

Förförelsen

Förförelsen

episodisk dokumentation

förmedlad av Ralf, Johanna, Staffan, Leila, Max och John,

redigerad av Christian Lanciai (2010)

Copyright © C. Lanciai 2010

Del I. *Johanna*

1.

Plötsligt var hon bara där. Jag trodde inte mina ögon, men de ljög inte för mig. Jag hade inte sett henne på ett oöverskådligt antal år, och så såg jag henne igen livs levande här och nu, som genom ett mellanting av ett mirakel, en dröm och en hägring, med den avgörande skillnaden från dem alla tre att hon inte kunde vara någonting annat än fullkomligt konkret och naturlig. Det var hon. Det var inget önsketänkande.

Jag nalkades henne naturligtvis med bävan. Min första ord till henne var naturligtvis tafatta och dumma: ”Har du kommit tillbaka?” Hon svarade skälmskt med överlägset behag: ”Skönt att se dig igen, Ralf.” Och hon tillade: ”Jag gissade nästan att du skulle förekomma här.”

’Här’ var stadens originellaste församling av freaks och utstötta, bostadslösa och narkomaner, missbrukare och missanpassade invandrare och socialfall i en osalig röra men ändå ganska salig församling, då en viss harmoni och glädje trots allt utmärkte den. En kyrka hade upplåtits åt denna sortens folk av ren filantropi, och den humanitära verksamheten sköttes väl av präster och socialarbetare, som gjorde en behjärtansvärd insats för att skapa en trygg miljö och nästan något av ett hem åt sådana som nästan aldrig haft något. ”Men vad gör du här?” frågade jag henne lika dumt som första frågan, och ännu dummare: ”Hur har du hittat hit?”

”Jag har kommit hem,” svarade hon som om detta svar skulle utgöra det självklara svaret på alla frågor medan det i själva verket var tvärtom. Varför hade hon kommit hem? Varför hade hon inte hört av sig under så många år utomlands? Vad hade hon gjort? Vad hade drivit henne tillbaka till en värld som hon själv sett sig nödsakad till att en gång för alla ta avstånd ifrån? Vad drev henne tillbaka till piskan, om det inte var någon sorts sjukligt begär efter självplågeri i morbida självdestruktivitet?

”Bry dig inte om det,” svarade hon. ”Tids nog får du nog svar på alla dina frågor. Jag är ju här nu, och ingenting hindrar att vi kan umgås igen som förr i tiden.”

Den dimensionen förr i tiden verkade oändligt avlägsen, som om det gått minst hundra år sedan vi sist hade setts och hon gått upp i rök liksom för att försvinna ur mitt liv för gott i ett hopplöst slutande av ett mycket omtumlande kapitel. Att återanknyta till detta verkade ett närmast hopplöst företag. Om jag känt henne och vetat allt om henne då, så visste jag ju faktiskt absolut ingenting alls om henne idag. Hon hade ju nästan till och med bytt utseende. Jag kunde inte ens vara säker på att hon verkligen var samma människa.

Hennes återuppsyckande var som den yttersta vårchocken med de mest svårartade tänkbara allergier och turbulenta inre omställningar i släptåg som man bara inte kunde klara av. Och hon bara log överlägset åt min förlägenhet, som om hon visste vilken avgrund hon öppnat åt mig efter att ha låtit den vara försluten så länge, och som om hon visste vilket minfält hon hade öppnat för mig och nu tvingade mig att beträda, som om hon ville säga: ”Naturligtvis måste jag ju komma tillbaka bara för att ställa till med ett jävla liv för dig igen.”

Men hon var vackrare än någonsin, och det var omöjligt att misstänka henne för någonting ont. I motsats till de flesta kvinnor hade hon aldrig varit beräknande utan tvärtom alltid fullständigt troskyldig och ärlig. Hon var varken den som lurades eller som kunde bedragas. Hon

var för mycket sig själv för det. Hon behövde inte dupera någon, och det skulle aldrig falla någon in att försöka dupera någon som henne. Hon var för äkta för att kunna spelas falskt med.

Ack, vad kunde jag säga annat än ack! Men hon hade inga reservationer mot mig, hennes famn med alla hennes personliga behag var fullkomligt öppen och tillgänglig för mig, och hennes naturlighet var fullständig. Det var otroligt nog bara att fortsätta direkt där vi hade slutat för så många år sen.

2.

Jag vet inte vem det var som uppfann den idiotiska ödeslagen, att en olycka aldrig kommer ensam, som blivit som en lagstadgad fatalism genom alla tider, men lyckligtvis så har den en något mildare variant i uttrycket, att en överraskning kommer sällan utan mera överraskningar, ett fenomen som jag ständigt på nytt råkat ut för i livet. Så även nu. Inte bara hade Johanna dykt upp igen som från tomma intet och helt apropå och till och med utan inbjudan, utan dessutom fick jag anledning att hoppa högt inför ett telefonsamtal jag fick.

Han hade sökt mig tidigare och lämnat ett meddelande, men att söka mig hemma var dödfött, för jag var nästan aldrig hemma. Dessutom hade han ringt från ett omöjligt nummer från någonstans i utlandet, ty när jag ringde nummerupplysningen för att få reda på varför jag inte kunde ringa tillbaka på det numret fick jag det beskedet, att ett sådant nummer fanns inte och kunde inte existera. Det var bara att ge upp från början, vilket jag innerligt beklagade att jag måste göra, ty mannen i fråga var en gammal klasskamrat som jag inte träffat på 30 år. Varför han sökte mig i dessa dagar efter 30 år tystnad var det största mysteriet av alla.

Och så ringde han igen, och medan jag var hemma, så att jag kunde svara och fick tala med honom! Det var kanske den angenämaste överraskning jag råkat ut för hela året. Han bodde någonstans i Klippiga Bergen i vildaste västern bortom Wyoming och Montana i USA och hade ringt mig bara för att få reda på något om gamla gemensamma klasskamrater. Han hade fått nys om att någon hade dött, och mest av allt ville han veta vad det blivit av de flickor i klassen han på den tiden varit hopplöst kär i. Tyvärr var den punkten den jag minst av alla kunde hjälpa honom med – om de fortfarande levde hade jag för länge sedan förlorat all kontakt med dem, om inte rentav direkt genast efter skoltiden.

Dock visste han inga detaljer om vår gemensamma vän Alberts död. Han hade hört ett rykte om att han var död, och det var allt. Detta orsakade en storm i min själ, ty Albert hade varit min bästa vän, och hans bortgång hade varit synnerligen traumatisk för alla som känt och älskat honom, och de var många. Det var svårt att prata om sådant på telefonen, då han dessutom ringde på en mobil och uppkopplingen var dålig – som alltid i mobiler försvann vartannat ord i brus och knaster och nyckfulla ljuduteblivningar. Jag insisterade på att han skulle skicka mig ett e-mail, vilket han gjorde till följande morgon – tidsskillnaden mellan oss var åtta timmar – vilket mail jag tacksamt genast besvarade utförligt. Jag grät som ett barn medan jag skrev det, ty återupplivningen av Alberts död väckte det gamla traumat till liv igen med överväldigande kraft, så att det var omöjligt att sedan tänka på någonting mer under hela resten av den dagen.

Här är den smärtsamma historien, så som jag skrev om den i mitt svarsmail:

”Det finns så mycket att gå igenom! I praktiken har jag förlorat kontakten med samtliga av våra gamla klasskamrater – ingen av dem utom Gerd kom till Alberts begravning. Rudolf leder numera sin pappas dansskola med sin syster Magda, men jag har tyvärr ingen kontakt med dem. Jag träffade en gång en som gick och dansade där och bad honom framföra mina hälsningar, men jag fick inga tillbaka. Vi lär dock ses någon gång igen förr eller senare...

För att ta det värsta till först, så att du har hela historien: Albert höll sin sjukdom hemlig för alla han kunde, särskilt för mig. Jag träffade honom bara något halvår innan han gick bort, och vi pratade igenom allt, gamla klasskamrater, (Johannes, för resten, om du kommer ihåg honom, lär

bo i Kanada någonstans,) gamla minnen, som om ingenting förändrats på 40 år. Vi var ju varandras bästa vänner på den tiden, så när jag plötsligt en söndag i januari 2003 möttes av hans dödsannons i tidningen var det en förskräcklig chock. Jag hade inte haft en aning om det minsta, denna vår främsta atlet i klassen, som på sportarenan i Lysekil (under vår skolresa där) ledigt kutade många varv med spurt och allt... Jag ringde hans bror Benny genast, och hans familj var ännu svårare drabbad... Alla älskade ju honom.

Han arbetade som lärare på Rudolf Steinerskolan, och det var där som vi samlades efteråt. Det var fullt hus och kanske den mest minnesvärda begravning jag varit med om, mest bara lärare från hela staden. De som tog det bäst var hans fru och två barn, båda i den allra känsligaste åldern, pojken Alex mitt i puberteten... Jag försökte hålla kontakten med hans fru Marina (grekinna, dotter till en grekisk motståndsmän mot tyskarna i andra världskriget,) och hon berättade för mig precis hur det hade gått till med alla detaljer, men hon var inte intresserad av att dröja därvid. Hon ville gå vidare med sina barn och lät till och med Alberts dator med alla gamla filer stå orörd, vilket den antagligen är än idag.

Historien var denna: När han först kände att något var galet gick han på en undersökning, som man ska göra. Han fick aldrig veta något resultat av undersökningen, och tiden gick, så han utgick från att det inte var något att bry sig om. Efter nio månader (!) informerades han om att det var cancer. Detta dröjsmål med en så viktig diagnos är fallets mest fatala och oförklarliga ingrediens – troligen var det helt enkelt slarv – i Sverige faller man ju så lätt mellan stolarna. Han började genast gå på behandling, och han var säker på att han skulle klara det. Det var en självklarhet för hela familjen, han var ju så kärnfrisk, en så välskapt människa med alla goda förutsättningar för att klara vad som helst... men allting bara spred sig, och varje gång man trodde att man slutgiltigt klarat av den så visade det sig att den hade metastaserat igen. Han fortsatte dock arbeta in i det sista, med påse på magen, (det var ett malignt melanom, faktiskt hudcancer, som spritt sig in i tarmarna,) och först i oktober 2002 fick han det beskedet att det inte längre var någon mening med att fortsätta cellgiftsbehandlingarna. Läkarna gav upp. Ända fram till dess hade hela familjen varit tvärsäkra på att de skulle klara av det.

Det blev naturligtvis en förfärlig omställning för hela familjen. Han fortsatte dock arbeta terminen ut, om han dock ständigt måste vila mer och mer, och det var knappt att han orkade med julen. I januari var det färdigt, han gick inte mera till arbetet utan låg bara hemma tills det äntligen var över. Och jag fick ingenting veta förrän efteråt.

I hela februari och mars sörjde jag obeskrivligt, och min diktsamling "Requiem" handlar bara om detta, som jag skrev då. Det är tung läsning, men det var mitt nödvändiga sorgearbete.

Jag ville ta upp saken med sjukhusslarvet och se om man i efterhand kunde göra något åt saken, men Marina orkade inte och bad mig låta bli. Hon behövde alla sina krafter för att gå vidare, så jag lät det vara.

Hennes värsta personliga besvikelse och anledning till självanklagelser var den att det för sent gick upp för dem att alternativa behandlingsmetoder säkert varit effektivare än de som inte räckte till. Det är lätt att vara efterklok.

Det var det om det. Han lever ännu, och då och då uppenbarar han sig fortfarande för mig i mina drömmar, senast under en Allhelgonahelg i Indien – allt var precis som vanligt, som om vi fortfarande var bästisar och 8 år gamla...

Så roligt att din mor fortfarande lever. Jag minns henne mycket bra – hon led av svår rheumatism i händerna, kommer jag ihåg, förmodligen som sviter av krigsumbärandena. Jag hade en mycket god vän från Warszawa, Edvard Milaszewski, som gick bort i vintras 83 år gammal, som också kommit hit direkt från kriget...

Valdemar Mirek, men det vet du kanske, blev alkoholist och söp ihjäl sig. Han fick alltid leva i skuggan av sin äldre bror, Wojteslav, som ju blev präst och familjens stolthet. Kommer du ihåg Peter Bruckner? Han gick i klassen över oss och var den bråkigaste av alla och gjorde senare karriär som narkoman; men jag råkade stöta ihop med honom härom året. Han hade stadgat sig och var fullkomligt normal och städad. Nando begick självmord, han backade ut sin bil på ett

tågspår när tåget skulle komma, och jag fick aldrig veta varför. Hans lillasyster i klassen under oss, gick bort i fjol.

Det var några öden som jag i någon mån kunnat följa, medan den stora merparten av dem är okända för mig, tills de plötsligt dyker upp igen, som du, i de mest oväntade sammanhang...

Jag är verkligen glad att du gjorde dig besväret att hitta mig – det är kanske det bästa som hänt mig i år.”

På kvällen träffade jag Johanna. Jag berättade för henne om det märkliga sammanträffandet, att dagen efter att hon plötsligt återuppenbarat sig i sinnevärlden hörde även en annan gammal vän plötsligt av sig från andra sidan världen. Hon kände honom inte, men hon blev märkvärdigt sordinerad och frågade nästan med bävan: ”Inte var det väl John?”

Med ännu större bävan svarade jag tillbaka: ”John? Vilken John?” Ty jag kunde omöjligt acceptera den eventuella möjligheten att hon skulle känna samma John som jag. Ändå var det ofrånkomligt att hon skulle göra det, vilket jag instinktivt och krampaktigt kände på mig nästan undermedvetet att hon måste göra, varför jag ytterligare förträngde möjligheten och liksom ville avvisa den som alltför mycket av ett ännu mera gåtfullt sammanträffande än alla andra. ”Vilken John känner du?” frågade hon. ”Inte han väl i Himalaya?” Då kunde jag bara svara med avgrunder i rösten: ”Hur känner du honom?”

Hon såg ner. Hon kunde inte besvara frågan, och jag kände instinktivt på mig att hon ville skona mig från svaret. Till slut sade hon:

”Det är alltför mycket som du inte vet om mig. Vi har ju inte setts på sju-åtta år. Du måste undra mycket över var jag hållit hus hela tiden och varför jag inte hört av mig och vad jag gjort. Jag har varit mycket på resande fot. Ett halvår reste jag mycket omkring i Indien men höll mig helst uppe i bergen, som jag fann det svårt att lämna. Där lärde jag också känna de intressantaste människorna. En hel månad bodde jag i ett kollektiv utanför Manali, och där lärde jag känna en blond skandinav från Sverige vars allmänna namn var John. Med tiden visade det sig att han kände dig.” Hon tystnade och såg på mig som på avstånd liksom för att bereda sig på en svårhanterbar reaktion, men jag var bara förundrad.

Jag var bedövad. John hade försvunnit från Sverige för 17 år sedan och aldrig kommit tillbaka. Före dess hade vi samarbetat både intensivt och intimt med diverse litterära och forskningsprojekt, han hade varit akademiker i motsats till mig, så han hade utgjort en utmärkt kompletteringspartner till mina bristande kunskaper och erfarenheter i forskningens tjänst, och vi hade varit som bröder – vårt samarbete hade pågått utan avbrott i tretton år och hela tiden intensifierats, tills han en dag hade gett sig av utan att någon anat att det skulle bli för gott. Och så hade Johanna av alla människor känt honom i Indien!

”Nej, det var inte John som ringde mig,” sade jag till slut. ”Det var en ännu äldre vän från den tidigaste skoltiden, som jag inte träffat på nästan 30 år. Men vad vet du om John? Vet du något om honom idag? Han har varit försvunnen för mig i ett antal år han också.”

Hon hämtade sig. ”Jag hoppades att det skulle ha varit han, ty han har varit försvunnen för mig också ända sedan dess.”

Det stod alltför klart att hon hade en historia att berätta. Det hade jag också, men hennes intresserade mig mera naturligtvis. Skulle hon kunna inviga mig i den? Visste hon något som jag inte visste? Hon frågade: ”Vad var det sista livstecken du fick från honom?”

”För tre år sedan,” svarade jag genast, ”ett mail från Indien om att han tänkte bege sig tillbaka till Kashmir.”

”Jag såg honom senast i Dharamsala,” sade hon. ”Det var också för ungefär tre år sedan, men jag har haft kontakt med honom efter det, om dock inte personligen utan bara genom hälsningar från andra. Han betydde nämligen mycket för mig, och då han förde ett farligt liv med ständig risk för att gå över alla tänkbara gränser var jag inte ensam om att försöka hålla någon sorts koll på honom, men det är mer än ett år sedan jag senast hade något livstecken från honom.” Hon såg på mig innerligt och genomträngande, spörjande och oroligt. ”Varför tror du vi plötsligt har

återförenats så här oförmodat och nästan genast halkat in på hans område, som så tydligt angår oss båda?”

Jag var svarslös.

3.

Jag måste få veta svaret. Jag kunde inte låta bli att fråga henne. Nyfikenheten blev mig övermäktig.

”Vad hade du egentligen med honom att göra? Ni hade väl inte ett förhållande?” En sådan fråga ställer man inte om man inte redan är säker på svaret: Naturligtvis ja. Men hon mer än bekräftade svaret. Hon sade ingenting, men hon presenterade för mig mycket hemlighetsfullt en dokumentsamling.

”Här finns hela historien,” sade hon. ”Läs den och frossa.”

Det var bara en diktsamling. Jag blev flat. Men när jag började ta del av dikterna gjorde jag ständigt större ögon. Mycket hade jag trott om henne men aldrig detta, och det mest överväldigande av allt var att hon litade på mig så pass mycket att hon utan vidare invigde mig i dessa dikters mysterium.

1.

Vad är din hemlighet,
min innerlige vän
av skönhet och gudomlighet,
som jag med vanlig kvinnlig list
fick lurad med mig i mitt fall
i kärlekens oundvikliga oförbätterliga snara?
Är din hemlighet din skönhet,
denna sällsamma stabila tidlöshet,
som ger dig något av ett drag av evig ungdom
och åtminstone av obestämbar ålder,
eller är det denna vishet
strålande ur trygga ögon
djupt förankrad i grundmurad godhet,
som du aldrig skryter om och aldrig förevisar,
som om den ej var betydande,
fastän ditt hela väsen skvallrar om den?
Nej, där ligger något djupare,
en okänd tragedi måhända,
kanske något oblikt öde
som du ej vill låtsas om
och prövningar förutan tal
och utan botten i sitt lidande?
Jag lutar åt det senare
och låter därmed dina hemligheter vara
efter blott den tillfredsställelsen
av att ha konstaterat
att de existerar.

2.

Kom gärna in i mig
och stanna där för gott,
och du skall bli väl omhändertagen,
jag skall aldrig svika dig
men svepa in dig i mitt hår
och hålla dig i gott förvar
förvunnen åt min kärlek
och försvunnen i mitt långa hår.
Min kärlek skall du aldrig slippa,
ty det finns ej någon trognare än jag
när någon kommer till mig för att älskas.
Det sägs att skönheten är ett svart hål
som all hängivenhet försvinner ut igenom,
men genom mig omvandlas den
och multipliceras många gånger om –
det finns ej någon lönsammare affär
än kärlekens affärer,
och jag är en god förvaltare.

3.

Vårt barn skall bli som du,
en viking stolt och grann
med kraftig hårväxt och blont hårsvall,
välskapt, högre med bred bringa,
något av en ledare och hövding
och ett föredöme att ta efter,
helst ett ideal som människa
med suverän överlevnadspotens,
en hjälte värdig helgondyrkan
och from kavaljer med hjärta av rent guld.
Det enda som vår son ej skall få överta
från dig är din distans och kyla,
denna alienationsmentalitet
som gör dig så oemotståndligt gåtfull
som en avgrund utan botten
som slår varje spörjare med blindhet
eller svindel inför oerhörda dunkelheter
som kan vara fasaväckande i utsäglighet
men som dock gör mig desto mer till slav
inför din kärlek, som betvingar mig
och bara måste få mig till att älska dig
blott mera hela tiden i oändlighet.

4.

Min älskade gudomlige behärskare,
 jag tillber dig ej endast för din skönhet,
 denna starka välskapthet av sinnlig harmoni,
 men mera för allt vad du döljer
 under din romantiska maskering,
 detta blonda gyllenrika midjelånga hår
 med silveröronringar nästintill överdimensionerade,
 som gör att man ej lägger märke till din klädsel alls,
 som måste utmärkas som praktiskt enkel,
 som dock icke desto mindre
 just igenom all sin enkelhet
 framhäver din romantiska framtoning
 av oemotståndlig tjuskraft;
 men vad döljer detta praktfulla och vilda yttre?
 Vad har du för hemligheter
 som du så maskerar med en hippies luffar-outlook,
 denna fattiga aspekt av vagabond och hemlös,
 kanske uteliggare och fredlös,
 medan jag ju vet hur akademiskt du är utbildad,
 som om du ville släta över med en bortförklaring
 allt vad du egentligen dock är,
 som du försöker komma undan med din ödmjukhet,
 som om det vore farligt att ge sig till känna.
 Där ligger kanske just din hemlighet:
 du vet för mycket
 och har alltför farliga kontakter
 för att någonsin alls kunna skryta med dem,
 så att du begraver ditt livs hemlighet
 under en yta av bohemi;
 men desto mera lever
 det som är begravet levande
 just för att det är levande begravet.

5.

Min älskade vän,
 jag bekänner mig skyldig,
 det var jag som förförde dig
 och ej tvärtom,
 och jag gjorde det överlagt
 med att beräknande
 flirta med främlingar,
 dessa två kåta muslimer,
 som såg mig som ensam och västerländsk kvinna
 som läckraste tänkbara byte
 att lägga beslag på och stöta på,
 men aldrig hade jag gjort det
 och vågat medfölja dem på deras inbjudan

om icke du varit där och bevakat mig
som värnlös utlämnad västerländsk jungfru
med dessutom oemotståndligt och blont långt och utslaget hår,
som ej anade något om indiska fällor
och kåta muslimers ohejdbarhet.
När de var säkra på att ha mig fångad
och färdig att utnyttja mig som insnärjt byte
dök du upp och räddade mig,
ty du kunde ej annat
som den ansvarskännande broder du var,
och du skylldes naturligtvis på
att du var min ansvarige broder,
mot vilket de ej hade något att sätta.
Och du var så arg på mig, bannade mig
och for ut mot mig gräländes praktfullt,
och jag bara njöt – allt var bara beräkning,
de trodde att de hade fångat mig,
men hela situationen var bara en fälla
för dig ensam gillrad av mig,
och du gick i den frivilligt
med din heroiska rättframma hederlighet
i sin fullaste prydno.
Det kunde ej bli mer naturligt.
Vårt gräl kunde bara leda till sängen,
och där låg vi sedan oseparatorbara tillsammans,
och segern var min,
och jag jublade och triumferade,
ty redan då den första gången
var jag redan fullständigt säker på
att vi fått sällskap
och redan utökats till tre,
och att den tredje medlemmen i vår familj
var din egen son och min egen.

6.

Jag blir din sexslav gärna
om det blott betyder att du älskar mig.
Ej några självuppoffringar för dig
skall någonsin jag backa för
om blott jag får behålla dig.
Förslava mig, bind fast mig,
Jag är ändå helt beroende av dig
och kan just ej bli mera så,
och denna addiktion upplever jag
som närmast en tilltagande berusning
som blott ger mig ständigt högre hälsa,
så att kärlekens självplågeri
som sjukdom av obotligaste slag
jag rentav ser som livets mening.

Döm mig om du vill för min perversitet,
men den är bara den mest levande av alla sjukdomar
som bara gör mig friskare ju mer jag plågas av den.

7.

Vem är du, min älskade vän,
min exotiske drömprins
med sådana avgrunder till hemligheter
att man knappast vågar sig närma sig dem,
då man slås blott av intuitionen
av deras förskräckliga oerhörddhet.
Du har sådana vänner
som ingen kan umgås med öppet,
och samtidigt äger du vänner
av allra mest motsatta slag,
sinsemellan dödsfiender,
diametralt hopplöst varandras yttersta motsatser,
men för dig är de blott människor,
ingen förmer än den andra,
muslimska fundamentalister
och potentiella talibanterrorister,
men samtidigt är du som en av dem själva
men också den frommaste av tibetanska buddhister.
Är du då en hemlig agent,
men du arbetar inte för någon
men blott för dig själv
men har alla vår världs mest exotiska ytterhetsmänniskor
och extremister som dina kamrater och bröder
och, som det ser ut, bundsförvanter
i samtliga motsatta läger.
Nej, jag kan nog aldrig begripa mig på dig
och lämnar dig ensam i fred
med de avgrunder till hemligheter
politiskt och världsreligiöst,
som om du ensam var den
som kunde begripa sig alls på
vår ofattbart mystiska världsordning.

8.

Vad gömmer ditt gudomligt långa rika hår?
Vad vill du dölja bakom denna mask av skönhet,
gåtfullhetens mörka glasögon
med maskulinitetens skäggmarkering,
som om din atletiska fysik ej var tillräcklig
som bevis för maskulinitetens fulländning;
men jag tror jag förstår din gåta.
Långt hår är som tårpilsgrenar

som med sorgen strävar ner mot vattnet
såsom sorgens enda rätta element,
då hela oceanen ju består av salta bittra tårar,
och jag tror att du beständigt gråter inuti
och då åtminstone bekymrar dig och sörjer
över hela mänskligheten.
Du är ju som ingen annan engagerad
i humanitetens öde, olyckor och tragedier
och har empati som ingen annan
även socialt och individuellt
och är kapabel till omätlig kärlek
även för den ringaste
och även för en så förvirrad vilsegången själ
på fall och okänd i sin olycka som jag,
som valde själv min egen olycka,
som kanske endast du förmådde rädda mig ur.
Därför har jag lika långt hår som du själv,
ty jag har också sörjt och gråtit hela livet
fastän jag kom från en bättre bakgrund
och egentligen var född med allting gratis
och ett rikt liv med allt färdigt förspänt
som min oförtjänta arvedel.
Och därför blev jag så självdestruktiv
och sökte själv min olycka
blott för att finna omväxling
och slippa att riskera att ha tråkigt.
Var det oförlåtligt okynnigt av mig?
Dock kan jag icke ångra det,
då jag vann dig på köpet,
världens sexigaste man
och något av all mänsklighetens djupaste mysterium.

9.

Jag vet nu vem du är,
min praktfulle hemlighetsfulle älskare,
den vackraste av män på jorden
och måhända ock den farligaste.
Jag förstår nu att du måste leva så i hemlighet,
ty många skulle ha intresse av att se dig död,
och det är kanske just din räddning och ditt skydd
att du är så fördold och anonym och okänd.
Kanske att de som nu faktiskt känner dig
blott känner dina masker, dina alter egon,
som du byter hela tiden efter ditt behov,
beroende på hur din verksamhets engagemang
och hur dina affärer ständigt skiftar;
men jag känner dig allenast som den älskare och skönhet
som du är i all din äventyrliga sanslösa vildhet –
aldrig kunde någon vara mer romantisk;

och vad mer är: jag vet alltför väl
att denne vackre älskare är god
vad farligheter han än engagerar sig i;
och jag skall beskydda honom med min kärlek
som för alltid skall begåva honom med en själens segerhuva
som han aldrig skall få vara utan
eller avlägsna på något sätt,
och den skall alltid skydda honom och bevara honom
med min kärlek för hans egen kärleks skull.

10.

Är du verklig, min älskade?
Det har jag frågat mig talrika gånger,
men ju mer verklig du är,
desto mer blir du överklig för mig,
då jag ej kan omfatta dig med mitt klena förstånd.
Jag famnar dig, men jag får aldrig ett grepp
om din ständigt undflyende själ,
som blir mera diffus blott
ju mer jag lär känna dig.
Du är en legend men konkret
och i högsta grad levande
men som legend opåtaglig
och hopplöst fullkomligen outrannsaktlig.
Jag kan blott ge upp.
Spekulera ej i hans personlighet,
ty han vill helst blott bli lämnad i fred.
Spekulera ej i vårt förhållande,
ty det är heligt för mig
och tål ej analyser och gissningar.
Lämna legenden så skön som den är
i sin oantastliga suveränitet
som ett konstverk som blott kan beundras på avstånd
i helighet fjärrmat från klåfingrighet,
och blott så skall jag kunna behålla min kärlek.

11.

Vad spelar våra kön för roll, min älskade?
Vi har ju lika långt hår båda två,
och det vi saknar av den andras könsorgan
kan vi ju kompensera med varandras,
pung med bröst och utväxt med ett extra håll,
det är ju bara alldeles naturligt,
och det är ju vad könsleken och all kärlek handlar om:
att blanda kön och låta båda bli fullkomnade
i ljuva uppgåendet i varandra,
i utplånandet av alla gränser

för att vinna den totala friheten
i självuppfyllelsens gränslösa tillfredsställelse.
Jag vet ej vem du är och struntar i det,
då det enda viktiga är att jag glömmer helt mig själv
för privilegiet att få älska dig.

12.

Vad håller dig så fjärran från min kärlek?
Är det dina plikter och ditt ansvar,
som du menar dig ha större börda av
än någon annan för all världen?
Är du så fixerad vid din ansvarskänsla
att du för dess skull uppger dig själv
och alla nöjen här i livet,
alla avkopplingar, njutningar och glädjeämnen?
Har du ensam då ej rätt att vara mänsklig?
Är det detta ansvar som du gömmer
i din gyllene sky av hår,
en skönhetsmask för allt ditt lidande,
en gåtfullhetsfasad som imponerar
men som gömmer avgrunder av lidanden
som ingen någonsin kan komma åt
och utforska, åtgärda eller ens förstå sig på.
Det är din ensak, och jag lämnar dig i fred
med detta ditt livs enastående problem,
som om du ensam var kapabel till
att lösa alla världens svåraste problem,
– och det kanske du är. Jag vet ej.
Jag kan bara misstänka det värsta.

13.

Vårt underbara kollektiv
besjälades av inte bara frihet
men framför allt naturlighet
i fullständigt unik otvungenhet,
och solidariteten var total –
att någon sårade en annan var omöjligt,
då vi bara gladdes åt vår frihets hälsa,
sundhets gränslöshet och livets skönhet,
allt uppgående i den universella fröjden.
Att vi älskade varandra
med samma frihet och naturlighet
och därmed låg med fler än en
och att vi delade på pipor med varandra
så att högheten förblev konstant
var lika självklart som det vin vi ständigt drack
som aldrig gjorde oss berusade

men bara bidrog till vår hälsa –
ungdomen var vår och kunde aldrig tas ifrån oss,
och så kändes det att hela livet alltid måste vara.

Du var kungen dock,
den vackraste och ädlaste av alla,
och jag hade bara tankar och uppmärksamhet för dig,
som på något sätt stod över varje mänsklig svaghet
genom din totala självbehärskning,
som ej något kunde lura
och som kunde genomskåda allt.
Jag var blott din från början
vem jag än bedrog dig med,
tills du en dag fick nog och visade dig arg.
Då kunde aldrig jag bedra dig längre.
Jag gav upp och var helt nöjd med
att tillhöra endast dig för alltid.

14.

Älskar jag för mycket,
och är det då något negativt?
Ni karlar som anklagar mig för lössläpphet,
lösaktighet och vad som värre är
vill bara kontrollera mig
och ha mig för er själva
och begränsa kärleken
för egen egoistisk vinning,
men sann kärlek kan ej någonsin begränsas.
Jag beklagar, men ni måste låta mig
få älska vem jag vill och hur jag vill,
och vad ni tänker därom struntar jag i fullständigt
då kärleken blott har en enda lag:
att lydas blint i främjandet av livet
utan inskränkningar och utan gränser
och för allas bästas skull.

15.

Vad är kärlekens krafts innersta mysterium?

Är det att man älskar själv,
eller att en annan älskar en?

Kommer kraften utifrån,
från någon annan än en själv,
eller är den inifrån och egen?

Ingen vet. Det enda säkra är väl
att man aldrig är helt ensam om den,
att den måste vara dualistisk,
ömsesidig, för att kunna existera och fungera,
och då lutar jag åt det mysteriet,

att det är två själers samklang
som det handlar om,
som på något sätt har en kontakt
utöver den materiella,
som tycks klart manifesteras
när två själar har bestående kontakt
fastän den fysiska kontakten saknas.
Det är nog om något äkta kärlek
som består i andra dimensioner
än i bara tid och rum.

16.

Är det egoistiskt av mig
att så innerligt ha längtan efter barn med dig
och bara dig och ingen annan?
Ja, jag vet, jag ratar halva mänskligheten
då jag villigt avstår från kineser, negrer och asiater
för att föredra en blond och reslig viking,
men är det rasistiskt då
att föredra och vilja främja
skönhet och begåvning
hellre än svartmuskighet
och mörkerfolks obildnings primitivitet?
Är det ej snarare en mänsklig rättighet
till eget val och preferens?
Jag har dig och jag vägrar släppa dig
förrän du givit mig vårt barn
som av min absoluta kärlek blott för dig
jag vill att inte skall bli mindre vackert och gudomligt
än den skönaste av män jag vet
som är mitt ideal och som jag ensam dyrkar.

17.

Din kreativitet uppfyller mig med bävan
då det är omöjligt att utgrunda
vilka avgrunds djup din självbehärskning döljer,
som en sovande vulkan
som brinner desto mera under ytan
och vars utbrott måste bli förfärliga
med oerhörda konsekvenser.
Det finns därför inget som jag fruktar mer
än din försåtliga och sekretessbelagda tystnad,
samtidigt som ingenting är mera imponerande
än dina kreativa kraftresurser,
så att jag är frestad till att se dig
som en skapare av en ny mänsklighet.
Men faran är då denna: att den andra sidan

då kan vara lika destruktiv i kosmisk kraft
som du är världens frälsare i kreativitet.

18.

Det viktigaste i all kärlek
är att den blir uttryckt,
och att därför den är uttrycksfull:
allt kommer an på expressiviteten,
som är mera övertygande ju mera expressiv den är.
Det största uttrycket i kärlek
är dock i allmänhet det minsta:
viskningen kan säga mer
än alla starka uttryck och domderanden,
liksom en stilla melodi
uttrycker mycket mer
än megafonförstärkt elektriskt decibel
där all volym är desto tommare
ju högre upp den skruvas på.
Mest uttrycksfullt av allt
kan dock ren tystnad vara,
som i just det rätta ögonblicket
säger mycket mer blott genom att den tiger
än vad någonsin en dikt kan säga.

19.

Hur mycket jag än älskar dig
så vet jag nu, att du ej någonsin
kan älska mig tillbaka lika mycket,
då din kärlek är fördelad demokratiskt
jämnt för hela mänskligheten,
du är alltför demokratisk
för att kunna ägna någon individ din kärlek
och favorisera henne framför någon annan,
då din pliktmedvetenhet är sådan,
att du aldrig med gott samvete
kan hänge dig åt egoistisk kärlek.
Det är blott för mig att acceptera,
och den läxan har jag lärt mig
och kan därav blott dra konsekvensen,
att jag måste resignera och ge upp dig.
Desto mera kan jag endast älska dig, dock,
och det skall stå inpräntat ej endast i mitt hjärta
men i denna min bekännelse för alltid,
och åtminstone så länge någon alls kan läsa den.

20.

Vad spelar det för roll?
 Jag är ju ändå utan ära,
 jag har gett mig hän åt alltför många män
 och älskat alltför många alltför mycket,
 så vad gör det då om jag blott fortsätter den vägen
 utför i min egen salighet och själs osalighet
 av blott förryckthet, överdrifter
 och ett ständigt stegrat självsvald?
 Låt mig älska vem som helst,
 om bara han är vacker,
 och låt sedan honom vara hur fördärvad,
 korrumperad och förstörd som helst i själen –
 jag skall ändå gärna dela samtliga hans värsta laster,
 om det så är LSD och ecstasy och vilka trippar
 och intravenösa uppåttjack som helst,
 jag är ej rädd för droger eller någon form
 av urballad besinningslös berusning,
 jag kan njuta gränslöst och ändå behålla all distans,
 det har min älskare och enda kärlek lärt mig,
 att ej någonsin, vad man än hänger sig åt, bli beroende.
 Så låt mig blott få ge mig hän åt livet och min kärlek
 i vad utflippade former och perversa övningar som helst,
 blott jag får älska och det fullständigt besinningslöst för alltid.

21.

Jag vet, att ingen kan mer älska dig än jag,
 det är mitt privilegium och min rätt,
 och vissheten är absolut,
 ty jag allena känner dig,
 blott mig har du gett rätten till ditt hjärta,
 som är så unikt i ädelhet och skönhet,
 att det endast fanns en nyckel,
 och den nyckeln gav du mig,
 då även du var säker på
 att det ej kunde finnas
 något säkrare förvar
 och tryggare förvaltning.
 Ännu kan vi genomföra våra planer,
 ännu kan vårt drömprojekt bli verklighet,
 ty framtiden är vår,
 och allt det värsta ligger bakom oss.
 Framför oss ligger utmaningens skönhet
 i att skapa bättre människor än någonsin
 och genomföra jordiskt paradiset
 åtminstone lokalt och i begränsad mån
 men med den rätta explosiva energin
 för att berika hela världen med dess framsynthet
 som föregångsexempel för all tid och framtid.

22.

Min älskade, vår tid och möjlighet är här och nu,
 här har vi alla förutsättningar
 att skapa en bestående och idealisk koloni
 av framtidens hjärntrustpionjärer,
 ädla snillen av ensidig konstruktivitet,
 de vackraste och klokaste av alla människor,
 det yppersta av alla utopiers lyckoideal
 för evig fred och harmoni och samverkan
 för livets och kulturens främjande;
 men jag kan inte hålla kvar dig.
 Du är alltför rastlös och vill ständigt resa vidare,
 som om du var en jagad hemlös flykting,
 och det enda som du inte öppet delar med mig
 är ditt ödes hemlighet och vad som driver dig.
 Vi kunde här ha blivit lyckliga
 och genomfört det absoluta paradiset kollektiv,
 men något skiljer dig från lyckan och från mig
 och drar dig vidare mot äventyrliga missioner
 och riskabla satsningar med blott osäkerhet som mål.
 Jag ville hjälpa dig och älska dig och skapa med dig
 en ny bättre värld som tycktes inom räckhåll,
 men din själ kan inte bindas.
 Så förblev du desto mer den vackraste av alla människor
 och ouppnåelig och oförliknelig som ideal.

23.

Din gåtas hemlighet är att du ej kan älska kvinnor,
 fastän alla kvinnor måste älska dig.
 Och ändå är du icke utan kärlek
 men har kanske bara desto mer därav
 för att du inte hänger dig åt den
 men kanske odlar den i hemlighet och säkerhet.
 Din ädla karaktär och skönhet
 vittnar om en kärlekskraft som övergår det mesta
 men som ingen lyckas komma nära.
 Ditt förhållande med mig har bara lärt mig
 att jag aldrig kommer att förstå och känna dig.
 Men vadan denna yttre skönhet då,
 som du medvetet odlar och framhäver
 med ditt alltför långa änglalika hår
 och silverringarna i öronen –
 är det då bara en förställning och en mask,
 ett utseende att kunna byta vid behov?
 Du har sagt, att du från en dag till en annan
 kan fullständigt byta yttre och identitet
 och att du alltid är beredd att göra det.

Är då ditt sköna yttre blott en gimmick
att utnyttja för tillfälliga behov
att kunna kasta bort och ersätta för andra ändamål
när du behagar byta scen och skådeplats och basinriktning,
blott ett falskt kulissbedrägeri
att ständigt dölja ditt reella ego bakom,
för att därmed föra hela världen bakom ljuset?

24.

Du säger att det är ditt ansvar
att få varje diktatur på fall i världen
för deras förtrycks skull,
främst den största diktaturen Kina,
och att du så länge dessa diktaturer ännu existerar
aldrig kan ge upp din kamp för tibetanerna
och uighurerna och deras frihets sak,
som måste äga förtur för ditt eget livs behag.
Ursäkta mig, men vad kan du som ensam åstadkomma
mot en mammutdiktatur som Kina
med dess femtedel av världsbefolkningen,
och ens mot sådana skräckmilitärtotalitärstater
som det hänsynslösa Burma och det grymma Nordkorea?
Men du ser det som ditt ansvar att på egen hand
uträtta en sorts korståg mot så hårda övermakter,
och du ser det som din möjlighet och plikt att lyckas.
Är det heroism, dumdristighet, storhetsvansinne eller Don Quijoteri?
Det är väl alla fyra, men det märkligaste är
att du är så förvissad om att det nödvändigt måste lyckas
och så självsäker på saken som om segern var klart inom räckhåll.
Givetvis är du ej ensam, och det är din enda räddning,
men du står för detta ditt privata korståg
som en plikt och livsuppgift som du var fullkomligt allena om,
åtminstone som dess högst ansvarige och självklare ledare.
Är du då ledaren för en universell och underjordisk motståndsrörelse
mot alla diktaturer och mot all omänsklighet?
Du ser, jag vet ej någonting om dig.

25.

Är du då en sann revolutionär
till kropp och själ, som bara lever för din sak,
en blind radikalism, en visionär idealism,
fanatisk hänsynslöshet och total förvissning och självsäkerhet
om att vad du gör är det enda rätta?
Ja, jag fruktar det, och vad som värre är:
att du med din personlighet, din klokhet,
ädelhet och skönhet en dag måste lyckas.
Därmed finns det inget utrymme för mig i ditt liv.

Jag är blott en ytlig omväxling, förströelse
och tillfällig bekantskap, kanske något av ett vittne
för din sak i bästa fall, men ändå har jag älskat dig,
och du har givit mig din kärlek,
som ej någonting kan ta ifrån mig,
ej ens själva döden eller skilsmässa på livstid.
Jag avgudar dig men måste lämna dig i fred
åt din mission, åt din fanatism och megalomani,
din föreställning om att du har högre makt än någon annan
då allenast du kan veta vad som bäst är för all världen.

”Fick du barn med honom?” kunde jag inte låta bli att fråga efter all denna öppenhjärtliga läsning.

”Ja, vi fick en son. Men han fick aldrig se honom. Han föddes hemma i England. Det kunde ha blivit en skandal. Men jag hade tur. Jag råkade ut för en man som kunde rädda mig. Han var så ädel, att han gärna gifte sig med mig fastän barnet var på väg.”

”Så du är gift?”

”Ja, jag är gift, men bara formellt. Han tillåter mig all frihet. Det enda villkor han har ställt är att vår sons verkliga far aldrig får förekomma.”

”Har du då förlorat all kontakt med honom?”

”Så gott som. Jag mailar honom. Han har inte svarat nu på länge.”

”Svarade han i början?”

”Regelbundet. Han accepterade villkoret att han aldrig fick träffa sin son. Han visade sig vara en idealisk far, fastän han var oäkta. Han svarade troget och noggrant, tills han plötsligt tystnade.”

”Varför tror du han tystnade?”

”Vad tror du? Tror du något kan ha hänt honom? När hade du senast kontakt med honom?”

”För nästan två år sedan.”

”Samma här. Jag tycker inte om det. Det rimmar illa med hans första artiga uppmärksamhet. Han brukade ju resa till Kashmir. Han hade många farliga kontakter där. Han brukade pendla mellan Kashmir, Dharamsala, Ladakh och Manali.”

”Jag är på väg till Ladakh nu. Jag hade hoppats få träffa honom. Vi har brukat träffas på mina indiska resor, men han har inte svarat på mina mail.”

”Har du möjlighet att forska i vad som kanske kan ha hänt?”

”Om jag inte finner honom måste jag göra det. Jag ger mig inte med mindre. Men han brukar alltid dyka upp. Han är den som alltid kommer tillbaka, vad som än händer honom. Han har varit med om åtskilligt.”

”Vad har du för möjligheter?”

”Jag vet var han brukar bo i Dharamsala. Jag har kontakter i Kashmir. Jag kan lätt få reda på om han har varit i Leh nyligen. Även i Manali kan jag fråga efter honom, men där försvinner de flesta lätt. Hur som helst, jag tänker givetvis göra allt jag kan.”

”Och kan du hålla kontakten med mig i ärendet?”

”Givetvis. Det är väl därför vi återfunnit varandra?”

”Vad tänker du på?”

”Våra gemensamma intressen. Vi har samma bästa vän i världen.”

”Ja, det har vi.”

Vi förstod varandra, och det var bara att fortsätta på den bogen.

Ur *Resan till Phuktar* – del 1

Det började bra. Utgångsläget för min nionde resa till Ladakh var det bästa tänkbara. Det hade regnat hela juli i Göteborg, Sverige hade haft den regnigaste juli på 50 år, varför alla ens planerade utflykter under juli funnit sig inställda av regnet, varför man hade skäl minsann att längta bort hur långt som helst. Samtidigt reste min kusin i Verona Paola Lanciai till Mongoliet och skulle stanna lika länge där som jag i Ladakh. Lanciaiarna invaderade alltså Asien på två fronter. Hon jublade i *Facebook*: ”Djingis Khan, här kommer jag!” och skulle förbli isolerad utan cyberkaféer ute på Mongoliets stäpper hela resan, medan jag dock skulle förbli kontaktbar hela tiden. Så dök det plötsligt upp ett resällskap: Birgit från vår tibetanska förening skulle för första gången resa till Indien och då just till Ladakh, dess mest extrema landsända. Hon visade sig vara en glad dam i min egen ålder och mycket redo för improvisationer. Hon hade ordnat sin resa med ”Läs och Res”, men det var tydligen si och så med den organisationen, då hon inte visste om hon först skulle fara till Taj Mahal eller något annat ställe före Ladakh, som hon tydligen ändå skulle ta den svåra bussresan upp till i stället för flyget. Där var det minsann bäddat för improvisationer.

Samtidigt anlände Dalai Lama till Ladakh där han skulle stanna i nästan tre veckor fram till den 29 augusti. Det kom som en överraskning i nyheterna att han plötsligt landat och välkomnats i Leh dagen före min avresa.

Halvar ställde vänligen upp igen med upplåtandet av sin lägenhet natten före min avfärd, vart jag anlände vid midnatt efter den vanliga prisvärda vandringen genom ett mycket lugnt nattligt Göteborg – jag var tacksam för att få slippa regn. Emellertid kom jag på morgonen ihåg två saker som jag glömt. Tidigt på avremorgonen fick jag därför låna Halvars cykel, snabbt ta mig hem och stänga köksfönstret, som jag avsett att stänga men ändå glömt öppet, medan jag fick glömma den andra detaljen: Suzys introduktionsbrev för mig till abboten för klostret i Mune. Det var inte livsviktigt, och jag hade inte tid att leta efter det. Kvällen innan hade jag förlorat en timme på att söka rätt på försäkringsbevis och reservsandaler.

På vägen tillbaka till Halvar bröt störtskuren ut, så att man kom fram genomsur till Halvar. Som sagt, dagen började bra. Man hade åtminstone sluppit morgonhuvudvärken på kuppen.

Denna utgjorde fortfarande efter tre och ett halvt år mitt livs ständiga problem. Den saboterade min verksamhet, den gjorde ont, den vållade bekymmer, och den var fullständigt oberäknelig och nyckfull och kunde spela en vilka spratt som helst. Var det migrän eller Horton eller något värre? Den kunde inte ens definieras. En teori var elallergi, då jag ständigt arbetar med datorer. Vid minsta resa försvann den men kom i regel tillbaka efter två veckor hemma. Hur skulle jag försöka lura bort den för gott den här gången?

En annan teori var hemaglobulinfaktorn. Jag trivdes och mådde bättre på högre höjder, vilket tydde på förträfflig syresättning av blodet, som på lägre höjder och under normala förhållanden kunde få det att tjockna.

Ett annat problem inför resan var utebliven kontakt med Johannes. Han var försvunnen. Han hade varit försvunnen förut, som det visade sig efteråt, under dramatiska omständigheter, så risken var att något hänt nu igen, som kunde resultera i nya dramer och romaner. Det sista jag visste om honom var att han begivit sig till Swat och Hunza, riskabla nordliga områden i Pakistan, där hans engagemang i Kashmirfrågan, talibanfrågan och islam var minst sagt oroväckande.

Halvar var i full färd med att studera teologi, men fast han hade Koranen uppslagen hade han aldrig läst den från pärm till pärm. Han höll med mig om att det var en ganska avskräckande aggressiv bok – en filosof hade kallat den ”världens argaste bok”. Nummer två i ligan för aggressiv religiös marknadsföring var vi båda överens om att var Paulus. Både

hinduismen och buddhismen är kliniskt fria från aggressivitet med undantag för Bhagavad-Gita, där aggressionstemat dock bara är en del av dess mångsidighet och mångtydighet i mystisk mångfald utan like.

En annan faktor att ta i beaktande och ständigt bevaka var naturligtvis vädersituationen. Som bäst rasade tropiska stormar över Japan och Taiwan som vräkt hela hotell och tio våningshus ut i havet, vilka förödande stormar nu väntades in över Kina. I Delhi var det dock 35 grader och solsken medan det ösregnade i Calcutta. Man fick göra med vädret som med huvudvärken: leva med det och göra det bästa av saken.

Vädret i Helsingfors, där jag skulle byta flyg, lovade mulet och regnskurar, men under vår fem timmar långa väntan ljusnade utsikterna. När vi sedan lyfte från Vanda klockan 7 på kvällen var vädret perfekt, och flyget gjorde en lov först norrut för att sedan passera söderut väster om Helsingfors. Det betydde att jag fick hela Helsingfors utanför mitt fönster. Så väl hade jag aldrig fått se min födelsestad tidigare. Hela centrum kom i focus med Drumsö och Sveaborg, och det var bara att fotografera. För en gångs skull hade jag fått uppleva min ursprungliga hemstad i det gynnsammaste av alla tänkbara lägen, väder och belysningar.

2. *Manali.*

Birgit var en erfaren Kina- och Tibetresenär och hade till och med varit ute i Takla-Makan-öknen medan hon aldrig hade varit i Indien. Det var liksom det som fattades. Hon var den verkliga resentusiasterna med världens bästa humör, så jag kunde inte ha fått en bättre medresenär. Dessutom var hon jämnårig. Hennes resa hade organiserats av "Läs och Res", men på grund av diverse avhopp och avbokningar, dessvärre mycket vanligt i dessa svåra ekonomiska tider, hade hon även anlitat en annan researrangör, så att hon först skulle göra Delhi, Agra, Taj Mahal och kanske även annat innan hon skulle nå Leh om en vecka. Vid det laget var mitt program att vara i Zanskar.

Det var mördande hett i Delhi, och det var bara att klä av sig genast. Värre var det med byxorna. Benen svettades kopiöst hela tiden i 35 grader och plus, medan man ju inte kunde ta av sig byxorna, åtminstone inte offentligt i en buss.

Jag fick en buss hela vägen till Manali 6.40. Den kom iväg klockan 7, och vid middag efter fem timmar var vi i Chandigarh efter 25 mil. De återstående 31 milen över Bilaspur, Sundar Nagar, Mandi och Kullu tog tio timmar. Vi var framme först halv elva.

En kopp te på busstationen i Delhi, en vattenflaska på vägen, några digestivkex och ett äpple från Sverige var allt man fick leva på under dagen, och när man kom fram var allting stängt. Man kunde inte ens få en kopp te, utom nere i centrum vid busstationen. Men man kom fram levande enligt sin vana trots allt, och man fick plats i sitt gamla härbärge. Allt verkade normalt, och även min favoritrestaurang Lakshmi, Manalis äldsta och bästa, fanns kvar. Allt var lugnt, och i morgon kunde man se fram mot en välbehövlig vilodag efter non-stop-resan under två dygn från Göteborg. Landvetter-Manali hade tagit 36 timmar men hade kunnat göras på 24, om man räknar bort alla de onödiga väntetiderna.

En ung grabb ville genast haffa mig för sin billiga busstaxi till Leh. Den tog tio personer, gjorde resan på en dag, kostade bara 300 men startade 2 på morgonen. Nej tack. Bussen var dyrare men lugnare och bekvämare. Grabben i fråga var chauffören själv och något påstruken och frågade mig flera gånger om jag rökte och drack, som om han inte kunde tro att jag var en som aldrig rökte något och bara drack vid behov. Han ville ha mig bokad genast med halva avgiften betald i förskott, men jag krävde betänketid. Det kunde han inte ge mig. Man kan tänka sig vad för ett sällskap en så alert chaufför kunde ragga upp som helst både skulle kunna röka och dricka allt möjligt under vägen...

Man sov ut ordentligt och vaknade igen fullkomligt utvilad efter nio timmar. Vädret var fuktigt men regnfritt, och solen tittade nästan fram genom molnen. Jag gick upp till Vashisht för

att genomgå det ceremoniella badet i de varma hälsokällorna, men denna gång gick det inte. Fötterna vägrade acceptera den heta temperaturen, som kan ha varit över 40 grader. Det brändes för mycket helt enkelt. Ingen tortyr är värd något pris, så det var bara att avstå. Det hade aldrig hänt förut. Hade mina fötter härdats så mycket åt det kalla hållet att de så resolut krävde värmebegränsningar?

Jag hörde mig för där uppe bland gamla hippies och guruer som jag visste att Johannes brukat umgås med om de visste något om honom. Han hade varit hos dem på vårvintern senast och haft siktet inställt på problemen i Pakistan, i synnerhet Swat. De hade avrått honom från att bege sig dit, som tydligen alla andra, men han hade naturligtvis rest ändå.

”Jag tyckte inte om hans inställning,” sade en gammal man. ”Han lever för mycket i framtiden och har extrema visioner om islams fall som jag tycker luktar rent önsketänkande, och han tror sig kunna påverka saken.”

”Är det talibanerna?”

”Bland annat. Sådana problem är inte hälsosamma.”

Naturligtvis kunde jag inte få ut något mera konkret från honom.

Nere hos buddhisterna omkring templet fick jag veta något mera men inte mycket:

”Han är orolig för Pakistans stabilitet efter mordet på Benazir Bhutto, en oro som delas av hela Indien. Vad han egentligen gör där i Pakistan har vi ingen aning om, men han berättar väl om saken när han kommer nästa gång.”

Det var vad jag fick veta, samstämmiga ledtrådar men inget konkret. Det var allt vad jag kunde åstadkomma.

Min gamle värd berättade att monsunen i år var en katastrof genom sitt uteblivande – det hade knappast regnat alls, medan förra årets monsunregn hade varit desto rikligare. Äppelskörden hade då blivit så rik att priserna gått ner till 20 rupier för ett kilo. Nu var de uppe i 70, och det fanns nästan inga äpplen att få tag på.

Det kom inte mer än några få droppar regn under hela dagen mitt under monsunsäsongen, så jag förstod vad han menade. Även vinterns snöfall hade varit sällsynta och sparsamma.

En polack på herbärget levde i Breslau (Wroclaw), och vi kom att prata mycket om polsk film och de alltjämt problematiska relationerna med Ryssland. Han hade varit i Georgien under det ryska kriget förra året och sett vad ryssarna gjorde där med bombningar och ödeläggelse. Han bekräftade att Andrzej Wajdas film förbjudits visning i Ryssland av de ryska myndigheterna för dess avslöjandes skull av sanningen om Stalins behandling av Polen. Under Putin hade Ryssland åter halkat in på den officiella historieförfalskningens politiska snedtripp.

Annars var allt frid och fröjd i Manali, alla mina gamla (unga) vänner på Greenland fanns kvar, och man kunde som vanligt inte annat än bara må gott i Manali.

3. *Ankomst Leb.*

Naturligtvis försov jag mig, så att jag missade bussen 6.30. Nästa skulle gå 7.30, men det blev 8. Den var naturligtvis överfull, men jag fick ändå en dräglig plats längst fram men utan utsikt, men det gjorde inget, för allt var bara mjölk ändå. Tydligen började det regna nu. Först när vi närmade oss krönet av Rohtangpasset kunde man börja urskilja något.

Den totala växlingen från en värld till en annan var lika sensationell som vanligt. På den ena sidan drypande fuktig tryckande tropisk värme, på den andra vild ödslighet och kalla ilskårar. Man var tillbaka hemma igen i landet bortom bergen, som bara kunde ha ett namn: Tibet, vare sig regionen hette Lahaul eller Spiti eller Kinnaur eller Ladakh eller Zanskar eller något annat. Det var Himalaya, och hela Himalaya tillhör egentligen bara tibetanerna, vilka underfolkgrupper de än bildar.

Under resan ramlade en gubbe över mig. Han ramlade raklång pladask rakt i min famn från andra sidan gången och låg där orörlig som död. Efter en stund öppnade han ett öga. När det

andra också öppnades såg han förvånad ut. Han hade helt enkelt tuppatt av totalt. Han hjälptes till att dricka litet vatten, och snart var han helt återställd och satt upprätt igen. Inga andra intermezzon på grund av höjden spordes, utom ett litet barn, som skrek allt vad det orkade hela vägen, tills vi var nere på andra sidan.

Keylong nåddes klockan 3 efter 7 timmar. Vädret var vanskligt, mörka moln lurade och hotade, men jag frestades ändå att besöka klostret 500 meter ovanför. 200 meter före målet bröt regnet och åskan fram. Som vanligt hade jag varit oklok nog att bege mig upp i Keylongs berg utan paraply. Att detta bara måste hända på nytt varje år!

Jag var ändå glad åt exercisen, även om klostret var stängt och låst som vanligt, men jag hade även varit glad om jag stannat i byn och sluppit regnkrisen och åskvädret. Blixterna var riktigt praktfulla.

Där nere igen gällde det att köa för en biljett till Leh. De enda andra västerlänningarna som köade var ett ungt japanskt par och tre polacker, en ung man med två damer. Han fick köa för dem, varvid vi kom i samspråk. Liksom polacken i Manali var även denne Andrzej från Wroclaw och hans damer i Indien för första gången. I Dharamsala hade de varit fullkomligt inregnade, varför de beslutat sig för att pröva på Ladakh. Andrzej var mycket tacksam för alla råd och tips jag kunde ge. Med dessa polacker skulle den extrema resan upp bli riktigt behaglig.

Som vanligt blev det en tämligen sömnlös natt i den tibetanska sovsalen för uttröttrade resenärer, då merparten av dessa utgjordes av ivriga tibetaner på väg mot Dalai Lamas kurser i Leh. Snarkorkesteren var fascinerande. Gutturala suckar blandades med osammanhängande sömnprat med snyftningar och rosslingar, det hela tämligen rytmiskt, och där emellan något kvidande från någon drömmande dam. Redan fyra reste sig de ivrigaste tibetanerna ur sina sängar, och sedan blev det inte mera sömn den natten.

Passagen upp till Leh gick tämligen smärtfritt – inga incidenter. Först i Pang! blev vädret något hotfullt med någon åska och några regndroppar, men det gick över. Redan halv 7 nådde vi Upshi medan det ännu var ljust, och hade det inte varit för alla de övermåttan stökiga tibetanerna som skulle lassa av hela busstaket med deras bagage vid avstigningen i Choglamsar för att ställa upp på Dalai Lamas föreläsningar, vilket tog en otrolig tid av ivrigt stök, så hade bussresan från Keylong till Leh slagit alla rekord. Nu tog den i alla fall nästan 14 timmar.

Hela dagen hade i princip varit idealisk. Öknen hade varit vackrare än någonsin i ett barmhärtigt beslöjat ljus, som både neutraliserade gassande solsken och höll regn- och åskstormar på avstånd. 12 kilometer från Upshi inträffade resans enda incident – en punktering, som chauffören dock lät vara då vi var så nära målet. Bakhjulen var dubbla, och om ett däck sprang sönder kunde ändå det andra däcket bära hela bussen vidare en måttlig sträcka, om vägarna var goda, vilket den sista vägen var.

Min tiodagarshuvudvärk, som föregått resan, verkade vara över, då de sista skarpere kännningarna försvann efter Rohtangpasset. För hälsans skull kanske man borde stanna här.

Västerlänningarna var omkring dussin, de tre mycket unga och ivriga polackerna, ett japanskt par, en mycket tystlåten och seriös tysk, en praktfull engelska längst bak, en annan engelsman bredvid mig som hela tiden skulle fotografera ut genom mitt fönster, som han då alltid plötsligt slet upp med våld i synnerhet om jag sov, två andra japanska flickor och en kroat utom jag.

Kroaten blev min synnerligen goda vän. Han var konstnär och hade en kyrkorganist till mor och musiklärarinna till moster, men själv var han universalkonstnär inom konst, film, musik och vad som helst men arbetade mest med festivaler och konstutställningar. Han och polackerna följde med mig till Lung Snon, mitt gamla hem, där återmottagandet var lika överväldigande hjärtligt som vanligt, och polackerna fick ett trebäddsrum medan Marko kroatén delade rum med mig. Vi satt sedan länge efter aftonmåltiden och pratade igenom hela den aktuella världssituationen när det gällde religion, filosofi, politik, livets mening och allt annat. Det var en så god början på Ladakh-séjournen att den knappast kunde bli mycket bättre.

4. Ärenden i Leh.

Polackerna fick problem. Marluiszia hade på bussen från Dharamsala till Manali blivit bestulen på sin plånbok i trängseln med alla sina kontokort, så hon var utan pengar. Ella gick till första bästa ATM-bank i Leh, som plötsligt stängde då pengarna tog slut. Samma sak var det i Lehs andra ATM-bank: hon kunde inte få ut några pengar. Så hon var också utan pengar. Bara Andrzej hade pengar, och de måste nu förtvivlat leta efter ett billigare ställe att bo på. Jag stötte ihop med Alimjan, som generöst erbjöd ett trebäddsrum för 300, vilket jag framförde till dem.

Med Marko talade jag mest italienska, vilket han kunde riktigt bra, bättre än engelska. Han bodde ju på Istrien nära vad som en gång hette Fiume, som ju varit italienskt före kriget, så italienska ingick i hans arvegods. Han ville helst av allt in till Pakistan, men det var svårt att få visum dit, i synnerhet om man hade många indiska visum och stämplor i sitt pass. Markos pass svämmade över av sådana. Enklast kom man in till Pakistan med ett helt nytt pass utan stämplor, men även då kunde det ta en vecka i Delhi.

Marko var en entusiastisk Indienbesökare sedan 2000. Hans första resa hade gått till som så, att han begivit sig till Venedig för att därifrån flyga till Wien för vidarebefordran till Delhi med *Austrian Airlines*. Det var fel på flygplanet från Venedig, så det måste gå ner igen till Venedig, varpå Marko skickades med ett annat flyg till Paris. Där på *Charles de Gaulle* hittade han ingenting och allra minst några *Austrian Airlines*. Nu hade han för länge sedan missat anslutningsflyget från Wien, och i Paris kunde ingen hjälpa honom. Till slut kunde en ovanlig skönhet till hjälpreda få honom fram till *Austrian Airlines*, som låg i källaren som en underavdelning till *Lufthansa*. Därigenom kunde han äntligen fraktas till Wien, varifrån man slutligen fick över honom till Delhi.

I Delhi hade genom alla dessa turer då naturligtvis hans bagage förkommit. Det tog fyra dagar för att få det tillgängligt igen.

Då bodde han på ett hotell mitt i den värsta smeten i Delhis slumcentrum, och just då inleddes en hejdundrande Shivafestival. Han vaknade upp inför ett oväsen från gatan som sakta men säkert oavbrutet tilltog, tills han slog upp dörrarna till balkongen, där han möttes av en färg- och festprakt utan like över hela torget. Han stod som bedövad och var från den dagen slav under den indiska kulturen.

Egentligen var han anarkist, men även anarkisterna marscherade nu för tiden under banér och var väl organiserade, liksom syndikalisterna, medan han definitivt var emot det kapitalistiska världstyraniet, som ensamt åvägabrakt den stora recessionen, som egentligen bara drabbade de fattiga och utsatta. Ändå var han inte någon revolutionär eller politisk aktivist utan trodde på konsten som den egentligen enda möjliga positiva och kreativa världsförbättrande faktorn i längden. Därmed var vi helt överens.

Han hade ett stort Jesuskomplex med sin katolska familjebakgrund och tyckte inte alls om den nya påven, medan han i princip kunde omfatta alla andra religioner, till och med islam, men mest hinduism och buddhism. Han var en professionell sökare som aldrig nöjde sig utan alltid sökte vidare.

Hade Johannes nu varit i Leh hade han utan vidare kunnat hjälpa Marko till Pakistan fullkomligt säkert och helt inofficiellt utan byråkratiskt krångel. I den Moraviska missionen träffade jag en ortodox kollega till Johannes som visste en del om hans förehavanden och fullkomligt delade min oro för hans öde.

”Han tar på sig för mycket,” menade han, ”och går för mycket upp i sina visioner, som om man kunde leva mera i framtiden än i nuet. Han ser det som en ofrånkomlighet att både den kinesiska kommunismen och hela världsislam går mot sin upplösning, han kallar det implodering eller sammanbrott, och därför engagerar han sig så djupt i vad han kallar den utvecklingens hjärtpunkt, Tibet och Kashmir med Afghanistan. Jag tror han har fullständigt rätt i detta. Både islam och den kinesiska enpartistaten har inget existensberättigande i en värld som går mot en ny

tidsålder där internationellt samarbete blir det viktigaste av allt i synnerhet i beaktande av klimatkrisen. Mänskligheten kan inte ägna sig åt dårskaper när hela den naturliga världsordningen står på spel.”

”Du låter som Johannes själv.”

”Jag har pratat mycket med honom och vet hur han tänker. Men han kan inte själv ta ansvaret och ledarskapet för islams och Kinas sammanbrott. Det är i det avseendet han går för långt.”

”Ser du inget konstruktivt i hans engagemang?”

”Jag försöker se det, men om hans subversiva anarkism är konstruktiv så är den det på så lång sikt att jag inte kan se fram till utmynningen av hans visioner.”

Han visste inte heller var Johannes var nu, men han var säker på att han skulle höra av sig, i synnerhet då han måste veta att jag nu befann mig i området.

Mindre lycka hade jag med min gamle vän överste Wangdus. Han var inte hemma. Jag gick förgäves den sex kilometer långa uppforsbacken till slutet av Leh- och Sankaradalen och fick gå tomhänt samma väg tillbaka igen. Samtidigt mulnade det ordentligt, och över Zanskar åskade det ordentligt, så att molnen var alldeles massivt och kompakt blygråa i så dramatisk mörkläggnings att de nästan var blåsvarta.

Däremot träffade jag Skarma. Då Dalai Lama nu befann sig i Zanskar gick det många fordon dit, och jag skulle kunna följa med någon dit på tisdag om två dagar.

Senare på kvällen träffade jag polackerna igen. Det hade äntligen ordnat sig med deras ekonomi, de hade hittat ett ATM-kontor som fungerade, och morgonen därpå kunde jag hjälpa dem orientera sig och planera sina två veckor i Ladakh.

Samma morgon reste Marko vidare västerut för att upptäcka Kashmir och kanske finna någon väg in till Pakistan. Det var bara att önska honom lycka till.

Sålunda förlorade jag en synnerligen intressant rumskamrat. Han såg ut som ett troll med sin vilda hår- och skäggväxt och intensiva blå ögon, något av en universalkonstnär med djupa insikter i det religiösa och kosmiska och en passionerad *Vipassana*-praktiserare. Vi skulle hålla kontakten.

5.

Det var i det gamla tibetanska kaféet jag kom i kontakt med honom. Det finns ju inte så många bord där, och borden är små, så om det kommer in några kunde för mycket tvingas dessa göra sig närmare varandra och dela bord, så att de inte kan undvika närkontakt, på gott och ont.

Denne unge man verkade på mig vara i trettioårsåldern men hade kunnat vara under, då han tydligt såg äldre ut än han var. Det låg ett ganska påfallande lidande över hans drag, och några härjade onödiga rynkor drog ner hans panna och mungipor till någon bitterhet, som samtidigt var beklagande vemodig, som om han med sitt dominerande ansiktsuttryck ville säga att, ”jo, jag har begått många misstag och fått fan för dem, men det var minsann inte meningen,” till hälften urskuldande, till hälften beklagande men utan ett spår av ånger, bara ett oskuldsfullt lidande.

Då vi hamnade vid samma bord och mitt emot varandra, och bordet var litet, utspann det sig snart någon konversation, varvid det genast framkom att han var från Sverige. Då vi båda var det blev genast samtalet intimare och förtroiligare, då vi dessutom kom från samma stad. Han hade visserligen senare flyttat till Stockholm för karriärens skull, men när det till råga på allt visade sig att han var musiker var det oundvikligt att vi inte skulle skiljas på ett tag.

Han var klassisk musiker och hade utbildats på Musikhögskolan i Stockholm och haft en ganska lysande karriärstart som ackompanjatör åt självaste Cullbergbaletten och deras ständige egna pianist. Hans naturliga musikalitet var en självklarhet från början, han hade aldrig haft några svårigheter med noter eller ekvilibristisk teknik, så det hade bara varit för honom att köra på. Olyckligtvis hade han dock haft sina svagheter och en alltför vek karaktär för att inte falla för frestelser.

Damer hade aldrig varit ett problem för honom. Alla hade älskat honom om inte rentav dyrkat honom, han hade alltid kunnat få den han velat ha och till och med varit gift och fått ett litet barn, tills hon bedrog honom med hans bästa vän och han sålunda både förlorade hustrun, sin bästa vän och barnet, som hon självvåldigt såg till att få vårdsnaden om. Till hans svagheter hörde en viss fascination och lättförfördhet när det gällde droger. Alkohol hade alltid varit honom tämligen likgiltigt, medan droger, främst hasch och LSD han aldrig hade kunnat tacka nej till. Han rökte tobak också men var inte nikotinist. Hasch och andra droger nyttjade han heller aldrig ensam som ett missbruk utan tog dem bara tillsammans med pålitliga vänner, så att snedtripsrisken eliminerades.

Men detta hade kostat honom karriären och egentligen allting annat också. Vid ett tillfälle under en turné med Cullbergbaletten och de återvänt hem från Danmark hade en hund markerat en väska som var hans, där det snart påträffades inga betydande mängder men dock hasch. Det hade räckt för att han skulle få avsked från Cullbergbaletten. De kunde inte ha haschrökare i bagaget eller bland någon av sina anställda, de måste tänka på ett absolut fläckfritt renommé för sin kulturstatus skull, så på den punkten var toleransen noll. Han accepterade avskedets dråpslag som allting annat med föga mer än en axelryckning hur total katastrofen än var.

Sannolikt bidrog detta även till att hustrun övergav honom och vänner svek honom. Han var ju en stackare som var svag nog att ägna sig åt droger fastän han mycket väl visste hur skadligt och komprometterande det var för en man i hans ställning som seriös pianist. I en sådan ställning och med den respekten var ju det dumaste man kunde göra att ägna sig åt något rent kriminellt, hur ofarligt det än var. Droger var en oförlätlig svaghet. Punkt, slut. Han förlorade allt.

Det var därför han kom till Indien, för att glömma, för att upptäcka nya världar och horisonter, nya vänner och möjligheter, för att kanske försvinna i haschrökande flumparadis och hänge sig åt den totala toleransen, som ju Indien var unikt för. Han hade bott mer än ett år i Manali och där betat av det ena haschparadiset efter det andra, från Kullu till Malana och genom hela Parvati till Manikaran och hur avlägsna och ökända ställen som helst, för att när monsunen kom försöka sätta sig i säkerhet bortom och ovanför den i Ladakh. Det var så han hamnade i Leh.

Efter att ha fått höra hela hans historia ville han höra min. Jag förklarade för honom, att mitt huvudsakliga ärende i Ladakh var att försöka finna en gammal god vän som jag förlorat kontakten med och som i värsta fall kunde vara försvunnen. Jag vågade anförtro mitt ärende åt honom i den rimliga förhoppningen att han kunde känna till min vän.

Det gjorde han. När jag berättade om John häpnade han, ty ingen hade hjälpt honom så mycket i Indien som han. ”Han gav mig hela min självrespekt tillbaka,” sade han. ”Det kunde ingen annan ha gjort.”

Detta band oss naturligtvis ännu närmare varandra. Han hade bara känt honom i ett år medan jag känt honom i trettio, och ändå hade han mera att berätta om honom än vad jag hade. Han blev nästan genast lyrisk, och det visade sig att även han hade skrivit ett antal dikter till eller om honom.

Del III. *Staffan.*

1.

Var det då ett så gruvligt brott
att ha lite hasch i bagaget
som inte skadade någon
men som ledde till maximalt straff,
att jag blev av med levebrödet,
som om jag mördat eller begått våldtäkt

eller varit aktiv pedofil på nätet?
Hasch har aldrig skadat någon
utom möjligen den som själv rökt det,
men för mina konstnärliga arbetsgivare
var det den absoluta självbefläckelsen,
en skamfläck för baletten,
den yttersta komprometteringen,
som jag bara kunde sparkas för.
Är det då inte viktigare
att man som musiker kan spela,
och för vilken anställd som helst
att kunna sköta sina plikter
och göra ett fullgott arbete?
Vad har mina drogdrömmar
med mina arbetsförhållanden att göra,
och vad har mina arbetsgivare
med mina mest privata drömmar att göra?
Det är inte de som stör mitt arbete,
tvärtom, de blott befrämjar min musik,
utan det är dessa okunniga arbetsgivare
som avbryter och stör min musik
och kastar den på skräphögen
bara för att jag vågar drömma.
Vin och sprit får man dricka,
det är bara hälsosamt
och ändå de mest farliga och vanebildande
försåtliga av alla droger,
men man får inte drömma och hallucinera,
röka sådant som är stämplat såsom tabu
av vidskeplig fördoms överdrifter,
vars förespråkare ej har distans till egen dumhet
när de hänsynslöst förstör ens liv
med att självsvåldigt straffa en
med största ekonomiska ruin
och ryktets brännmärkning
för lite rök och ljuva drömmars skull.

2.

Var din kärlek så begränsad
att du så lätt kunde överge mig
och beröva mig mitt barn
för att en annan kunde ge dig bättre sex,
som om den egoistiska materiella njutningen
var den enda meningen med kärlek?
Vänskap och tillgivenhet, lojalitet och trohet då?
Var det så värdelöst, att det så lätt kunde offras
bara för din drifts och åtrås tillfredsställelse?
Är alla kvinnor sådana,
så lätt bedragna av sig själva

och så lättförförda av vulgariteten
med dess frestelsers billiga lögner?
Jag har dock min trohet kvar
som lever längre än din trolöshet,
min kärlek till det sköna och musiken,
som du skrotade, föraktade och övergav
för att du såg den andligheten som en konkurrent
om min själ och min kärlek,
men du bara missförstod alltsammans.
Skönhetens musik kan bara inspirera,
utveckla, befrämja och förädla,
och det var den möjligheten som du övergav
fördömandes dig själv till ytlighetens låghet
när du övergav din kärlek och trovärdighet
i skrotandet av ditt barns enda fader.

3.

Hur kan det roa er,
fördömda myndigheter,
att dra till domstols en fullkomligt harmlös
musiker för blott en bagatells skull,
innehav av det som alla röker
och som inte är mer skadligt
än helt lagligt tobaksbruk och alkohol
men tvärtom mer hälsobringande,
då hasch har medicinska egenskaper
som kan bota hjärtbesvär, nervösa åkommor
och stimulera inte endast hjärnan
men allt själsliv och all andlighet.
Kan det då vara detta som ni dömer
som så farligt, samhällsfientligt,
subversivt och revolutionärt,
så att till varje pris det måste straffas
maximalt med fängelse och vedergällning
och en stämpel av bestående vanära,
som en brännmärkning av pariastatus
samhället till varnagel och varning:
”Akta er för honom,
ty han undergräver hela samhället
med subversiv och omoralisk haschrökning!”
Och ändå hade jag ej rökt det ens,
det bara hittades i mitt bagage,
och någon annan hade kunnat lagt det där.
Men därför skall jag dragas inför rätta,
stämplas som misslyckad och asocial,
berövas fru och barn och jobb och all anständighet
och tvingas leva med er fördoms bannlysning.
Ni gör det bara för att trakassera
den som ni vet säkert att är svag och harmlös

och för snäll för att försvara sig,
och därför vågar ni av ren aggressivitet
slå ner mig så långt som det bara går
med lagens paragrafer,
som ett slags tillintetgörande
av alla mina möjligheter
till att någonsin få något mänskligt värde
i er omänskliga samhällsordnings ögon.
Allt jag gjorde var att älska skönheten
i min musik och mina drömmar,
som befrämjades av någon stimulan.
Men det är inte mig som det är synd om
utan bara ni, förbannade förtryckarmyndigheter,
som inte vet och ej förstår vad skönhet är
men ser det som er plikt att våldta den
om den alls vågar existera.

4.

Tyckte ni att ni var roliga nu
när ni helt förstörde en 18-åringens liv
med att döma honom till femton månader
för några små gram kokain?
Det var inte ens två gram,
men det var tillräckligt
för hela rättsapparaten med alla instanser
att genast ta till storsläggan
för att krossa en ungdom
som aldrig gjort någon skada åt någon.
Hur kan ni väl vänta er,
taskiga tarvliga översittarmyndigheter,
att en sådan människa någonsin
skall kunna bli något annat
än fiende på livstid till all samhällsordning?
Ni gav honom ju ingen chans,
inga förmildrande omständigheter
togs någon hänsyn till, ingenting villkorligt,
inte ens det att han var helt fläckfri,
ett oskrivet blad och en oskuld,
tog ni i beaktande, eller den skada
som ni därmed vållade hela hans familj.
Ni skulle bara krossa honom,
trampa ner honom för alltid
för att han tagit emot i present
några gram kokain av en vän
som bara ville inspirera honom.
Det är som att straffa en misslyckad självmördare
med att avrätta honom
för att han inte ville skada
någon annan än sig själv.

5.

Tack och lov för att det finns fristäder
och alternativ, asylor för personer non grata,
där de kan få vara i fred
för klåfingrade klumpiga myndigheters
trakasserier och förföljelser,
där man kan filosofera i fred
med sin haschpipa utan att stämplas som kriminell
och utan att frukta förföljelse
av lagens pennalism,
där man kan njuta med likasinnade
över livets skönhet och melankoli
och hänge sig åt verklighetsflyktens stämningar
utan att betecknas som oduglig och asocial.
Vad bryr jag mig om karriären,
som berövades mig av njugghetens samhälle?
Inte behöver jag publik för att kunna spela,
och den är kanske bara tacksam för
att jag ej plågar dem med strapatserande fingerövningar,
och när omvärlden ej förstår att uppskatta skönhet
är det bättre och säkrare att behålla den för sig själv.
Vad bryr jag mig om berömmelse och pengar,
när man mår så mycket bättre utan
populasens larm och stress och hjärntvätt,
och livet är så mycket enklare
när man är fattig?
Om denna värld ej förföljde mig med trakasserier
så mördade den mig med sin likgiltighet
inför all den skönhet som jag dyrkade
och önskade förmedla.
Men en värld dominerad av mördande likgiltighet
kan bara själv förtära sig och gå under,
medan den som ägnar sig åt skönhet
och det mänskligt konstruktiva i vår värld
skall överleva allt, och framför allt
den kalla formalismens mördande likgiltighet.

6.

Ovälkommen var man alltid överallt
som utböling i alla sammanhang
och oförskämt individualistiskt kreativ
och såsom sådan misstänkt inåtvänd,
som självmisbrukare och egensinnig främling
som ej gjorde rätt och nytta för sig
men blott drömde och filosoferade.
Och skulle jag då ej berusa mig som tröst?

Ni körde ut mig och beseglade min obekvämlighet
då ni ej ville ha mig för min kreativitet,
och skulle jag då ej få ta till flaskan,
haschpipan och vilket knark som helst
som verklighetsflyktströst i den exil
ni tvingade mig till som utstött?
Följden blir att jag blott blir mer obekväm ändå
men blott för er – själv njuter jag,
ty all den kärlek som jag erbjöd och avvisades
behåller jag då för mig själv
och frossar i dess egotistiska extas och vällust.

7.

Är det möjligt, att du skulle kunna vara den
som kunde leda, genomföra och ta ansvar för
den universalrevolution som nu behövs
mot mänskligheten för naturen,
mot omänskligheten för anständigheten,
mot materialismen för det andliga
och mot allt missbruk av natur och liv
för livet och allt mänskligt liv?
Ja, du kan vara rätt personlighet
att komma all morbid godtycklig politik på skam
för upplysning av mänskligheten
och deprogrammeringen av hennes hjärntvätt
till en lydiga slav i konsumtionssamhället
med dess världsfördärv av hänsynslös miljöförstöring.
Jag skall tro på dig som min vägledare
och kanske som den enda som kan rädda mig
och andra från den mänskliga självdestruktiviteten.

8.

Du har mycket mer än bara räddat mig
då din inspiration och rehabilitering
av min själ, integritet och egenvärde
är så mycket mera värdefullt
än vad all mänsklig och social upprättelse
i mitt fall hade varit,
då du såg min syndfullhet
som min upprättelse
och kunde se det goda i min lastbarhet.
Du kunde fatta, att mitt drogmissbruk
i själva verket var en andlig strävan
efter upplysning, ett sökande av högre världar
än den galna och miljöförstörda korrumperade
ihjälanfrätta ormgrop som vi tvingas leva i,
där bara ondskan, egoismen, hänsynslösheten regerar

och kör över allt som ädlare och bättre är.
Du har själv drogat och vet vad det handlar om,
du vet hur heroinet känns och hur det är att vara
salig av hänförelse i rusets himmelska extas
och vilka paradiser och möjligheter som det öppnar för en,
om man bara sköter det på rätt sätt
och ej blir som vilken annan parasit som helst,
som gör sin grymhet och omänsklighet till dygd
och prisar sig som samhällstjänare
fastän man bara är förtryckare och parasit.
Ja, jag har varit drogmissbrukare och är det än,
men aldrig har jag varit livsmissbrukare,
då livet tvärtom alltid var mig heligt.
Det har du förstått och därför gett mig en upprättelse
som ingen kunnat ge mig
i det samhälle som gjort mig till missbrukare.

Det var en ärrad veteran jag hade framför mig. Han såg ut som om han minst hade överlevt både första och andra världskriget men förekom likväl här i 2000-talet som en levande men fullkomligt förbrukad anakronism. Och han var minst sagt desorienterad.

”Jo, jag kände honom mycket väl och hade mycket med honom att göra. Han om någon trodde jag att kunde hjälpa mig. Jag anförtror mig åt honom som en oförbätterlig syndare i desperat behov av en biktfar, och jag praktiskt taget bönföll honom att förelägga mig en massiv bot.”

”Men vad har väl du att bikta, som redan verkar ha avverkat hela skärselden flera gånger om?”

”Du anar inte. Det finns inga laster och brott som jag inte frossat i att göra mig skyldig till. Jag är fullständigt kriminell. Fråga mig om något brott, och jag skulle inte kunna förneka att jag begått det.”

”Ändå verkar du ständigt ha undkommit rättvisan.”

”Det finns ingen rättvisa och allra minst någon laglig sådan. Den enda rättvisa man kan lita på är ödets rättvisa, och den är min sista instans och mitt sista hopp. Om inte ödet en dag ingriper för att i ett effektivt slag likvidera mig för alla mina laster och brott, så är inte ens det rättvist.”

”Men vad har du då gjort?”

”Är du nyfiken? John har hela mitt skuldregister, och han kan bekräfta att jag inte lider brist på ett enda tomrum i min kriminella katalog. Först och främst är jag mördare. I decennier anlätades jag som pålitlig torped för att likvidera skurkar som var oåtkomliga för rättvisan.”

”Men då har du ju tjänat rättvisan.”

”Nej, jag har bara tjänat kriminaliteten. Visserligen ansåg jag mig göra en insats i avlägsnandet av rejäla parasiter som bara åstadkommit ont i hela sitt liv, men mord är mord och kan aldrig ursäktas, inte ens mord på mördare. Har ens någon bödel någonsin varit uppskattad eller annat än fruktad och avskydd för sitt hantverk? Även han är en mördare, och ingenting kan ursäka honom, och han kan aldrig bli rentvådd, hur mycket han än biktar sig och försöker sona och blidka sitt plågsamma samvete, som ingenting kan tysta. Det finns alltid där och lever, och det är det sista i livet man blir av med, om man ens slipper det genom döden. Troligtvis är det det som överlever och för en vidare till nästa liv mest av allt.”

”Men tillbaka till min fråga: Vad har du då gjort? Något gott måste du ha gjort för att ha kunnat överleva dig själv så länge och kunnat uthärda ditt plågsamma liv trots allt.”

”Jag trodde att jag gjorde en insats så länge det kalla kriget pågick, och när järnridån och Warszawapakten slutligen föll kändes det som en sorts lön trots allt för all min brottsliga och

subversiva verksamhet, för någonting annat hade jag aldrig någonsin sysslat med. Det kändes gott när Boris Jeltsin introducerade en ny epok som lovade rehabilitering av Sovjetunionen och en möjlig pånyttfödelse trots allt, men hur gick det? Efter bara några år hade han förvandlats till en supig tyrann som gett upp alla sina föresatser, principer och ideal, och allt vad han lovat under revolutionen 1991 försvann i fyllans tomma dunster, så att han inte ens brydde sig om vilka han sedan lämnade över till. Som professionell byråkrat har sedan Putin lyckats med konststycket att utan att egentligen anstränga sig omvandla hela Ryssland till en maffiastat av groteska dimensioner, så att han faktiskt blivit till en ny Stalin i uppdaterad, pomaderad och retoucherad maskering, precis som Berlusconi i Italien ingenting annat är än en ny bättre och mera raffinerad maskerad Mussolini, men precis lika galen. Och jag kan ingenting göra åt saken, ty jag är passé, och alla mina ansträngningar gick åt till att hjälpa till med likvideringen av Östblocket och Sovjetunionen. I stället har vi nu de monster som är ännu värre att hantera, det islam vars banérförare är terrorister med arméer av hjärntvättade och ihjälprogrammerade självmordsbombare, och ett Kina som hela världen har hjälpt till med att underblåsa till världens grymmaste totalitärstat med makt till och med över USA tack vare Bushs katastrofala blamager.”

”Men i allt detta kan jag inte se något brottsligt för din del.”

”Därför att jag inte avslöjat något. Om jag skulle bekänna för dig då, att jag inte bara konsekvent arbetade som agent med global subversiv verksamhet för att underminera Östblocket men samtidigt även gjorde allt för att sabotera västerlandet inte minst med kokain- och annan drogspridning med att ge hela drogindustrin luft under vingarna genom immunitet, bland annat?”

”Det tror jag inte på.”

”Jag fick nog när ett barn kom emot mig i Ralfia i Köpenhamn och tiggde mig om heroin. Det kändes som om det var jag och ingen annan som gjort den lilla pojken till narkoman och förstört hans liv från början. Det kändes som ett värre brott än någon våldtäkt på ett barn. Då hoppade jag av. Jag ville inte vara med längre. Kort därefter föll järnridån, och jag blev arbetslös, vilket passade mig utmärkt. Då gick jag under jorden, försvann och hamnade till slut här bland alla andra fredliga främlingslegionärer som blivit både utstötta och själv funnit det klokast att ta avstånd från hela det mänskliga samhället.”

”Menar du att du försörjt dig på droghantering även här?”

”Naturligtvis. Du är väl ett annat av mina offer. Jag frågade John: ’Vad kan jag göra för att gottgöra allt det onda jag konsekvent utfört under hela mitt liv?’ Men du vet kanske hur lakonisk han är. Jag bönföll honom och vädjade till honom och nästan prostade mig för honom i mitt insisterande på straff och bot för mitt konsekvent och obotligt brottsliga liv, men kan du ana vad hans svar slutligen blev?”

”Nej?”

”Det finns bara en sak du kan göra, och det är att göra ingenting, bara för att inte göra eventuella skador värre.’ Och jag frågar dig: Tror du han drev med mig och lyckade med mig, eller tror du att han menade allvar?”

Jag tänkte efter en stund och svarade sedan: ”Troligen menade han båda delarna. Han menade allvar men såg nästan ditt fall som ett skämt, som han inte fullt kunde ta på allvar.”

Han såg forskande på mig med sina stora nästa febrila ögon. Till slut sade han: ”Jag tror nästan och fruktar att du har rätt.”

Han såg ner ett ögonblick liksom för att hämta andan innan han fortsatte:

”Han vägrar att ta mitt liv på allvar då han inser den fulla vidden av dess misslyckande. Vad har jag att komma med? Bara tomhet. Jag arbetade i fyrtio år för den västerländska demokratin och för alla dess regeringar genom Interpol med den fanatiska inriktningen att bringa järnridån och östblocket med alla dess diktaturer på fall, och jag lyckades till slut. Men någon annan belöning än det blotta historiska faktum att vi lyckades i vårt uppsåt fick jag aldrig. Inget erkännande, ingen belöning för våra insatser, bara mördande likgiltighet och tystnad, som om vi aldrig hade funnits, alla vi som aldrig gav upp kampen efter Prags fall 1948, Poznan och Budapest 1956, Östtyskland 1952 och Tjeckoslovakien igen 1968, utan som målmedvetet fortsatte kämpa

och var mer än villiga att offra våra liv för saken, jag och alla flyktingar från Östeuropa och Sovjetunionen som förlorat allt och inte hade något att återvända till och ingenting annat att leva för än vårt hat och vår blinda strävan efter Östblockets fall till varje pris. Efter 1989 och 1990 var vi värdelösa, som om vi aldrig hade funnits, då hela världen inklusive det forna Östblocket bara inriktade sig på rovgirighet, vars resultat blev att alla de före detta kommunistiska diktaturerna ersattes med maffiavälden.

Förlåt mig min bitterhet, men har jag inte rätt? Ju mer spioner och agenter under historiens gång haft avgörande inverkan och lyckats förändra historien till det bättre, desto mindre tackade har de blivit för det, desto mer har de tigits ihjäl och helst begravts levande om de inte rentav offrats, som Sorge i Japan under andra världskriget, som såg till att Ryssland vände kriget vid Stalingrad, och så har det alltid varit. De förträngs och glöms avsiktligt medan andra tar åt sig äran för att det var de som åstadkom den avgörande historiska förändringen. De skrotas och lämnas att rosta ihjäl glömda och överlämnade åt naturen att begrava levande i mänsklighetens okunnighets glömska, medan de olyckligaste ändå har förmågan att överleva sig själva och dröja kvar till varnagel för alla överlevande som kommer i kontakt med dem. Ja, jag är fullständigt utbränd, så att det ingenting finns kvar av min själ, och därvid är jag mera utbränd än du, hur mycket narkoman och missbrukare du än må vara.

Ett råd i största förtroende: glöm drogerna och ta till flaskan i stället. Den är mycket säkrare och effektivare. Alkohol är lagligt, och du kan dricka hur mycket du vill utan att riskera att väcka någons förargelse. I måttliga mängder är det rentav hälsosamt. Kroppen säger ifrån ifall det blir för mycket, så att den spyr, men levern tål hur mycket som helst utan att klaga, tills den kollapsar och tar slut. Då tar allting slut, men marginalerna är nästan milsvida. Man måste hålla på väldigt länge och supa väldigt hårt och oupphörligt för att lyckas kvadda levern.”

”Menar du att du åstadkom det kalla krigets slut?”

”Vi var många som deltog. Vi var oräkneliga. I stort sett var det alla flyktingar från Ungern, Polen och Tjeckoslovakien från 40- och 50-talet. Vi gav oss aldrig, ty vi visste att vi till slut måste lyckas urholka stenen så att klippan och östblocket rännade. Det var ofrånkomligt. Det stod egentligen klart redan inför Stalins seger över Tyskland 1945, när inför hela världens åsyn Stalin framstod som en värre diktator än Hitler. Historien tolererar aldrig diktatorer i längden. De är som cancersvulster. De har aldrig lyckats utan bara lyckats åstadkomma katastrofer och mänskliga tragedier. Aldrig någonsin har någon diktator kommit något gott åstad genom sin livsgärning. Det är som en naturlag. Vi avstår gärna från äran av att ha åstadkommit Östblocket och Sovjetunionens fall, då det var förutbestämt ändå och oundvikligt och det visste Stalin själv. Sovjetunionens historia efter andra världskriget är bara en ständigt uppskjuten och förvärrad dödskamp. Bara Gorbatjov lyckades påskynda slutet, som därför hade blivit smärtfritt, om inte de fördömda kvarlevorna från kommunistreaktionen hade försökt kupa bort honom. Först då blev Sovjetunionens fall pinsamt och traumatiskt.”

”Är du själv då alkoholist, eftersom du förespråkar alkoholkonsumtion och menar att det är ett bättre alternativ än droger?”

”Jag har aldrig blivit beroende av något men tål vad som helst. Jag lider av att inte kunna bli mer än måttligt berusad själv. Jag kan dricka en hel flaska whisky utan att bli nämnvärt påverkad. Men alkohol är faktiskt en mer hälsosam drog än alla andra, och mer effektiv dessutom, förutom att den har fördelen att vara fullkomligt laglig. Drogernas attraktionskraft ligger nästan bara i att de är förbjudna och kriminaliserade. Om de inte var det skulle mer än hälften av alla droganvändare genast inse meningslösheten och dumheten i att ägna sig åt dem, när alkohol är både billigare och effektivare och smakar bättre. Jag råder dig inte till att bli alkoholist. Jag råder dig bara att ersätta de droger du eventuellt använder med den bättre drog som vinet och whiskyn är. Alla som vet någonting om saken skulle vara överens med mig därvidlag.”

”Varför klarade sig inte Gorbatjov?” undrade jag. Det hade jag alltid undrat.

”En tabbe. Det hade naturligtvis med spriten att göra. Han begick ett enda misstag, som var oursäktligt ur psykologisk synpunkt. Han försökte åtgärda alkoholkonsumtionen i Ryssland. Han

ville göra det svårt för folk att dricka. Han ville ta vodka från dem. Det kan man inte göra med ryssarna. Det kan man inte göra med något folk. Hur tror du fransmännen skulle resonera om man tog vinet från dem och beslagtogs deras vinskörd? Det skulle bli värre upplopp i hela landet än under hela revolutionen. Ryssarna reagerade på det enda sätt som var naturligt för dem. De skrotade Gorbatsjov i sina sinnen, som de en gång skrotat tsaren den blodiga söndagen 1905, när tsarens trupper öppnade eld mot en fredlig folkmassa som bara ville ha bröd och dialog med tsaren. Därför ansåg sig de reaktionära gammalkommunisterna ha moraliskt stöd för att kippa bort honom, vilket de försökte, men då reste sig folkets sanne man Jeltsin och tog över i stället. Han kunde dricka, han.”

”Men löser det verkligen alla problem? Är det allt världen behöver göra för att klara sig ifrån alla livets problem?”

”Så enkelt är det faktiskt, gosse. Vad annat kan man göra? Vad kan vi enskilda dödliga människor göra åt klimatkrisen? Vad kan vi göra åt den ständigt växande storhetsvansinniga diktaturen Kina med dess allt fräckare förtryck och ständigt ökande brott mot de mänskliga rättigheterna medan hela världen bara kryper för monstret för att inte göra ekonomiska förluster? Vad kan den enskilda människan göra åt världsmänsklighetens universella miljöförstöring med dess förbrukning av alla världens levande resurser? Vad kan vi göra åt översvämningar och cykloner, jordbävningar och tsunamis? Jo, vi kan göra en enda sak. Vi kan dricka och glömma bort alltsammans, åtminstone för tillfället, och i stället ha lite roligt åtminstone för stunden, så länge den nu räcker. Vi skall ju alla dö ändå, så det är lika bra att göra det bästa av den lilla stund vi har, och varför inte då njuta lite välgörande och välbehövlig fylla? Det är egentligen allt vad mänskligheten behöver för att känna sig motiverad att överleva trots allt. Annars kan hon lika gärna dra något gammalt över sig och gå under, – eller hur, min vän?”

Jag hade faktiskt ingenting att sätta däremot. I all sin totala ansvarslöshet hade han inte helt fel.

”Där ser du,” sade han godmodigt. ”Du vill men kan inte vederlägga mig. Du finner mig omoralisk och kanske förtryckt men måste samtidigt ge mig rätt. Redan kung Salomo hade rätt när han för tre tusen år sedan kom fram till exakt samma slutsats. Vi tycks komma överens, du och jag. Vi kan konstens att värdesätta ruset och hantera det på rätt sätt utan att det tar kontrollen över oss. Vi vet vad det handlar om. Kom, min vän. Jag vill gärna bjuda dig på en drink.”

Och han tog mig med till ett annat ställe, ett ganska skumt och ruffigt men mycket billigt ställe, som inte hade några rättigheter men där allting kanske just därför var möjligt ändå. De andra typerna som förekom där verkade alla vara väl förtrogna med allting förbjudet och kriminellt i fråga om konsumtion. Det var ett typiskt ställe där det kunde fixas fram vilka drycker, vilka droger och vilka sexpartners som helst, bara man inte gjorde något väsen av saken utan höll sig till den allmänna diskretionen. Min vän fransmannen kunde sin sak och kände sina ställen. Jag kände mig invigd och såg det som en ära att bara få halka med.

Min gamle utbrände vän tog mig om axeln som om jag blivit hans son och förde mig fram till bardisken, där det redan satt ett antal ytterst pittoreska och otidsenliga typer. Han sade:

”Låt mig bjuda på en ordentlig drink. Välj precis vad du vill ha. Annars väljer jag åt dig.”

Jag antog att det var vad han ville, så jag sade: ”Välj du åt mig då. Du vet säkert bättre än jag.”

”Jag håller mig alltid bara till whisky. Här i norra Indien finns det bara två sorter man kan dricka, *Signature* och *Royal Stag*. Om jag vore du skulle jag välja *Signature*. Dess eftersmak dröjer längre kvar i munnen och är bättre.”

Så jag antog hans förslag, och han fick en hel flaska *Signature*. Den var faktiskt god, och, som han sade, man kunde suga länge på en mycket riklig eftersmak.

Min blick fångades av en av de andra mer än pittoreska typer som satt där. Han var blond men med håret okammat och oklippt ner till stjärten men ändå på något vis bundet i nacken, så att han undvek att ha det i vägen till exempel när han drack. Max fångade min blick.

”Jag ser att du uppmärksammat skandinaven där borta. Vill du bjuda honom på ett glas?”

”Varför inte?”

”Jag varnar dig. Han är en av de svårare typerna här. Han har tappat minnet, och ingen vet om det är avsiktligt eller inte, om han verkligen har gjort det eller bara spelar teater.”

”Det är väl lätt att ta reda på. Har han tappat minnet av en olyckshändelse är han intresserad av att få det tillbaka och söker han efter det.”

”Jag erbjuder dig möjligheten att utforska honom.” Och han bjöd den långhårige blonde vikingen över till oss. Han fick sin whisky.

”Hur går det, Eyvind?” frågade Max. ”Vad nytt om dit tappade minne?”

”Plåga mig inte med saken, Max. Du vet att jag helst inte vill tala om det.”

”Vår vän här undrar om du inte är intresserad av att få tillbaka det.”

”Det är det jag inte vet. Jag har tagit avstånd från mitt förflutna liv och hela västerlandet. Jag skiter i mitt minne och vill helst minnas så litet som möjligt. Om jag kunde förlora det helt och hållet skulle jag kanske bara bli lycklig.”

”Vad hände?” frågade jag.

”Jag vet inte. Vem är du?”

Det var något bekant med honom. Jag kunde inte låta bli att fråga:

”Har vi inte träffats någonstans förut?”

”Var skulle det ha varit?”

”Jag vet inte. Kanske i något musikaliskt sammanhang.”

”Är du musiker?”

”Jo, tyvärr.”

”Jag säger detsamma.”

”Då är vi kanske i samma båt.”

”Nej, jag sitter helt ensam i min.”

”Vill du inte komma ur den?”

”Jag vet inte.”

”Vilket instrument?”

”Violin, om jag minns rätt. Och du?”

”Piano.”

”Spelar du fortfarande?”

”Tyvärr har mina händer gistnat. Jag började lida av rheumatism i lederna, fingrarna blev styvare och styvare, och en dag började både automatiken och synkroniseringen mellan händerna försvinna.”

”Så du slutade och gav upp?”

”Det kan man säga. Jag ville inte göra mig skyldig till bristfällig musik.”

”Vad hände mera?”

”Jag trodde det var jag som utfrågade dig.”

”Du fick väl sparken, eller hur?”

”Hur visste du det?”

”Jag läste det i ditt ansikte. Du är en duktig musiker som får fan för att du är bra. Jag känner alltid igen sådana musiker. De är de bästa. Du borde inte ha gett upp. Du borde ha kämpat vidare ensam utan besvärande överheter och arbetsgivare.”

”Det kan man inte försörja sig på.”

”Skit i försörjningen. Du kommer väl ihåg vad Jesus sade om liljorna på marken? Man klarar sig nog ändå, särskilt här i Indien, där livet är gratis, om man vill. Man kan åtminstone leva hur billigt som helst och ständigt ännu billigare.”

”Och varför slutade du?”

”Fråga mig inte. Jag fick väl nog. Jag kastade av mig hela mitt liv och lämnade allting bakom mig, kom hit och tappade minnet, som jag tror att jag är glad så länge jag slipper få det tillbaka. Försök inte påminna mig om något.”

”Vad vill du glömma?”

”Allt.”

”Vad är allt?”

”Allt det som jag har glömt och förträngt och blivit av med.”

”Kvinnor?”

”Vad annars?”

”Jag tror jag vet vem du är.”

”Vem är jag?”

”Den fantastiske violinisten Eyvind Svan, som försvann från scenen för fem år sedan.”

”Vem var Eyvind Svan?”

”En utomordentlig violinist. Han kunde spela vad som helst, allt från klassiskt och Tartini till Wieniawski och jazz. Därför kände jag igen dig. Vi har spelat samman en gång.”

”Det har jag inget minne av.”

”På den tiden hade du en karriär.”

”Det är den vi alla har glömt, åtminstone jag, och det frivilligt. Försök inte påminna mig om något.”

”Men något måste ha hänt.”

”Jodå, det hände mycket. Jag reste omkring överallt här i Asien, över hela Indien, Burma, Thailand, jag vistades länge i porr- och drogparadisen där, Filippinerna, där har de förresten världens billigaste och ibland bästa whisky, Max, vilket du kanske vet, och förstås Kambodja och Vietnam, innan jag åkte till Kina. Där blev jag det vrak som du ser. Det är lyckligtvis ingenting kvar av mig.”

”Tvärtom, allting är kvar, du bara behagar gräva ner dig.”

”Tro mig. Det är det vettigaste jag kan göra.”

”Spelar du aldrig fiol mera?”

”Aldrig. Jag visste inte att jag gjort det.”

”Din musikalitet kan du inte förtränga. Är man musikalisk kan man aldrig tappa den förmågan, och till musikalitet hör ett ofelbart minne.”

”Försök inte. Jag är död.”

”Ja, jag ser det. Du dricker inte som en död.”

”Hur dricker en död?”

”Han dricker inte alls. Du dricker.”

Han sänkte rösten och sade mer intimt: ”Jag har inte sett en violin på flera år. Påminn mig inte om att jag kan spela. Då blir jag bara melankolisk.”

”Är du inte redan melankolisk tillräckligt?”

”Det är just det jag är. Hej, Max, trevlig kompis du har. Nu får jag bjuda er båda på en whisky.”

”Gärna det, Eyvind,” sade Max.

Så inleddes vår samvaro på tre man hand, men denne Eyvind intresserade mig mer än Max, då han ju var en musikerkollega eller åtminstone en före detta sådan. Vi hade därmed mera gemensamt än vad som kunde avsluta en bara tillfällig bekantskap.

Det var nästan med bävan jag ställde honom frågan: ”Känner du möjligen John Westerberg?”

”Vem känner inte honom?” frågade han nästan förnärmat.

”Jag känner honom inte,” inföll en fjärde person. Det var en helt normal människa. ”Jag har bara hört talas om honom, men jag har aldrig träffat honom, och förrän jag har fått se honom i verkligheten måste jag betvivla att han existerar i sinnevärlden.”

”Det kan du inte göra,” sade Eyvind. ”Det finns ju hur många som helst som känner honom personligen. Du känner inte Barack Obama heller. Är det bevis för att han inte existerar?”

”Obama är en offentlig person som det finns skriftligt belegg för i dagspressen. En sådan person kan ingen betvivla, men denne John, som ni talar om, håller sig alltid i bakgrunden, syns aldrig, framträder aldrig i något offentligt ljus och tycks bara vara känd av ett ytterst ringa antal personer, som bara har intim personlig vetskap om honom. Han träder aldrig fram inför någon grupp, medan han tillmättes de mest otroliga egenskaper och kunskaper.”

”Han är ortodox teolog men samtidigt specialist på både buddhism, hinduism och islam och talar alla Asiens största språk. Han behärskar alla världsreligionerna och alla världsspråk.”

”Men vad gör han? Vad lever han på? Vem lever han på? Varför är det ingen som har sett honom?”

”Både jag, Max och Eyvind känner honom.”

”Det är bara tre. Vilka fler?”

”Du tycks ju själv ha hört även andra tala om honom.”

”De flesta av dem har aldrig sett honom, bara hört talas om honom, vilket bara ökat mina tvivel och misstankar om att han är en mytisk person som inte existerar i verkligheten men som på något sätt lyckats bli en myt genom andra.”

”Vad heter du?” frågade Eyvind.

”Steve,”

”Jag är Eyvind från Norge. Detta är mina vänner Max och Staffan. Jag vet inte vad Max' samröre med John har varit, men mig har han räddat livet på. Vad är han för dig, Staffan?”

”Min mästare, som jag är skyldig allt, för han har gett mig livet.”

”Där ser du. Skulle en sådan person inte existera?”

Max inföll. ”John är kanske hela Asiens mest erfarna och skickliga hemliga agent, men han agerar inte för någon makt utan bara för rättvisans sak. Därför är han så försiktig, då han satsar allt på att gå till rätta med den moderna tidens värsta diktaturer med Kina i centrum med dess satelliter Pol Pot-regimen i Kambodja, som nu är fallen, men inte Burma och Nordkorea, som är världens värsta diktaturer.”

”Vill du inbilla mig att han har för avsikt att störta Pekingregimen?”

”Redan har mer än 60 miljoner tidigare medlemmar av partiet lämnat det och offentligen fördömt det, och de blir bara fler. Kinas kommunistparti är i upplösning, och det är bara en tidsfråga innan Kina faller. Jag vill inte påstå att John är skyldig till denna utveckling, men han har förvisso gjort sitt för att underblåsa den, då han framför allt är bästa vän med alla tibetanska och uiguriska flyktingar och självständighetsivrare.”

”Det ger honom ändå inte kött på benen.”

”Inte för dig, men det räcker för oss, som känner honom.”

”Jag är som lärjungen Tomas. Jag tror inte på honom förrän jag får sticka fingrarna genom hålen i hans händer och fötter, det vill säga förrän jag själv får se honom i egen levande person.”

”Han är inte den som kommer att tillfredsställa dig bara för att du tvivlar.”

”Då må jag förbli tvivlande. Jag tror ni är mytomaner alla tre. Är ni inte alla haschrökare? Är ni säkra på att er John inte bara är en cannabishallucination, som någon inbillat er att är mer än bara en uppenbarelse?”

”John röker själv,” sade Eyvind.

”Där ser ni. Då är han sin egen hallucination. Han har inbillat er genom sina fantasier att han existerar. Ni har kanske träffat en gammal utbränd hippie någonstans som rökt ihjäl sitt förstånd och inte längre kan skilja mellan verklighet och saga, och så har ni fantiserat ihop en saga om honom.”

”Du är bara avundsjuk på oss för att du inte själv fått träffa honom,” sade jag.

”Inte alls. Bara rationell. Jag tror på allt som kan övertyga mig. Er mytologiska spion och haschrökande hippiekurator har inte övertygat mig. Även madame Blavatsky var sådan och bevisligen en bluff.”

”Men hon fanns i verkligheten,” inföll Eyvind.

”Ja, som taskspelare och mytoman, som levde på att slå blå dunster i folk.”

”Hon grundade teosofernas världsrörelse.”

”Som är en av världens största svindel, och de bara träter inbördes. Alla de främsta teosoferna var avhoppare från rörelsen, som Vivekananda och Rudolf Steiner.”

”Du är här bara för att provocera.”

”Nej, jag är uppriktigt tvivlande. Jag tvivlar på allt. Är det fel? Är det inte tvärtom grundförutsättningen för all vederhäftig vetenskap?”

”Är du då vetenskapsman?”

”Nej, bara tvivlare. Det räcker. Vetenskapen har minsann gjort tillräckligt mycket skada här i världen med sin globala miljöförstöring och avhumaniserande teknik för att jag skulle vilja ha någonting med den att göra.”

”Den inställningen delar du med John.”

”Har han då fått den från mig?”

”Jag tror alla förnuftiga personer idag omfattar den,” inföll Max.

”Nåväl, jag ska inte tjata eller provocera er mera. Jag ville bara delge er min mening, eftersom ni tjatade om den där nye upplyste ledaren som skall frälsa världen från alla diktaturer. Jag önskar honom lycka till, om han finns.” Och Steve tog på sig sin hatt och gick.

”Var kom han ifrån?” undrade Eyvind.

”Han bara satt där,” sade jag. ”Många dyker upp här i Himalaya från ingenstans.”

Vi smuttade på våra glas, och Max såg djupt ner i sin whisky.

Men Steve vände sig om i dörren och sade till oss: ”Bara en fråga. Vet någon av er var han är idag?”

Ingen av oss kunde besvara frågan.

”Där ser ni,” sade Steve och gick.

9.

Vem är du, mästare,
som bara gömmer dig
och undanhåller mänskorna ditt ljus,
fastän det är det klaraste av alla?
Din gåtfullhet tar alla priser,
då du själv är den som minst av alla
kan ge svar på något av dina mysterier,
men det är helt oavsiktligt,
det är inte med beräkning
som du håller dig helt utom räckhåll
utan bara din natur.
Och skulle jag då ej få älska dig,
fastän jag är en man som du,
när ändå du är sådan
att man aldrig kan nå fram till dig,
då du ger dig till känna endast
minimalt och bara när du finner det nödvändigt,
vilket är så sällan helst som möjligt.
Därför är min kärlek ren
som nästan övergår till dyrkan
av en lärjunge sin mästare,
då det ju ändå aldrig
kan bli något annat av den kärleken
än bara ständigt värre distansiering.
Låt det vara så.
Min mästare bestämmer,
och om han är nöjd med livet utan kärlek
och kan finna sig till rätta med sin ensamhet,

så må han få det som han vill,
och min belöning blir då endast
att jag desto mer kan älska honom.

10.

Hur skulle jag ej älska dig,
min mästare och bäste vän och mentor,
samtidigt så farlig och så oåtkomlig,
ouppnåelig i all din gåtfullhet,
som om du bar på världens farligaste hemligheter,
vilket kanske är just vad du gör,
för vars skull du av hänsyn
ej kan ha normala relationer,
aldrig ett förhållande,
då du för hård, för härdad och för sargad är
för att alls kunna älska någon
annat än på outtryckt distans.
Men vi är båda män, och det vet jag
att aldrig det kan bli en sann naturlig kärleksrelation
två män emellan, lika litet
som två vänsterskor kan passa ett par fötter.
Det blir bara pinsamt och forcerat,
onaturligt, konstlat och alldeles fel,
då endast kärlek kan fungera,
bli konstant och någonting att bygga på
om paret kompletterar, uppfyller och kan förverkliga varandra,
så att det ger resultat som är naturligt.
Jag har själv ett barn och älskar kvinnor
och har smakat på den fullkomliga kärleken,
men samtidigt så älskar jag dig mera
kanske just för att det är omöjligt
och då bara kan förbli platoniskt och idealistiskt,
som man dyrkar skönhet bäst
med att bevara den och ha den orörd.

11.

Vad ska man ha könet till,
när man är känsligare än en kvinna?
Jag har träffat kvinnor
som förvånat mig med sina anlag
för långt värre utstuderad grymhet,
hårdhet och gemenhet,
särskilt mot varandra,
än vad män kan åstadkomma,
och den militanta feminismen
är en avskräckande skam
med ofta ambitionen att martyrisera män.

Visst finns det män som hatar kvinnor,
men ibland ej utan skäl,
och varje våld emellan könen är förkastligt.
Kanske den tvåkönade och asexuelle androgynen,
både och och varken eller, vore idealet,
med en kvinnas känsloliv och mannens styrka,
feminin intuition och maskulin uthållighet,
de båda könen bästa egenskaper sammanförda,
som de kanske är i dig,
den absoluta maskuliniteten,
osårbar, oemotståndlig och gudomligt skön
med ett vulkaniskt inre som ej någonsin blir synligt
omsorgsfullt begravet under självbehärskningens kontroll.
Min ömhet är min styrka,
och min kärlek är universell,
men den gör ont och blir till ett martyrium
när den utsätts för relationers sinnlighet och egoism.

12. *Pathétique*

Min patetiska förtvivlan
har ej några gränser
men vill bara skrika ut sitt ve
för att du tog mitt barn ifrån mig,
grymma moder, grymma hustru,
som för att bevisa och kallt demonstrera
faderns värdelöshet,
som om han ej fanns mer
lämnad åt sin undergång
och övergiven med besked
brutalt och skoningslöst
för att du älskade en annan
som ej led av samma ömhet, känslighet,
patetiska sentimentalitet och sårbarhet.
Men vad du därmed blott bevisade
var att din kärlek ej var äkta
utan bara egoistisk och opportunistisk –
när jag inte längre kunde utnyttjas som man,
så struntade du i allt vad vi hade haft tillsammans
och tog med dig barnet, vårt barn,
till en annan ytlig och tillfällig kärlek
att på samma sätt utnyttja
tills du även kan betrakta den
som enbart värd att skrota
för en annan.
Hur kan jag väl nånsin älska någon kvinna mer?
Dock har jag ännu kvar det ideal
som en gång fick mig till att våga satsa;
men det idealet är nu blott en sorglig rest
helt missfärgad av min patetiska förtvivlan.

13. *Trasiga kalsonger*

Jag har inte bytt kalsonger
sedan du beslutade att skrota mig
och tog mitt barn ifrån mig
för att överge mig fullständigt för alltid,
ty jag fann ej någon mening med
att mera byta ut mina kalsonger.
Ingen brydde sig om de var rena,
och att de blev trasiga berörde mig än mindre.
Vad gjorde det hur de såg ut
när ingen ändå såg dem?
Jag var renlig av naturen,
bajsade ej på mig
och var bra på att urinera
så att ingen droppe kom i byxorna.
Så varför skulle jag då byta
mina trasiga kalsonger,
när det inte störde mig
att de ej ens blev smutsiga?
Jag bär dem ännu,
trasiga och något doftande
till ära av din skrotning
då du reducerade mig till en nolla
och såg till att jag ej ens fick hålla kvar
den ringaste kontakt
med den som ändå var vår kärleks resultat
och summan av det liv jag trodde
att vi hade tillförsäkrat oss för alltid,
barnet, som dock var min egen son.

Jag brukade träffa Max där på krogen, och vi brukade alltid vältra oss i våra melankoliska minnen. Jag frågade honom en kväll vad han egentligen visste om vår vän, som efterlyst och sökte efter vår gåtfulle mästare.

”Jag vet allt om honom,” sade han, ”ett annat vrak som likviderats av den sjuka tid vi lever i bara för att han är alldeles för frisk för den. Han kom av en mycket välbärgad familj, socialgrupp 1, som ruinerades genom att några medlemmar gick med i någon äventyrlig sekt som kostade så mycket pengar, att hans familjs ekonomi gick åt helvete och aldrig kunde återhämta sig. Han tvingades därför från början till tiggartaven, fastän hans far mycket väl hade kunnat ge honom en god ekonomisk start och grund i livet. Fråga mig inte varför han inte gjorde det, men han kunde ju inte veta att hans övriga arvingar i familjen skulle behaga förintä hans livsverk, det enda pappan lyckats åstadkomma, en fast ekonomisk grund för sin familj. Genom att yngsta sonen från början beslutat satsa på en vansklig konstnärlig karriär som musiker och författare av den smalaste sorten, enbart klassisk musik och enbart seriös litteratur med höga ambitioner och krav på sig själv, som aldrig skulle kunna bli lönsam, kan man säga att han var dömd från början till ett utsatt liv i kronisk fattigdom. Hans fall gjordes inte bättre av att staten skönstaxerade honom för att den inte kunde tro på hans extremt låga inkomster, som om sådant var förbjudet och omöjligt i en avancerad välfärdsstat. Det ruinerade honom fullkomligt, så att han måste ge upp

ekonomiskt och börja leva på socialbidrag ur vilken klämma han bara kunde ta sig genom att en läkare fixade honom en förtidspension, men han har aldrig kunnat smälta den förnedringen och grämer sig ständigt över att han aldrig lyckats nå fram till en utkomst han kunde leva på och bli oberoende genom. Därför reser han ständigt bort från hemstaden, för att där inte fastna i sin grämelse, och då kommer han oftast hit till Indien för att umgås med likasinnade, mer eller mindre asociala hippies som tagit avstånd från samhället och aldrig kan acceptera det som det är, och naturligtvis har de rätt. Världen är åt helvete och blir ständigt allt mera så. Vi lever i en hjärntvättsepok där alla helt enkelt måste hjärntvättas och låta sig bli hjärntvättade för att kunna smälta in i samhället med dess oskrivna lagar om nödvändigheten av ständig konsumtion av skräpmat typ hamburgare och chips och plikten att spendera största delen av varje kväll framför en hypnotiserande television som lever på reklamskval som avbryter även vartenda kvalitetsprogram var femtonde minut, för att offrena, de lydiga medborgarna i hjärntvättssamhället, aldrig skall riskera att glömma den ständigt pågående massmediala hjärntvätten, vars enda syfte är att hålla massorna i schack genom oupphörlig fördumningsterapi.”

”Men hur känner han John? Han verkar stå honom närmare än någon annan.”

”De konspirerar ihop. Det är hans största nöje här i Indien, att få träffa John för att kunna konspirera med honom och inbilla sig att han tillsammans med honom kan styra hela världen enligt sina egna idealistiska strävanden, som framför allt går ut på skrotandet av alla diktaturer. Inget ont i det, låt dem hålla på, men det blir svårt för honom att hålla på med det ensam om John nu är borta. John är ju om någon experten på alla politiska underströmmar och underjordiska skeenden i världen som kan leda till nya revolutioner, han har ju bara levt för sådant hela sitt liv och håller sig därför kroniskt underjordisk själv, varför ingen kan hitta honom, låt dem bara hålla på, konspirationer har alltid bara varit hälsosamma för alla besuttna etablissemang för undvikande av att de ruttnar, så att de ständigt kan förnyas utan att det måste till blodiga revolutioner typ den franska.”

”Tror du han kommer att finna honom?”

”Säkert. Han har varit försvunnen förut, vår resenär på flykt från verkligheten har alltid återfunnit honom. Det är nästan som en naturlag. Det bara måste vara så.”

Max hade den fullaste sympati för alla i Frankrike som gick och satte fyr på franska hamburgerbarer och parkerade bilar och menade att alla dessa också bara gjorde en insats för världens ständiga behov av förnyelse genom nödvändiga konspirationer av underjordiskt slag. ”Allt gott kommer från underjorden, allt underjordiskt är av godo, medan för det mesta allt som finns etablerat i det regerande samhället i allmänhet är mera ont än gott, mera fult än vackert och mera skadligt än hälsosamt. Därför måste det alltid oavbrutet bearbetas. Ju fler och ju djupare och mer genomgripande revolutioner, desto bättre, särskilt i vår undergångsmässiga tid.”

14. Skrotarsvängen

(Ingen får ges möjlighet att undgå den allmänna medborgerliga plikten till konsumtion av skräp och skval till förbannelse.)

Du måste vara med i skrotarsvängen,
konsumera mera, köpa mera skräp
och njuta av reklamkanalerna
i TV varje kvart, de upplysande avbrotten
i varje film när den är som mest spännande
som lämplig distansiering till engagemanget,
och reklamen är ju alltid upplysning,
varenda konsumeringskommendering om igen

varenda kvart för upprepningspedagogikens skull,
och följ sen noggrant med allt vad som händer inom sporten!
Ingen stress är mer hysterisk eller viktig.
Hänger du ej med i stresssamhällets mediehjärntvätt
med dess absoluta krav på ständigt mera konsumtion
så är du ute och passé och har ej någonting i samhället att göra
som är bara till för dem som hjälper till
i den universella självförtäringens självdestruktivitet.

”Är verkligen John så helig som han verkar, Max? Vad vet du om hans privatliv? Han verkar utåt som världens mest asketiska och självdisciplinerade person, men hur är det inåt? Vet du?”

”Jag tror han bär på oanade hemligheter. Han hade ju det där förhållandet med den där slarviga engelskan som försvann och som tydligen födde ett barn efteråt som var hans, som han inte kunde dölja och som framstår som en parentes i hans liv, men jag tror han har haft hur många sådana smygförhållanden som helst. Han är bara världsbäst på hemligheter.”

”Så du tror han har ett hemligt sexliv?”

”Vem har inte det? Vem har inte laster som han blygs för? Vem har inte hemliga kärleksdrömmar, som kräver utlopp och som naturens kraft kräver att utlevs? Han är inget undantag. Han är bara en människa.”

”Ibland har jag fått intrycket att han kan vara en självplågare.”

”Vad menar du med det? Tagelskjorta och självgissling, som på medeltiden? Nej, det tror jag inte. Han lever ju som en buddhist och har aldrig brutit mot något i den buddhistiska klosterregeln, om han inte gått utanför klostret. Alla munkar och buddhister behandlar honom med den största respekt som en ofelbar iakttagare av alla buddhismens normer. Han är ingen Rasputin eller Martin Luther. Han lever sitt eget liv och tar sig säkert hur vidlyftiga friheter som helst men alltid inom ramarna för *comme il faut*.”

”Ändå har jag mina dubier.”

”Det kan jag förstå. Mycket med honom verkar ju ytterst skumt, då ingen någonsin kan få någon klarhet om det, men därvid liknar han mycket Dostojevskij, som ju också hade ett hemlighetsfullt sinnligt liv som aldrig kunnat utforskas, medan alla hans bekännelser i tio romaner minst om övergrepp på barn bara kan vara överdrifter utan någon verklighetsförankring. Dostojevskij var fullkomligt sanslös som mytoman, men alla hans överdrifter hörde bara till hans fantasier. I verkligheten har ingenting någonsin kunnat anföras emot honom. Tvärtom. Han blev vanligen oskyldigt bestraffad, som när han skickades till Sibirien.”

”Om John har något att dölja har han lyckats dölja det väldigt väl.”

”Och det kan du vara säker på att han kommer att vara konsekvent med. Om han verkligen har något att dölja, vilket han mycket väl kan ha, så kommer det med största sannolikhet aldrig någonsin att kunna upptäckas.”

”Ralf då? Har han också sexuella hemligheter?”

”Med honom är det tvärtom, men lika mystiskt. Han skriver översvallande kärlekspoesi och har säkert haft hur många kärlekar som helst, men inte en enda har kunnat definieras. Han är diskret in absurdum, medan inget kärleksliv är öppnare än hans. Vem som helst kan öppna dörren till hans sängkammare och ta i beskådande allt vad där finns och händer, men ingen kan se vem som finns där. Han har nästan gjort diskretionen till en supersport.”

”Det låter hälsosamt.”

”Det är det säkert.”

”Jag hörde att ni nämnde en viss John. Kan det möjligen vara John Westerberg?”

En främling blandade sig i vårt samtal. Det var en alldeles ung man men tvättakta som hippie eller såg åtminstone så ut, då han hade hår ner till midjan, men det var välskött, och han såg inte alls slarvig eller härjad ut.

”Känner ni honom?” frågade vi intresserat.

”Jag kommer just från honom. Jag hade äran att få umgås med honom i en by norr om Pahalgam.”

”Var det möjligen Aru?” frågade min vän.

”Precis. Vi var där några stycken och filosoferade.”

”Hur mådde han?” Jag kunde inte dölja min iver men ville samtidigt inte verka påflugnen.

”Han mådde väl men hade alldeles för mycket att bekymra sig om.”

”Då var det han,” sade min vän.

”Vem är du?” vågade jag fråga.

”Konstantin från Grekland. Jag är här för första gången på resa i Himalaya och har hittills bara träffat på de mest intressanta mänskorna i världen, och ni lovar inte precis att bli några undantag från den regeln.”

Han verkade intressant, och vi bjöd honom att slå sig ner bland oss. Naturligtvis var vi brinnande av intresse över att få höra vad han visste om John, då han verkade ha de färskaste tänkbara rapporter om honom. Han verkade kort sagt rena sensationen.

Döm om vår förvåning när alla våra vildaste förväntningar överträffades. Han hade mycket mer än bara haft kontakt med John. Han hade fått Johns förtroende till en grad som verkade minst sagt häpnadsväckande.

”Ja, han gav mig ett uppdrag,” berättade Konstantin. ”Han gav mig adresserna till alla hans närmaste kontakter i Himalaya, vanligen kollektiv, där ni också ingick, men ni står utanför programmet.”

”Vilket program?” frågade Eyvind dumt.

”Han vill förena alla så kallade hippies i världen, både gamla och unga, i en sorts moralisk upprustning i förening med alla världens miljörelser som Greenpeace och regnbågsrörelsen och ge dem ett gemensamt paraply, som han inte kan hålla i själv och som han därför överräckte åt mig.”

Vi begrundade klenetroget hans utsagor. ”Ett paraply,” sade slutligen Eyvind. ”Men det regnar ju inte.”

”Skärp dig, Eyvind. Fattar du inte att han menar det symboliskt?” För en gångs skull hade jag tappat tålmodet med dumheten, och Eyvind fick bara inte lov att vara lika dum som resten av världen. Han var ju en av oss.

Jag vände mig till Konstantin. ”Vad menade han egentligen?”

”Det undrar jag också. En världsrevolution eller någon sorts global kulturrörelse? Han menade att jag var rätta mannen trots min ungdom och ringa erfarenhet. Jag är ju första gången i Indien och vet ingenting.”

”Men vad skulle du göra?” försökte Eyvind.

”Bara samla ihop dem. Hälsa till er alla från John. Min personlighet skulle göra resten. Det var som om han överlät sin personlighet åt mig, att jag skulle ta över hans arbete, att han inte själv längre skulle kunna göra vad han ville, så han delegerade det helt enkelt.”

”Vem kan bli klok på detta? Inte jag,” utbrast Eyvind, men jag försökte se en djupare mening bakom det hela.

”Exakt vad skulle du säga till alla Johns kontakter, hippies och vagabonder?”

”Jag skulle bara samla ihop er och hälsa från honom.”

”Var det någon sorts avsked?”

”Det kan det ha varit. Jag vet inte riktigt. Jag fick den känslan ibland att han såg mig som något av en arvinge och kanske som en son.”

”Han har en son, men han är minderårig, och han får aldrig träffa honom,” upplyste oss Eyvind.

”Så han adopterade dig liksom andligt för att du skulle ta över något av hans mission? Var det så?” försökte jag.

”Ja, det kan ha varit så.”

”Välkommen i gänget,” sade Eyvind och sträckte fram sin hand mot Konstantin.

”Fick du veta något om hans hemliga sexliv?” frågade Max.

”Max, för helvete, skärp dig. Måste du genast komma med förnedringar?” ingrep Eyvind genast.

”Jag bara ställde en rak och enkel fråga.”

”Det var mer än så,” sade Konstantin.

Max blev intresserad och fick större ögon.

”Berätta gärna,” sade han. ”Vi är nyfikna.”

”Han på sätt och vis invigde mig. Tydligt börjar han känna av sin ålder, han är ju en del år över femtio, och även han måste ju bli gammal med åren och tröttna på att hålla på jämnt. Han ville att jag skulle bli en ledare för alla världens hippies och utstötta, alla dem som samhället försökt rationalisera bort och skuffa under mattan och låtsas om att de inte existerar, alla de dolda revolutionärerna, alla de förtryckta idealisterna och de som bringats till tyst timiditet med våld, alla de som av rent förnuftiga och naturliga skäl tagit avstånd från samhället för dess onaturlighets och omänsklighets skull. Han gav mig i uppdrag att samla dem alla för att med dem skapa en bättre värld åt framtiden.”

”Det är John minsann i all sin prydno. Nu känner jag igen honom,” sade Eyvind.

”Vad ville han mera med dig?” frågade Max.

”Ni är väl fransman och som sådan bara intresserad av sex. Han ville inget sex med mig, om det är det ni menar. Han har inte sex med någon och allra minst med män. Han lever för en högre kärlek mellan själarna, och han ser alla världens filosofer med långt hår som ett utvalt släkte att leda världen bort från krig och våld och girighet och miljöförstöring till en mera mänsklig och människovärdig värld i samklang med naturen och med humanismen som ledare.”

”Och en sådan rörelse ville han ge i uppdrag åt dig att samla till hopa och leda.”

”Ja.”

”Är han så gammal, att han inte kan ta på sig en sådan sak själv, som dock ligger hans hjärta närmare än något annat?”

”Jag tror inte det var det. Han hade för många järn i elden. Han var för engagerad politiskt i de kniviga frågorna i Pakistan och Afghanistan med talibanernas sanering, alltså likvidering, för att kunna hänge sig åt vad han verkligen ville. Jag kände mig hedrad av att han ville lägga en sådan mantel på mig. Jag är ung och vill gärna försöka. Han gav mig en lång lista på adresser till intressanta kollektiv över hela södra Asien, som jag gärna vill sätta mig i kontakt med. Många kan jag nå bara genom Internet. Han har inte alltid tillgång till Internet där han rör sig.”

Eyvind: ”Nej, han rör ju sig bland centralasiens vildaste bergsökningar var det knappt finns ett kloster ens utom i undantagsfall. Så klart att han inte ständigt kan hålla sig uppkopplad.”

Max: ”Dessutom har han aldrig varit digitalt intresserad. Han ser digitalismen som en beroendeframkallande mani. Men när han delegerar missioner brukar han alltid ha något skriftligt att vidimera sina intentioner med. Om han gav dig så märkliga uppdrag, gav han dig då ingen dokumentation för dig att hålla dig till?”

”Jo, han gav mig en artikel som han skrivit, men den är knappast några instruktioner.”

Eyvind: ”En artikel? Jo, det är just likt honom. Inga dagorder, inga rekommendationer, inga önskningsar, ingenting tvingande, bara en artikel.”

Max: ”Och vad handlar artikeln om? Hippisarnas utbredning i Indien?”

”Inte alls. Här är den.” Och vår vän plockade fram ett väl tummat papper i ett antal sidor, som han tydligt hade läst många gånger noggrant och mellan raderna, men det var nästan med en viss stolthet som han plockade fram den och förkunnade dess titel: ”Det långa hårets historia.”

Här är nu den artikeln, som vi girigt tog del av, jag och Eyvind och Max. Den var skriven på engelska, men jag återger den i dess svenska bearbetning och översättning, då den egentligen bestod av flera artiklar och var en sorts knepig dialog:

Det långa hårets historia

”Står vi inför en ny era eller inte?” Den frågan ställde mig en vetgirig yngling med stort historiskt intresse och trodde mig kunna besvara frågan. Vad som komplicerade frågan var emellertid hans perspektiv: Som eventuellt symptom på en ny tid såg han rockmusiken och dess ibland extremt långa hårmode. Emellertid var ämnet som utmaning så intressant, att jag tog mig en funderare.

Före 1960 var det nästan otänkbart för män att gå med långt hår. Det förekom inte. Popgruppen the Beatles introducerade det 1963 men måttligt: deras ”chockerande långa hår” nådde inte ens kragarna – i början. The Rolling Stones lät det växa längre, och det första exempel på verkligt långt hår som jag kan minnas var en grupp som hette ”the Hullabaloo” som också klädde ut sig i leopardskinn omkring 1968. Då var världshippierörelsen redan i fullaste gång, och sedan dess har det i princip inte funnits några gränser för hur långt hår män får ha och inga hämningar heller. Hippierörelsen ansågs ha dött ut när Nixon blev president, men de har alltid lyckats övervintra och återkommit i nya vågor och är nu inne på tredje generationen, som verkar livskraftigare än någon av de tidigare, understödd av både regnbågsrörelsen, antiglobaliseringsrörelsen och alla de mängder av olika miljörörelser som ständigt multiplicerat sig sedan den första började 1971 som blev Greenpeace. Att hippierörelsen ständigt slogs tillbaka och tvingades till reträtt under jorden berodde mest på att det ingick i dess mode att fritt ägna sig åt droger. Detta uppförstorades av politikerna och kriminaliserades till orimliga dimensioner och social intolerans, medan till exempel lagligt alkoholmissbruk och lagligt medicinmissbruk rent vetenskapligt alltid har varit mycket värre men aldrig kriminaliserats. Till drogernas popularitet bidrog just den politiskt ytterst psykologiska stämplingen av ”förbjudet”. Det vet varje barn att ingenting är mera attraktivt än det som är förbjudet. I princip har *”the summer of love”* 1967 aldrig tagit slut men gått i vågor och ibland ebbat ut bara för att återkomma med förnyad oemotståndlig kraft.

Före 1960 var den sista perioden då långt hår var inne bland herrar den romantiska perioden efter den franska revolutionen och Napoleonkrigen. Alla de ledande romantiska poeterna från Sturm und Drang Schiller och Novalis fram till Dante Gabriel Rossetti, liksom alla de romantiska kompositörerna från Beethoven fram till Franz Liszts död lät håret växa tämligen fritt. Med materialismens övertagande av världsdominansen som livsåskådning fram till det första världskrigets utbrott dog det långa hårmodet bland herrar småningom ut för att ersättas av militarismens stubbade soldatfrisyrer. Under denna ”dekadenta” period försvann också de stora skäggen – jämför exempelvis Edward VII av England med hans sonson Edward VIII. De är av två helt olika världar.

De mest långhåriga kompositörerna var efter Beethoven Paganini, Berlioz, Mendelssohn, Schumann, Chopin, Liszt och den unge Brahms, som under senare dagar ersatte sitt ädla hår med en betydligt grovare skäggväxt. De mest långhåriga författarna och poeterna var Victor Hugo åtminstone upp till 50-årsåldern, Dickens, Nikolaj Gogol och Leo Tolstoj, som i princip förblev relativt långhårig från 30-årsåldern ända upp i ålderdomen. Jämför dessa diktare med till exempel Gabriele d’Annunzio från fascisttiden – helt barskrapad. Personligen har jag alltid tyckt, att ingen är så naken som den som är skallig, och att skallighet dessutom brutaliserar utseendet. Se bara på den modernaste tidens skinnskallar. Har människan någonsin varit fulare? Har någon diktator någonsin framstått som brutalare till det yttre än Benito Mussolini? Det skulle i så fall vara enbart Idi Amin av Uganda.

Före den stora romantiken fanns det en relativt lång period ungefär 1450-1650 då det även var fritt fram för långt hår hos herrar, i synnerhet inom den högre societeten bland konstnärer och aristokrater. William Shakespeares beskyddare Henry Wriothesley, earlen av Southampton, var kanske den mest långhåriga av alla – det finns ett fantastiskt porträtt av honom i som man kan misstänka nästan kvinnliga kläder, så att man till och med får associationer till transsexualism.

Oliver Cromwell var den extrema motsatsen, en soldat och diktator med inbördeskrig som specialitet, som högg huvudet av Karl I Stuart, den kanske mest långhåriga monark som funnits.

Denna långhåriga period var definitivt den mest dynamiska i europeisk historia. Dess enda motsvarighet var Antiken från Homeros fram till kejsar Hadrianus' kult av Antinoos. Denne kejsare har alltid misstänkts om inte rentav stämplats som homosexuell fastän det aldrig påvisats något bevis för den saken, lika litet som Lionardo da Vinci kunnat bevisas därom, som redan som yngling fick den stämpeln på sig troligen bara genom elakhet och avund. Även Hadrianus var troligen "skyldig" bara till platonisk kärlek, han hade aldrig några barn, vilket inte är något bevis för homosexualitet men snarare ett tecken på impotens. Romarna inom den högsta klassen utmärkte sig i allmänhet för sin fallenhet för att ta livet av varandra och utveckla sina familjer främst genom adoptioner, såsom Trajanus, Hadrianus och Antoninus Pius – vilket för oss fram till detta mycket grekiska och märkliga fenomen kallat platonisk kärlek, vilket synes ha uppkommit redan genom Homeros tid och varit bärande för den klassiska antika civilisationen under 1000 år. Den hellenisk-romerska världen kan kallas det enda tusenåriga rike som någonsin funnits, och det var det mest framgångsrika försöket hittills att förena hela världen. Ingen har lyckats göra det bättre än Homeros, Pythagoras, Platon, de första två Caesarerna och Marcus Aurelius med sina efterföljare.

De första greker som odlade sitt hår långt var spartanerna under 700-talet före vår tideräkning, som uppmuntrades därtill av sin lagstiftare Lykurgos, som synes ha varit direkt influerad av Homeros. Det spred sig över Grekland, och under Athens storhetstid var ingenting så dyrkat som vackra unga långhåriga män typ Alkibiades, och detta var kanske den mest dynamiska tiden i historien, då den nådde en klimax av realistisk och klassisk konst och arkitektur. Den varade långt in i de romerska kejsarnas tid, under vilken det ansågs naturligt om inte rentav en norm att unga män SKULLE ha långt hår. Inte förrän soldat- och gladiatorkejsarna tog över under 200-talet med att mörda alla sina opponenter tog denna normen slut.

Men varifrån fick Homeros och grekerna idén? Plutarkos har en förklaring till detta. Det har aldrig funnits en bättre och mer noggrann utforskare av Spartas historia än han, och han hävdade att spartanerna fick idén från Israel, när efter de samaritanska och judiska konungadömenas fall det kom hebreiska flyktingar till Grekland. Judarna hade den traditionen, att en "nazir", som var svuren för livet till intim tjänst hos Gud, aldrig skulle sätta en rakkniv till sitt huvud. Så länge de höll sig till den regeln synes de ha haft framgång med sig, se bara på historien om Simson, varför de kan ha burit med sig den traditionen till Grekland som en rekommendation, där den slog rot och blev norm. Lykurgos etablerade den med att hävda, att långt hår fick män att se bättre ut och gjorde tuffa soldater ännu mer förskräckliga i strid. Det är möjligt att spartanerna införde regeln just för att den visade sig föra framgång med sig i krig. Man påminner sig, att världens förste världshärskare, Alexander den store, alltid var tämligen långhårig. Den gud hos hellenerna som representerade rättvisa, konst, skönhet, estetik och kultur var Apollon, som aldrig framställts som korthårig, ett mode som kuriöst nog också utmärkte hans direkta motsats Dionysos, rusets gud. Och dessa var inte antikens enda långhåriga gudar.

Indien vimlar av dem, och det finns knappt en enda indisk gud som inte är så långhårig som möjligt, om han inte framställs i animalisk form. Sikherna, den mest framgångsrika, begåvade, skickliga och kompetenta samhällsgruppen i kanske hela Indien, lika goda intellektuellt som dugliga i krig, är förbjudna att någonsin klippa sig. Kanske hebréerna fick idén från Indien? Den verkar dock ha framträtt ungefär samtidigt i Indien, Israel och Grekland inom en 300-årsram.

Kort sagt, det tycks ha varit historiska uppåt-perioder närhelst det har varit inne för män att gå med långt hår, och nedgångsperioder när det mera brutala modet med påtvingat kort hår har markerat mera "fascistiska" perioder.

"Då verkar nästan det enda problemet vara hur man kan undvika skallighet."

Flintskallighet undviker man bäst genom att hålla håret rent, kamma det dagligen ner till rötterna, så att dessa masseras, så att inte hudens porer täpps igen. Håret börjar falla av när hårrötterna inte kan andas och hudens porer, dess andningshål, blockeras. Undvik huvudbonad

när du inte fryser, ty om skallen svettas blockeras porerna. Tvätta inte håret med tvål eller shampo mer än högst en gång i veckan, ty tvålämnen berövar hårbotten allt fett, som behövs som skydd för hårrötterna. Kort sagt, håll håret rent genom kamning ordentligt så att hårrötterna masseras, en gång om dagen är tillräckligt så att det inte slits, och tvätta håret helst bara med vatten, så att det hålls rent och i trim utan biologiska rubbningar av dess natur.

”Dock har jag några invändningar. Romarna uppfann stubbningen för att fienden inte skulle fatta den romerska soldaten i håret. Från 400-talet till 1000-talet bar européer håret ner till axlarna, såsom vikingarna och saxarna. Och modsen var inte de första som bar långt hår på 60-talet. Det fanns beatniks före det.”

Det var Alexander den store själv som i Indien befallde sina soldater att klippa sitt hår, just för att fiender inte skulle fatta dem i håret, men bara sina soldater. Det är riktigt att saxarna och vikingarna bar långt hår, vilket även inkluderar de berömda merovingerna, kanske de i historien som odlade det längsta håret förrän idag, men även alla dessa tre folk representerade sitt slag av storhetstider. Glöm inte kung Arthur och hans pojkar, som i regel framställts med långt böljande hår, särskilt Sir Lancelot, den bäste av dem. Merovingerna ledde fram till Karl den Stores pånyttfödelse av det romerska världriket och en ny civilisation efter den gamlas fall, och vikingarna är ju tämligen oöverträffade i historien när det gäller företagsamhet.

”Men Indiens sikher kom ju till först 1500 år efter vår tideräkning. Hur kan då Israel och Grekland ha fått idén till långt hår av dem? Då kan det väl snarare ha varit sikherna som fick idén från Israel?”

Jag är ju för all del ingen vetenskapsman. Jag bara liksom skisserar en teori. Jag nämnde sikherna för att de liksom står närmast till hands för att ge en bild av en långhårig indier. I Indien har dess heliga män alltid varit extremt långhåriga, ju heligare, desto mera långhåriga, från Mahabharatas och Vedas urtider ända fram till idag, och sikherna är väl den främsta prydnaden för denna tradition idag, genom sin ytterst noggranna hårvård parallellt med förbudet att någonsin klippa sig.

”Och det långa hårmodet idag? Tillbaka till min ursprungsfråga: Kan dagens rockare, som slänger sitt långa hår i takt med att föra så mycket oväsen som möjligt, sägas utgöra inledningen till en ny historisk era?”

”Hippieexplosionen på 60-talet gjorde det definitivt, och den är inte död än utan fortsätter hela tiden, samtidigt som den ständigt varierat sig, mycket för att överleva. Beträffande *Hard Metal* förblir den genren kontroversiell inte bara för drag av satanism men också för extremism, såsom *Black Metal* i Norge som går och bränner ner antika vackra träkyrkor av oöverträffad arkitektonisk skönhet och hantverksskicklighet. Varg Vikersen fick fängelse nästan på livstid. Var det verkligen värt det? Som musik kan jag dock inte finna något fel på någon musik så länge den låter bra, om man bortser från högtalarplågan, som förvanskar musiken. Levande musik kan bara förbli levande utan elektriska hjälpmedel. Som Duke Ellington en gång sade mitt i prick, ”Om det låter bra, så ÄR det bra,” och så enkelt är det. Jag anser att bara högtalare kan förstöra den och göra folk allergiska mot *hard metal*, särskilt om det förstör hörseln. Ett annat dilemma i samband med detta är, att man kan inte längre besöka muslimska länder om man har känsliga öron som behöver skonas, då minareterna nuförtiden är försedda med högtalare som vrålar ut böneutropen fem gånger om dagen i stället för att bara mässa ut dem naturligt, vilket blir mera outhärdligt ju mer man utsätts för det. Jag är inte helt säker på att profeten Muhammed verkligen rekommenderade högtalare...”

”Du lämnar ämnet.”

”Förlåt mig. Men långt hår verkar alltid vitalisera musikern och musiken. Jag anser att Beethoven, Mendelssohn, Schumann, Chopin, Liszt och Paganini bevisade detta i praktiken med sina exempel.”

Artikeln var inte mer än ett fragment, men den gav oss minsann något att fundera över och mest av allt över frågan: Vad menar han egentligen? Ska långt hår frälsa världen? Ska den bibliska

historien om Simson tas så på allvar, att långt hår hos en man bara måste föra lycka med sig medan det måste bli katastrof för honom om han klipper sig? Intressantast var naturligtvis belysningen av den platoniska kärlekens betydelse för den klassiska Antikens tusenåriga civilisation och dess seglivade kontinuitet, som vi aldrig upplevat maken till efter det. Dock nämnde John inte med ett ord det faktum att även Jesus alltid brukat framställas som långhårig. Ingick Jesus inte längre i Johns föreställningsvärld? Hade han helt tagit avstånd från den kristendom som han dock uppfostrats och utbildats inom? Artikeln gav oss många frågor att ställa, till vilka det inte gavs ett enda svar.

Max tog oss ner på jorden igen. ”Var är John nu?” frågade han Konstantin rakt på sak, men Konstantin visste inte. Även Ralf var ju på jakt efter honom och sökte honom, och kanske de hade träffats någonstans nu i något ödligt kloster längst ut i vildmarken bortom all redlighet och ära... Ingenting var Konstantin så osäker på som på denna punkt. Det var bara att lämna honom i fred.

Men Max envisades. ”Men under ett så intimt samröre som du tycks ha haft med honom och under någon tid, så måste du ha lärt känna honom närmare. Inte kan han ju vara en människa utan mänskliga svagheter. Till och med Buddha var ju gift och hade barn. Ingen skall komma här och försöka inbilla mig att John inte har ett sexliv som alla andra och det dagligen.”

Jag genmälde: ”Men vi känner ju väl till hans drogliberalism, och han skyr ju aldrig att droga sig med andra. Han drar ju sig inte ens för att ta en heroinkick ibland. Jag vet inte om detta ersätter hans sexliv, men om det är något som han har full kontroll över så är det det.”

”Hans sexliv eller hans droger?”

”Troligen bådadera.”

”Vad tror du, Konstantin?”

”Jag vet bara att han aldrig någonsin dricker. Det har han sagt till mig rent ut. ’Om det är något jag inte tål, så är det alkohol,’ fastän ju alkohol sägs innehålla och kunna substituera alla droger. Men han tar inte droger för drogernas skull utan, tror jag, bara av sociala skäl, när det passar att han till exempel röker med andra.”

”Eller silar med andra,” fick Max till det. Då fick jag nog.

”Nu räcker det, Max. Om du inte kan annat än vulgarisera den bäste person vi känner, så är det lika bra du lämnar oss.”

”Ursäkta mig,” retirerade Max genast, ”men jag är bara nyfiken som alla andra.” Och han drog sig bort ifrån oss.

”Ärligt talat, Konstantin,” kunde jag inte låta bli på tu man hand med honom, ”men du är ung och vacker, och jag har också undrat över Johns vanor och ovanor. Han har aldrig händelsevis visat homosexuella tendenser mot dig?”

Konstantin blev inte alls stött över frågan men svarade helt sakligt: ”Aldrig. Vi står båda över sådant. Han är minst lika attraktiv som jag med sitt långa hår och sin ståtliga profil, som inte verkar många år äldre än min egen, fast han kunnat vara min far. Jag älskar honom, men det är bara platoniskt, och något annat har aldrig förekommit mellan oss. Vi förstår varandra, och han gav mig något som kanske blir mitt livs uppgift, jag ser upp till honom som till en fadersgestalt och kanske skyddsande, men något erotiskt var det aldrig mellan oss. Andra har gjort mig närmanden men aldrig han, och säkert har också andra gjort honom närmanden, som han viftat bort som fullständigt utan all betydelse. Nej, Staffan, du behöver inte oroa dig. Vi är långhåriga, men vi är rena.”

Och därmed lät jag mig nöjas. Ett tydligare svar på mina yttersta tvivel kunde jag knappast få, och min tro på både John och Konstantin hade visat sig lika orubblig som tidigare. Det fanns ingen anledning att misstro någon av dem för någonting, fastän John minsann både hade rökt och injicerat högst betänkliga saker, som han dock av allt att döma bara gjort för sällskaps skull utan att någonsin fastna för någon ovana. Så var det med det.

”Däremot,” återtog Konstantin, ”var det naturligtvis mycket med honom som väckte min nyfikenhet och som jag aldrig fick veta något närmare om. Du kommer ju också från

Skandinavien, så du kanske kan upplysa mig på vissa punkter. Ni hade ju i Skandinavien precis som vi i Grekland en egen mytologi med gudar och gudasagor och en högt utvecklad mystisk föreställning om den evighetens värld som står över den mänskliga, men hos er tog den fria mytologin en mera självsvåldig riktning med mycket våld och fruktansvärda ödesföreställningar. John var inte närmare insatt i den nordiska mytologin och nästan undvek ämnet när jag någon gång försiktigt försökte föra det på tal, men du kanske vet något mera. Särskilt uppseendeväckande i modern tid var en inriktning inom den moderna rockmusiken som kallade sig *black metal* och som var ganska sjuk men utomordentligt revolutionär. De var så extremt mytologiska att de angrep kristendomen och den kristna kyrkan så handgripligt, att de faktiskt brände ner minst tre uråldriga gamla stavkyrkor i Norge av unikt kulturhistoriskt och arkitektoniskt intresse.”

”Mannen heter Varg Vikernes. John omnämner honom i förbifarten i sin kria om det långa håret.”

”Ja, men han visade inte stort intresse eller någon djupare förståelse för saken. Men om jag har förstått det rätt så var Varg Vikernes motivation bakom sina kyrkbränningar att han ansåg att kristendomen med våld utrotat den gamla nordiska hedniska mytologin med alla dess förtjänster och det utan rätt.”

”Jag kände honom.”

”Kände du Varg Vikernes?”

”Ja, jag hade en del med honom att göra på den tiden genom musiken. Han hade i princip rätt men var fullständigt vilsen och gick så till överdrift att det urartade till galenskap. Som du säger, deras *black metal* form av rockmusiken var fullständigt sjuk och så morbida, att den tangerade rena sado-masochismen och var i själva verket självdestruktiv. En av deras medlemmar gjorde ett nummer av att sarga och plåga sig själv rent fysiskt med blodvite, som om någon publik eller åskådare skulle kunna finna nöje i sådant. Det var värre än osmakligt. Varg Vikernes brände kanske i själva verket ner fyra kyrkor men fälldes bara för tre kyrkbränder, där dock alla tre var unika kulturminnesmärken och arkitektoniskt mirakulösa stavkyrkobyggnader nästan som pagoder. Men han fälldes också för mord på en av sina vänner eller snarare en kollega, och det gick inte alldeles riktigt till. Den kamraten var fullständigt förstörd av paranoia, och det dråpet har aldrig helt kunnat klagöras. Hade inte Varg dödat honom hade nog han dödat Varg. Det var ett dråp i självförsvaret, om det inte rentav var självmord. En annan i det sällskapet begick självmord, men, som du säger, det intressanta debattämnet i den historien var motivet bakom kyrkbränderna. Naturligtvis hade han rätt i att kristendomen våldfört sig på den tidigare nordiska mytologiska kulturen och faktiskt utrotat den, men hans demonstration mot detta var missriktad och desperat. Han gjorde inte saken bättre med att bränna ner tre av Norges vackraste och äldsta kyrkor. I stället för att låta den gamla nordiska gudaläran få komma fram igen på ett hederligt sätt genom diskussioner och återupplivandet av gamla seder, som på Island, gick han till överdrivna våldsamheter, vilket bara var dumt och skämde ut hans sak. Han ångrade dock aldrig dåden, fastän han fick 21 års fängelse för kyrkbränderna och ’mordet’, utan ansåg att han agerat på sunda grunder. Han lär väl inse det dumma i sina våldsamma överdrifter när han blir äldre. Han frisläpptes redan efter 16 år i mars förra året och lär nu leva någonstans ute i vildmarken med fru och barn. Han har inte ådagalagt något fortsatt intresse för någon återuppväckelse av den nordiska mytologin.”

”Detta är ett intressant ämne för mig, ty med John diskuterade vi mycket den grekiska mytologins roll i historien och ställning idag samtidigt med buddhismens och kristendomens och deras inflytanden på varandra.”

”Ja, det är väl mera Johns område.”

”Han var helt överens med mig om att kristendomen orättvist och i onödan hade utrotat den gamla hellenska kulturens mytologivärld och i många avseenden ersatt denna med en mera barbarisk kristendom baserad på hjärntvätt av folket genom skräckpropaganda och diktatoriskt krav på underkastelse i nästan högre grad än islam, medan egentligen endast Origenes, Julianus

Apostata och Hypatia försökt motverka detta kristna barbari. Men framför allt poängterade han i nästan förvånansvärt hög grad buddhismens betydelse för kristendomen och dess uppkomst och utveckling.”

”Hur gjorde han det?”

”Han menade, precis som Blavatsky, Annie Besant, Helena Roerich och de andra teosoferna, att kristendomen var en direkt fortsättning och vidare utveckling av buddhismen, liksom buddhismen var det på hinduismen, och att Jesus måste ha lärt sig det mesta om buddhismen i Indien, när han torde ha rest omkring där innan han blev 30 och mogen för sin mission i Israel.”

”Jag har hört den teorin i många år. Problemet är att det finns väldigt litet belägg.”

”Men det finns.”

”Men hur vederhäftiga är de?”

”Det kanske intressantaste argumentet för den möjligheten är att ingen källa motsäger den. Samtliga evangelier förtiger fullständigt allt om Jesus mellan 12 och 30 år. Det är just om den övre tjugooårsåldern som ett tibetanskt evangelium berättar utförligt om hans verksamhet i Indien, hur han studerade både zoroastrianismen i Persien och hinduismen i Indien och fann båda oanvändbara för sitt vidkommande, medan han fångslades av buddhismen och stannade tillräckligt länge i vad som idag är Bihar för att lära sig pali och studera skrifterna.”

”Vad är det för ett tibetanskt evangelium?”

”Det som Alexej Notovitj uppdagade i Ladakh på 1870-talet och översatte till franska, och som världen krampaktigt sedan dess försökt överbevisa om att måste vara ett falsarium. Mot att det är ett falsarium talar det enkla faktum, att Notovitj knappast skulle ha kunnat hitta på ett sådant evangelium själv med alla dess detaljer och framför allt dess anslående feminismer, som återfinns även till exempel i det långt senare och bevisligen äkta Tomasevangeliet. Men framför allt är det mycket av buddhismen som går igen i kristendomen, framför allt den grundläggande huvudregeln, att ’allt vad ni viljen att andra skall göra er, skall ni ock göra dem’, som är precis lika grundläggande i buddhismen: Gör inte mot andra vad du inte vill att de skall göra dig. Det förefaller mera sannolikt att Jesus skulle ha lärt sig en hel del av buddhismen i Indien än att han skulle ha hittat på en buddhistisk kärleksfilosofi alldeles själv fastän han var jude och präglad av den stränga gammaltestamentliga världsmaktsguden och hans våldsamma nitälskan för det utvalda folket, en föreställning som idag måste anses som helt anakronistisk.”

”Men med tanke på hur buddhisterna alltid varit förföljda av världsliga makter och idag är det särskilt mycket med tanke på folk- och kulturutrotningen i Tibet, så skulle nog buddhisterna må bra av en smula draghjälp från en kraftigare allsmäktighet.”

”En sådan möjlighet är det sista som John vill vara utan.”

”Han menar alltså att buddhismens ateism och livsförnekelse kan kombineras med monoteismens ursinniga och maktfixerade fanatism?”

”Det är det problemet som han brottas mest med. Faktum är att många judar idag söker sig till buddhismen som en sorts hälsosam distansiering till sin egen religions benägenhet för överdrifter.”

”En övermänsklig uppgift för en teolog.”

”Natt kombineras med dag i den ständiga och naturliga dygnsrytmen. Livet är fullt av motsatser. Varför skulle då inte buddhismen kunna kombineras med monoteismen? Det var kanske just det som Jesus försökte göra.”

”Vi bara spekulerar. Det är bara John själv som kan leda oss rätt i denna djungel.”

”Men han ser utan svårighet föreningslänkar mellan hinduismen, buddhismen, kristendomen och judendomen. Den enda religion som han finner det svårt att passa in i ramen för en naturlig och logisk världsreligion är islam, som ju egentligen är en primitiv stamreligion.”

”Det var judendomen också från början.”

”Var den det? Var det ingen universell idé, som Abraham eller Moses eller någon plötsligt bara kom på? Kan du utesluta den möjligheten? Och som kristendomen sedan förvrängde, medan islam helt baktände på den med att utesluta judarna.”

”Den idén fick islam från kristendomen.”

”Kanske det. Hur som helst är det svårt i dagens läge att få islam att passa in i en civiliserad värld, då den så hänsynslöst ägnar sig åt kvinnoförtryck, våld och terror.”

”Det är väl det som är Johns största problem.”

”Men han brottas med det.”

”Det får han nog göra länge. Men berätta mera om hans drogvanor. Han är alltså helt immun och kan berusa sig med vad som helst utan att bli beroende eller känna något sug?”

”Inte alkohol. Allt utom alkohol. För övrigt är han maximalt drogliberal och menar att alla droger borde vara lika avkriminaliserade som alkohol. Bara om man inte kan kontrollera det och det driver en till kriminella handlingar bör lagen ingripa. För övrigt borde det vara vars och ens ansvar att själv dosera och ta ansvar för sina rusiga utsvävningar.”

”Jag kan bara hålla med honom.”

”Jag också.”

”Nå, fick du något begrepp om hans inställning till kvinnor? Såvitt jag vet har han bara tagit sig an dem i nödfall. Han har ju en son som han aldrig får träffa. Såg han dig som något av en ersättning för sin riktiga son?”

”Vem vet? Den sonen kanske själv dyker upp här i hippieskrud på flykt från samhället som så många andra som inte kan smälta in i dess etablerade brottslighet. Han kan synas kall, och de flesta kvinnor har väl uppfattat honom som järnhård i sin iskyla gentemot kärlek och sex, men vulkanen glöder på djupet. Jag tror han är förmögen till varmare känslor än någon annan.”

”Jag vet bara två kvinnor som han har haft, en prostituerad som var långt äldre än han själv och den slarviga engelskan som han fick barn med.”

”Jag vill inte spekulera i saken. Du vet mer än jag.”

”Alltså vet vi egentligen båda ingenting. Det är kanske bäst så. Dock har han aldrig gjort några homosexuella närmanden mot någon och inte ens mot dig. Han är alltså tämligen extremt ekonomisk med sex som med allting annat.”

”Du får gärna byta ämne.”

”Nå, här sitter vi nu och diskuterar honom och dissekerar honom utan och innan, och vilken skada då att han inte är tillgänglig och kan hjälpa oss. Så långt som vi har kommit i dissekeringen av honom skulle han ensam kunna svara på alla våra frågor. Men varför håller han sig så undan? Det är nästan som att ju mer han är efterfrågad, desto mera otillgänglig gör han sig, ungefär som doktor David Livingstone.”

”Detta är inte Afrika.”

”Nej, det är värre ändå, ty det är mycket högre upp. Men han undviker det ansvar som nästan framstår som självklart för hans kvalifikationer. Jag menar att han skulle göra sig som en sorts världsledare av samma kaliber som en Dalai Lama, en Aung Sang Sui Kyi, en Martin Luther King eller rentav en Kennedy. Han har alla andliga och mentala kvalifikationer. Han skulle lätt kunna inta en plats bredvid Barack Obama med sin kunskap, sin intelligens, sin initiativkraft, sin vidsyn och så vidare.”

”Vad skulle han kunna bli mer än en idealisk hippieledare?”

”Bara det skulle vara en outhärlighet. Varför har han inte ställt upp som sådan? Han ber dig att kontakta alla Himalayas och Indiens lösdrivande hippies och andra världsflyktingar för att förena dem i ansträngningen och nödvändigheten i att åstadkomma en bättre värld, och han skulle vara en självklar ledare och överstepräst för den perfekta hippiekolonin och filosofkommunen, som en annan Storlama för Shangri La, alla skulle respektera honom och följa hans bud, och ingen skulle under hans inflytande ens löpa risken att röka eller kröka ihjäl sig. Han har ju själv gjort missbruket till en konst att bara tillämpa vid särskilda tillfällen, vilken konst han borde bilda skola för. Och så håller han sig bara konsekvent försvunnen.”

”Han kommer säkert tillbaka.”

”Är det så säkert?”

”Det tror jag nog.”

”Tillbaka till Jesus. Vad tror han om Jesus idag? Fick du någon uppfattning om det?”

”Han tror ingenting om Jesus. Han vet allt om Jesus. Det är ju hans yrke.”

”Berätta vad han vet.”

”Han menar, att Jesus självmant på eget initiativ tog på sig rollen att gälla för judarnas Messias och därmed församla även hela mänskligheten under den judisk-buddhistiska kärleksreligionen med konsekvent respekt för allt liv som huvudrättesnöre, vilket ju redan ingår som femte budet i Moselagen. För att uppfylla alla de Messiasprofetior som stod i Bibeln måste han låta korsfästa sig med allt det andra, så att han var mycket väl medveten om vad han gav sig in på när han lät sig utlämnas i Jerusalem åt världens blodiga myndigheter. Men han hade lärt sig i Indien hur han skulle klara sig undan det, med att gälla för död utan att vara det. Skendödhet har ju alltid praktiserats i Indien av fakirer bland annat genom konsten att svälja tungan, Robert Louis Stevenson har skrivit sin största roman om det, och evangeliet bär ju själv vittne om att han aldrig kan ha dött på korset, emedan det kom blod och vatten ur kroppen på honom när han nedtogs. Som Origenes sade, döda män blöder inte. Alltså levde han när det värsta var över, och troligen var det hans kontakter i brödraskapet esséerna som sedan hämtade honom ur graven, skrämde vettet ur soldaterna så att dessa flydde i skräck, och återbördade Jesus till livet, visserligen något handikappad av alla lidandena naturligtvis, så att han inte kunde vara fullt lika aktiv som tidigare, men levde gjorde han definitivt, då aposteln Tomas till och med fick sticka fingrarna genom hålen i hans händer. Men han hade fullgjort sin uppgift, han hade uppfyllt alla Messiasprofetiorna, som han själv poängterade för de båda lärjungarna på vägen till Emmaus, Kleopas och den andra, som troligen var Lukas, som berättade därom. Så han behövdes inte längre. Att spöka kvar i Palestina skulle bara vålla komplikationer, så han lämnade troligen, kanske med sin mor, för att som legenden berättar verkligen dö en naturlig död vid hög ålder i Kashmir. Holger Kersten diskuterar detta genomgående i sin bok *”Jesus lived in India”* som aldrig har vederlagts och som det inte finns någon anledning att betvivla utom i mindre detaljer. För John är saken helt klar. Jesus genomförde tidernas största enmansföreställning i genomförandet av sitt rollspel Messias, som han måste anses ha lyckats med över all förväntan, då folk tror på det fortfarande. Hans insats och betydelse kan inte överskattas. Den är och förblir kanske mera väsentlig än Alexander den Stores, då den hade längre gående konsekvenser, men den behöver ständigt omtolkas, nyanalyseras och justeras, då den aldrig blivit riktigt färdig, mest för att hans lärjungar med Paulus i täten från början gjorde allt för att i skapandet av Jesuskulten göra människan Jesus oigenkännlig. Så ungefär ser John på Jesus.”

”Ja, det stämmer ungefär också med de intryck som jag fick av honom som teolog. Frågan är, om han fortfarande alls är teolog eller om han blivit helt och hållet filosof.”

”Det undrar jag också. Men vad är egentligen skillnaden?”

”Det är också en skäligen fråga. Filosofi är kärlek till kunskap, och vad är Gud om inte kunskap, den högsta makten av alla? Skillnaden är väl den då att Gud som begrepp även har lett till kanske det vanvettigaste missbruk historien har upplevt, medan visdom och kunskap knappast kan missbrukas.”

”Alltså skulle vi kanske snarare se John som filosof än som teolog.”

”En filosof med teologisk bakgrund kanske.”

”Ja, det skulle kanske komma närmast.”

Max kom nu tillbaka och ville tydligen vara med igen. Jag frågade honom:

”Vad tror ni, Max? Är John teolog eller filosof?”

”Han är naturligtvis varken eller och både och. Jag har väl känt honom längre än någon av er två, och som teologiskt fenomen är han oändligt fascinerande. Därför vore det synd att inte se honom som teolog. Han utbildades ju inom den ortodoxa hierarkin och fick hela mysticismen i sig med blodet och har fått mera andlig näring genom ritualer och förtryckt fromhet än vad livet någonsin försåg honom med hälsosam näring. Han växte ju upp inom den förtryckta ryska kyrkan, som i princip måste leva under jorden och idka all verksamhet i största hemlighet. Därigenom lärde han sig också sin livslånga politiska subversivitet och hur han skulle få den att

ge resultat. Ändå var kanske den teolog som fick det största inflytandet över honom inte en ortodox utan en tysk protestant.”

”Vem var det?”

”Den största av alla tvivlare, David Friedrich Strauss.”

Vi var tysta, Konstantin och jag. Ingen av oss hade tydligen hört namnet förut.

”Och vem i faraon är David Friedrich Strauss?” utbrast jag till slut. ”Vi känner väl till Franz Josef Strauss, Johann Strauss, den äldre och yngre, Oscar Strauss och Richard Strauss och hur många andra Straussar som helst, särskilt i musiken, men både Franz Josef Strauss och Richard Strauss har en otäck klang i sina namn som politiskt besmutsade. Är David Friedrich Strauss en annan sådan?”

”Inte alls. Han var bara en renodlat ärlig teolog, om dock kanske något romantisk. Det var han som skrev den första kritiska boken om Jesu liv, där han förfäktade, att Jesus bara var en dödlig människa och inte på något sätt kunde vara någon gudom mer än någon annan. Han skrev senare böcker även om Julianus Apostata, Ulrich von Hutten som ett slags evangelium för tankens frihet och samvetsfrihet och en annan om Voltaire. Det sista litterära verk han sysselsatte sig med var Platons ”Faidon”. Han var en fritänkare som klart genomskådade Jesus som människa och den falska mytologin om honom som senare konstruerats av kyrkoförledare som Paulus och som vågade stå för sina forskningsresultat. Han blev därmed omöjlig i samhällslivet och fick varken behålla professur, prästbefattning eller någon politisk ställning.”

”Hade han någon mening om buddhismen?”

”Nej, så långt kom han aldrig, men han kom definitivt fram till att kristendomen borde ses som en filosofi och inte som en religion, då alltför mycket förvanskats i dess religions namn för att den någonsin skulle kunna bli ren igen. Han betecknade kristendomen som förlorad och förnekade både Gud och ett liv efter detta som tillförlitliga realiteter. Han var gift och hade två barn, men äktenskapet varade bara i fem år och var inte lyckligt. Han var ett brådmoget filosofiskt forskargeni som producerade sina epokgörande arbeten redan i 20-årsåldern och behandlades i princip som en utstött ur samhället hela livet.”

”Skall vi då skrota alla kyrkor och hela kristendomen? Har den inte rätt då att leva som filosofi åtminstone?” invände Konstantin synbart upprörd.

”Det är det sista vi skall göra, och det menar ingen mera definitivt än John själv. All religion kommer alltid att behövas. Vi måste ha kyrkor och helgedomar att kunna bedja och meditera och fira gudstjänst i vilka former denna gudstjänst än må ta sig, om det så bara är innerlig personlig dyrkan av allt det heliga i livet eller vackra och högtidliga ceremonier och ritualer. Människan behöver sådant och kommer alltid att göra det i högsta möjliga utsträckning om inte annat så för sin fåfängas skull. Kyrkor och tempel är kulturhårdar och har högsta möjliga symbolvärde för människans positivaste sidor och andliga strävan. Att förstöra en kyrka, som bolsjevikerna och Varg Vikernes gjorde, är därför ett värre brott än att begå mord, för man gör det mot anden och inte mot köttet. Så menar åtminstone John.”

”Men vad är han?” återvände jag. ”Filosof eller teolog eller mystiker?”

”Han är en romantiker och svärmare. Vi har diskuterat hans kärleksliv och inte kommit någon vart med det, men jag vet att han har en olycklig kärlek i sitt förflutna, och det är inte bara den vackra Beatrice Seagrave från England, som han förlorade, som kineserna mördade i tron att det var en tibetanska. Det finns en mörk dam någonstans, jag skulle misstänka i England, som jag tror vår vän Ralf vet något närmare om.”

”Vad har det med hans filosofi och teologi att göra?”

”Han svärmar för så mycket. Ett av hans svärmerier är den mörka damen, fastän han antagligen aldrig kommer att kunna befatta sig med henne eller lita på henne. Vilken klok karl kan lita på kvinnor någonsin? Ett annat är hans rörande omsorg om kristendomen i alla dess former, alla kyrkorna, alla klosterväsenden, kopterna och assyrierna, syrianerna och moravierna och allt vad de mera exotiska uråldriga kristna kyrkorna heter, fastän han egentligen inte alls är kristen längre, lika litet som David Friedrich Strauss var det, fastän ingen lärde känna kristendomen

bättre och närmare. Världskristendomen är en tillgång för mänskligheten och kulturen lika mycket som buddhismen och hinduismen är det, och ingen vet det bättre än John som egentligen är den fulländade agnostikern, rationalisten och ateisten, en ny Spinoza, Voltaire och David Friedrich Strauss.”

”Som dock tillåter sig ett rus ibland och aldrig tackar nej till en pipa.”

”Det är en del av hans romantik och svärmeri. Han ser en viss nytta även med sådant. Han menar att ruset är ett andligt tillstånd som inte bara kan vara hur hälsosamt som helst men som även kan väcka extra sinnen och insikter till liv som i nyktert tillstånd aldrig skulle få tillfälle att röja sig.”

”Ja, det stämmer ganska bra,” bekräftade den unge Konstantin. ”Men vad vet du om hans mörka dam? Det är första gången jag hört talas om henne. Han har då aldrig diskuterat förekomsten av en sådan med mig.”

”Inte med mig heller,” inföll jag.

”Jag vet egentligen ingenting om henne jag heller,” återtog Max, ”men hon lär vara väldigt mystisk, ett tragiskt skilsmässofall, med långt mörkt hår och alltid klädd i svart, lite grann som Morticia Addams, mycket tillbakadragen och hemlighetsfull, men John sade en gång till mig, att hon var den enda som visste någonting om hans själ. Det är ett enormt erkännande från en sådan som John, som aldrig blottar sig för någon. Hon måste ha gjort intryck på honom, och hon måste ha förstått honom, kanske den enda som någonsin gjort det.”

”Då vet hon säkert hemligheter om honom som ingen annan vet.”

”Jag skulle inte vilja utesluta den möjligheten.”

Plötsligt tystnade Max som om han hade sett ett spöke. Min första tanke var att han höll på att få ett anfall. Han fullständigt förstenades, som om han förlamats av ett kataleptiskt anfall och bara stirrade framför sig utan att röra en muskel vare sig i ansiktet eller i någon lem. Han var fullkomligt lamslagen. Konstantin tittade försiktigt på mig med något frågande i blicken, medan jag var nästan lika förstenad som Max. Till slut försökte jag följa Max fixerade blick. Han tittade ut mot krogen i riktning mot ingången, och då såg jag vad han såg.

Det var en kvinna som hade kommit in, en mycket mager och nästan utmärglad kvinna, som gav ett mera härjat intryck än vad hon kunde vara, medan det var omöjligt att bestämma hennes ålder. Hon var antagligen medelålders men kunde både vara betydligt yngre och betydligt äldre. Men det var hennes mörkhet som frapperade mest av allt, hon var helt klädd i svart med en svart sjal omkring skuldrorna, och även håret var så svart att det måste vara färgat. Även ansiktet gav ett betydligt mörkare intryck än vad det var. Det var något korpaktigt över henne, som både fyllde en med intresse och med fruktan, som något samtidigt olycksbådande och hemlighetsfullt. Och plötsligt förstod jag vad som hade hänt med Max.

”Är det hon?” frågade jag honom. Han svarade inte utan liksom talade för sig själv:

”Hur i all sin dar kunde hon hitta hit och just nu när vi talade om henne?”

I det samma fick hon syn på oss. ”Max!” utbrast hon, och hennes mörka sorgtyngda ansikte sprack ut i ett leende som var lika skarpt kontrasterande mot hela hennes uppenbarelse som ett plötsligt strålande solsken mitt i en stormnatt. Och hon kom rakt fram till Max och grep honom i båda händerna med båda sina. ”Just den jag letade efter! Var är han?” frågade hon, som om hon tog för givet att någon alltför nära vän måste finnas i samma lokal.

Max var fullständigt bedövd fortfarande och kunde bara med största möda hämta sig tillräckligt för att med en kraftanstängning försöka presentera denna mystiska dam för oss. ”Mina vänner,” nästan stammade han som efter en hjärtattack, ”får jag presentera Leila Holm, din sista person som jag väntade att skulle stiga in genom dörren just när vi började tala om henne. Vad i all sin dar gör du i Indien, Leila?”

”Vad tror du? Jag är ju den som älskar honom. Skulle inte jag då vara den första att ge mig ut på jakt efter honom när han är försvunnen?”

Konstantin var den som hämtade sig bäst av oss. Vi hade rest oss alla tre, men nu var han den ende som agerade oaffekterat och sade artigt till henne: ”Men sätt er ner, fröken. Ni måste ha

mycket att berätta.” Och hon satte sig ner bland oss som den naturligaste saken i världen, varpå Max och jag också kunde sansa oss tillräckligt för att sätta oss ner och försöka börja koppla av. Max var den som tog initiativet till att råda bot på det allmänna chocktillståndet för oss.

”Vi har suttit här i åtminstone två timmar och nästan oavbrutet pratat om John, och knappt hade samtalet kommit in på er, så kommer ni in genom dörren. Ni måste förstå oss, Leila, att vi är en aning chockade, särskilt jag, som känner er, medan dessa två har aldrig har sett er förut. Dock lärde de smått känna er genom mig strax innan ni kom.”

”Jag märker att jag måste förklara mig,” sade Leila och var den klart naturligaste av oss. Ingen av oss tre var vana vid damer, men hon var tydligen mer än van vid herrar. ”Redan för två månader sedan berättade Ralf för mig att John var försvunnen och inte hört av sig på alltför länge, varför han ämnade resa hit och söka upp honom om det gick. Nu är Ralf också försvunnen sedan några veckor, inget livstecken hörs mera ifrån honom, vilket kan bero på att han är utom räckhåll för Internet. Jag förmodar det. Men då ingenting hördes från någon alls kunde jag inte stå ut längre med att gå omkring ensam hemma med min oro, så jag beslöt att resa hit och sluta upp kring jakten på mannen jag älskar. Alla älskar honom, men ingen älskar honom så som jag. Jag har fått höra spekulationer om hans eventuella död, men jag vägrar tro på något sådant. Om han var död hade Ralf, som är hans närmaste vän, på något sätt fått reda på saken, och då hade han hört av sig. Nu har ingenting sådant hänt, alltså måste han leva, och om ingen annan kan finna honom tänker jag göra det. Det är hela förklaringen till varför jag är här.”

Hon var fullständigt rak och saklig, medan samtidigt hela hennes väsen uttryckte något hjärtskärande skakande, som delgav oss en skymt av den oro som hon kände för den som hon saknade. Därmed kneps man om hjärtat en smula inför en fragmentarisk men alltför omisskännlig skymt av den enorma kärlek som hon måste känna för denne försvunne man.

”Ni verkar på bristningsgränsen till ett upplösningstillstånd, Leila,” sade Max vänligt förstående, och då brast hon plötsligt i häftigt gråt, som dock bara varade ett ögonblick – hon behärskade sig nästan omedelbart. Det var övertydligt att hon var ett offer om inte ett vrak för stormarna av hennes känslor. Vad hade hon haft för historia med denne man som var ryktbar för sin nästan absoluta kyla inför kvinnor?

”Förlåt mig, Max, men jag är ganska besatt, är jag rädd för. Jag höll på att fullständigt slitas sönder i mitt inre inför alla rykten och bristfälliga rapporter jag fick höra om honom. Har ni inte hört något här?”

”Absolut ingenting,” sade Max, ”men Ralf är nu i Zanskar.”

”Varför hör han då inte av sig?”

”Kanske just för att han funnit John på världens mest otillgängliga plats?” föreslog Max barmhärtigt. Då log Leila igen och visade sitt vackra leende med fulländat friska och rena tänder.

”Men hur visste ni att vi var här?” frågade Konstantin.

”Det visste jag inte, men jag visste att min sökan efter honom måste börja här. Det är ju utgångsläget för alla hans äventyr i nordligaste Indien. Han har alla sina centrala kontakter här, och jag var säker på att jag strax måste stöta ihop med någon som kände honom. Och vem blev då denna människa? Max av alla andra förlorade själar!” Och hon brast ut i skratt som om händelsen varit ett skämt.

”Det skall vara en kvinna som ni,” återtog Max med samma hövlighet, ”för att rent instinktivt kunna känna sig fram just till den plats där jag råkade befinna mig för ögonblicket.”

”Underskatta aldrig en kvinna,” skrattade Leila igen. ”Men jag behöver något stärkande. Har de inte vin här?”

Det var nu också det sista som någon realist kunde vänta sig att skulle serveras på en krog i Leh uppe i de buddhistiska bergen, men hon verkade faktiskt tro att just det var en fullt reell möjlighet.

”De har kanske öl,” sade Max nästan ursäktande.

”Du vet att jag inte dricker öl.”

”Då har de nog bara sådant som man röker.”

”Du vet att jag har slutat röka för evigheter sedan.”

”Nej, det visste jag inte. Jag trodde att alla rökare när som helst kunde börja röka igen hur mycket och hur ofta de än har slutat.”

”Te har de väl i alla fall?”

”Det får vi väl verkligen hoppas.”

Det blev Konstantin som beställde en kopp *chai* åt vår nya plötsliga väninna, som nästan kom fram på momangen, och man såg på henne hur hon njöt av den läckra drycken, som var som en hel måltid i sig: en kopp starkt te med varm mjölk och naturligt socker, en ren delikatess och mäktig efterrätt i stället för kaffe eller mera berusande saker.

”Vem följer med mig till Zanskar för att hjälpa mig ta reda på vad som har hänt?” frågade hon till slut.

”Inte jag,” sade Max enkelt. ”Jag är för gammal och sliten. Det ser du på mig. Och jag skulle inte rekommendera dig en sådan resa. Du är inte van vid sådana strapatser.”

”Jag har inget val. Jag måste finna honom. Vem kommer med mig?” Hon lät som om ett nej var det sista i livet hon någonsin skulle kunna acceptera.

”Jag är rädd att jag är helt obekant med landet,” sade Konstantin försagt.

”Då måste det alltså bli ni,” sade Leila vänd rakt till mig, och det var som en tvingande befallning. Jag hade ingen möjlighet att backa ur ett sådant uppdrag. Jag måste eskortera henne eller dö. Så kändes det.

”Jag vet heller ingenting om landet, men jag skulle inte ha någonting emot att lära känna det. Och möjligheten finns ju att vi träffar på Ralf på vägen innan vi finner John.”

”Just det,” sade hon som om saken var klar och vi måste finna dem båda omedelbart eller senast i morgon.

”Men,” tillade jag, ”jag vet just ingenting om er och ert förhållande till honom. Kanske ni kunde ha godheten att upplysa mig?”

”Ni ska få veta allt, även om det enda ni verkligen behöver veta är att jag är den enda som äger rätten att få älska honom, och jag gör det ursinnigt.”

Jag trodde henne. Hon var alltför övertygande för att något av vad hon sade skulle kunna tas för något mindre än bokstavligt. Hon hade en professionell och erfaren lärarinns pondus och nästan empiriska predikantmanér eller näst intill, som om det var en given sak att ingenting av vad hon sade någonsin skulle kunna ifrågasättas, och jag var böjd för att ta henne på allvar och noggrant följa henne i allt vad hon sade, då hon faktiskt kunde veta mera om John än någon av oss.

Del IV. *Leila.*

Naturligtvis kunde jag krevera av nyfikenhet. Här hade plötsligt en dam kommit in i våra liv som kunde besitta nyckeln till alla de hemligheter som just nu angick oss mest av alla och som vi grubblade oss fördärvade över, och det var mycket troligt att hon gjorde det. Max överlät åt mig att ta henne under behandling, och det var med den största försiktighet och respekt jag gjorde det. Till min förvåning verkade hon helt ledig och öppen och inte ha någonting att dölja, och det var en sällsam passionshistoria som jag fick ta del av.

Hon hade älskat honom intill besatthet, medan han tydligen aldrig hade besvarat hennes kärlek. ”Hur kan jag göra en sådan kärlek begriplig för dig, du som levt ett relativt normalt liv med fru och barn och haft en relativt etablerad ställning och trygghet, tills du förlorade allt, precis som jag? Jag var också gift en gång med en man som antagligen var den svåraste någon kvinna hade kunnat bli gift med, ty jag kunde aldrig lära eller förstå var jag hade honom. Han gick inte att lära känna. Han var undvikande av naturen, och det var mest av förbarmande som jag tog mig an honom, då han var så inbunden och blyg och som jag därför trodde överkänslig, men

svårigheten att få kontakt med honom bara tilltog med åren. Som bäst kunde jag provocera honom till att bli våldsam och hård mot mig, och det var bättre att han slog mig och misshandlade mig än att han inte visade några känslor alls. Det var först efter fem år som jag gjorde den förödande upptäckten att han var homosexuell. Han hade försökt fly från sin läggning till en normal relation med en kvinna och misslyckats. Han var homosexuell utan att vilja det. Kan man tänka sig någonting olyckligare? När detta stod klart för mig och han även tvingades erkänna detta för sig själv kunde jag ingenting mera göra för honom. Det var bara att släppa honom direkt som ett hopplöst fall. Jag tror varken att han inlät sig med någon ny kvinna eller med någon relation alls mera efter det. Han var född ensam, och relationer kunde bara skada honom och göra honom mera ensam.

När jag insåg vilket fatalt misstag jag hade begått kastade jag mig desperat ut i en vild flykt från allt vad jag levtt för dittills, mitt lärarjobb och kall som lärare och allt mitt samhällliga engagemang, och flydde hit till Indien för att förlora mig själv och helst gräva ner mig bland andra anarkister och samhällsflyktingar – det finns ju så gott om dem här. Men samtidigt gick det upp för mig att jag själv var anfäktad av en läggning som jag inte kunde kontrollera eller bli fri från. Mitt förhållande med Richard hade tänt så pass mycket kärlek i mig att mitt undermedvetna var väckt till förfärande passionsraseri. Ett femårigt förhållande utan kärlek hade gjort mig hopplöst sexuellt sjuk, så att jag bara ständigt till varje pris måste ha mera sex hela tiden. Det var som att dansa på rakblad. Det var också delvis därför jag reste bort, för att komma ifrån monstret som vaknat inom mig själv, tills jag fann kanalen som kunde ta emot mina passioner och styra dem i någon riktning. Det var alla dessa långhåriga unga män.

Jag vet inte vad det är med långt hår hos män som gör mig så besatt av kärlek att jag kan bli vansinnig av åtra och ändå inte kan stilla den, ty ingen kvinna kan våldta en man. Hon kan förföra honom och lura honom och fjäska honom in under sin kontroll, men hon kan aldrig förföra honom och våldta honom, vilket var vad jag ville göra med varenda man som såg något ut. Och det var då som John kom i min väg.

Han var väl som allra vackrast på den tiden, fullständigt oemotståndlig i sitt långa blonda rika och kraftfulla hår, som strömmade utan en lock långt ner på ryggen på honom, medan han samtidigt bar ett par stora silveröronringar, som för att ytterligare demonstrera sin skönhet och överlägsna könslöshet. Han tog frivilligt på sig uppgiften som ett slags kurator för alla vilseförda och vilsegångna hippies som det drällde av här omkring på den tiden, och själv såg jag väl inte mycket mindre slarvig ut än någon av dem med mitt långa ovårdade hår och mina demonstrativt utmanande och grälla kläder i alla de starkaste och mest brokiga färger med massor av smycken och halsband också mest i silver, framför allt ena praktfulla ringar och handsmycken, och han tog sig an mig som en annan fallen kvinna som kommit till hippieland bara för att berusa ihjäl sig så bortom alla möjlighet till återhämtning som möjligt, men ganska snart insåg han att jag inte var sådan. Jag var för öppen och för rak, jag dolde ingenting för honom, jag avslöjade alla detaljer om mitt traumatiska äktenskap och dess traumatiska skilsmässa och den ocean av besvikelser som kärleken lämnat efter sig åt mig som ensam utkastad skeppsbruten på det värsta av alla hav, och han kunde i viss mån förstå min besatthet och min monstrosa kärlekssjuka. Dock aktade jag mig noga för en sak. Inte med ett ord lät jag honom ana att det var honom jag hade fallit för mer än för någon annan, jag vinnlade mig om att från början satsa på att få behålla min kärlek för honom just genom att aldrig förråda den, och jag lyckades få honom att fatta förtroende för mig, så pass mycket, att vi blev goda vänner. Jag visste dock att han själv hade en ganska färsk och mycket olycklig kärlek bakom sig, någon dam från England som hjälpt tibetanerna och blivit skjuten av kineserna uppe vid ett pass för att de tagit henne för en tibetanska, hon lär ha varit hans enda verkliga kärlek, medan den där andra trassliga engelskan, som fick barn med honom, skall vi inte tala om. Men jag visste att jag var den enda som verkligen älskade honom, och det tänkte jag fortsätta med, alltmedan jag kapslade in min kärlek i en kokong av skydd genom att aldrig med ett ord låta honom ana den. Bara om han själv antydde något i den riktning av några sådana känslor för mig skulle jag våga avslöja min egen förkrossande kärlek.

Men vi blev goda vänner, och jag kunde assistera honom i mångt och mycket, vi arbetade i månader tillsammans i Dharamsala med olika flykting- och undervisningsprojekt, det hade tydligen hans förlorade älskarinna gjort också, och jag började vagt misstänka att jag i någon grad kunde påminna honom om henne, och att det var därför han var så vänlig mot mig och lät mig stanna kvar. Däremot blev jag aldrig klok på hans politiska ärenden och åtaganden, och när han ibland kunde vara bortrest i månader kunde jag bli galen av oro. Det var efter en sådan resa när han kom tillbaka igen, som han kom fram till att det var bäst att jag reste hem igen och lämnade både honom och mig själv i fred. Jag tror han hade börjat inse min monstruösa passion för honom och blivit förskräckt av den. Det var alltså han som bestämde att jag skulle lämna honom.

Men jag hade lärt mig så otroligt mycket om livet under tiden här tillsammans med honom, varje dag hade varit som mitt livs viktigaste undervisning, och jag hade njutit av att få ett helt nytt liv som jag kunde känna mig till rätta i. Och jag visste att jag aldrig någonsin skulle kunna släppa honom.

Tillbaka i Europa försökte jag trösta mig med andra långhåriga unga män, den ena vackrare än den andra, men naturligtvis var ingen som honom. De gav mig bara besvikelser och fick mig att skämmas för mig själv och att se mig själv som ett patetiskt gammalt fnask. Jag blev aldrig misshandlad mer, men det var knappt någon ung man som jag blev kär i och försökte ta mig an som inte kom att förakta mig, vilket nästan var värre än något fysiskt våld.

Där har du historien. Jag är ett gammalt våp besatt av kärlek och omöjlig kärlek dessutom, då det bara är asociala unga långhåriga män som duger, ju längre hår, desto bättre, och helst ska de också vara ovårdade och ha så mycket håll på byxorna som möjligt. Jag är oförfädd som luffarälskare, och John var kungen av dem alla, helt utanför samhället men ändå liksom förestående ett slags högre världsordning än något etablerat samhälle, en moralisk kraft att räkna med som stod så mycket högre än mig att jag aldrig skulle kunna nå upp till honom. Men ingenting kunde hindra mig från att älska ihjäl mig för honom.

Vi stod i mailkontakt när jag var i Europa, och han svarade alltid artigt och regelbundet när jag skickade honom nyheter. När dessa mail upphörde utan förklaring började jag ana oråd, jag försökte ta kontakt med Ralf, när det visade sig att han hade rest hit för att försöka finna John någonstans, varför jag reste efter. Och som du vet har jag också förlorat all kontakt med Ralf.”

Det var i korthet hennes historia. Det gick redan gråa stråk genom hennes vackra hår, som hon förgäves försökt undantränga med att troligen vid upprepade tillfällen färga det svart, men det var som om de gråa stråken ändå forcerade sig igenom och till varje pris måste tränga fram och avslöja henne. Hon visade alldeles tydligt på en ganska nervös läggning, men hon var inte alls hysterisk, och jag tvivlade inte på att hon skulle kunna behärska vad som helst och till och med sina egna värsta passioner – i all sin överspändhet var hennes självkontroll magnifik, som om de ständigt spändare strängarna bara ledde till ett suveränare mästerskap i den känsliga hanteringen av instrumentet. Och i all sin härjade olycksalighet var hon ändå fortfarande vacker, och vad som fick denna skönhet att glänsa var de bedårande ljuvliga ögonen, som alltid strålade av godhet och kärlek. Det kunde man inte missta sig på, och den strålglansen var fullständigt äkta, som svarta ovärderliga diamanter av en enorm storlek och karat. I all hennes mörka gestalt och väsen lyste hennes ögon upp allt detta mörker som en supernova ett universum av kaos och mörker. Jag gissade att hon var 45, men hon kunde vara betydligt äldre, samtidigt som hon med sina härjade anletsdrag och sitt nervöst skadade tillstånd även kunde vara mycket yngre.

”Även du har vackert hår,” utbrast hon plötsligt när hon betraktade mig med en plötsligt mycket moderlig mjukhet. ”Men det är inte långt alls,” försökte jag gardera mig, men hon hade fått tag i mig och ämnade inte släppa greppet. ”Jag har hört litet av din historia. Du var lyckligt gift, trodde du, och hade även ett litet barn, när din fru övergav dig och helt sonika skrotade dig, för att du rökte hasch. Så får man inte göra. Har man barn, så överger man inte den man som man har barnet med, lika litet som den mannen kan överge den modern. Det är höjden av lumpenhet och mycket onaturligare än till exempel något lesbiskt eller homosexuellt partnerskap.” Och hon betraktade mig med sina vackra mjuka ögon djupt forskande, som om de

ville penetrera det allra innersta mörkret av min själ. Ingen man kunde motstå sådana ögon. Jag kom att tänka på Tjajkovskij, som bland annat haft det ryktet att vara begåvad med världens vackraste ögon, och det kan man förstå när man hör vissa delar av hans musik, till exempel andra satsen av hans femte symfoni. Det var en man som hade mera kärlek att ge än vad han själv mäktade med, han överväldigades städse av sina egna känslor, och det sågs att hans förtidiga slut berodde på en omöjlig och hopplös kärlek, som han inte kunde uthärda att aldrig få kunna tillfredsställa, och även om man är hur osäker och osams som helst om hur han egentligen dog rent praktiskt så tror jag det ligger mycket i den förklaringen. Wagner visste också mycket om fenomenet kärleksdöd.

Kunde hon verkligen älska mig? Vi hade ju knappt stiftat varandras bekantskap, och redan såg hon på mig som om hon hade känt mig hur nära som helst hela livet. Och hon log sitt bedårande varma och innerliga leende, som inte var stort utan snarare som en antydning, och sade helt spontant: ”Jag är ganska mycket äldre än du, men om du vill ha mig så får du gärna ta mig.”

Hur kunde jag säga nej till henne? Det var en mänsklig omöjlighet. Jag hade fått fullt förtroende för henne, hon hade bekänt hela vidden av sin oformliga kärlek för min egen älskade guru och mest respekterade vän, som hela världen nu tycktes vara på jakt efter galna av oro över att han var försvunnen som en annan doktor Livingstone, och jag hade aldrig kunnat säga nej till någon kvinna, allra minst en god sådan. Det var Hjördis själv som en gång inbjudit mig till ett förhållande och öppnat dörren för mig till ett förhållande med henne, varför jag troskyldigast stigit in utan att beakta konsekvenserna, som inte kunde bli lyckligare än de blev genom vårt barn, och sedan inte kunnat bli mera olyckliga än de blev genom hennes likvidering av allt vad hon så frivilligt gett mig. Här var nu en annan betydligt mognare och ädlare kvinna, som strålade av godhet i djupet av ett oändligt lidandestrauma i form av en aldrig tillfredsställd och just därför desto mer förtärande kärlek, varför jag helt enkelt måste skona henne och ta mig an henne.

”Vi ska prata om John varenda dag och natt och kväll och morgon tills vi finner honom, och jag ska berätta alla intima hemligheter om honom, men du lär inte bli klokare på honom för det, för ingen kan någonsin lära känna honom, inte ens jag,” sade hon hemlighetsfullt medan hon ställde i ordning det enkla hotelldubbelrum där vi skulle bo tillsammans tills vi kom vidare på vår oändliga jakt efter två personer som ingen visste var de fanns och som kunde finnas precis var som helst i detta ingenmansland av oändliga bergsökenvidder.

Vi måste ha kommit på det ungefär samtidigt. Vi kunde läsa det i varandras ögon att vi tänkte samma tankar och umgicks med samma ödesdigra och nästan brottsliga idé, men som man såg jag det nästan som min plikt att vara den som gav luft åt vad vi båda alltför tydligt kände. Vi bara kunde inte kämpa emot. Vi måste följa den natur som så plötsligt tagit herraväldet över oss genom en ödets mest osannolika nyck, som fört Johns älskarinna i min väg mitt under min sökan efter honom.

”Låt oss lämna allt, Leila, och bara tänka på oss själva. Vi har ju funnit varandra. Har vi då inte rätt att ta för oss av vad ödet har serverat och göra det bästa av saken?”

”Vad vill du göra?”

”Jag vill lämna allt och fara tillbaka till Manali. Jag tror att John och Ralf kan klara sig själva. Säkert har Ralf funnit honom i något fjärran kloster någonstans bortom alla vägar och all tillgänglighet, där de förmodligen sitter och filosoferar och diskuterar av hjärtans lust utan en tanke på alla dem som oroar sig fördärvade för dem och jagat dem runt halva Himalaya. Låt dem hållas. Du känner väl också på dig att det inte kan gå någon nöd på John?”

”Det har jag alltid känt, men han har ändå råkat illa ut ibland, och med det liv som han för är det nästan oundvikligt att det måste hända igen och att han en dag måste ta ett steg för långt varifrån han inte längre kan ta sig tillbaka. Han är född en obotlig äventyrare och är som gjord för att ta risker, och han har aldrig dragit sig för att riskera livet. Nu finns det ingenting som tyder på att något sådant har hänt, och därför tror också jag att det inte går någon nöd på honom, men vi

borde väl ändå inte inställa all efterlysning av honom bara för att vi fått annat att tänka på, nämligen vår personliga egoism?”

”Men borde vi inte ändå ta tillfället i akt? Jag har alltid varit nyfiken på hippiekolonierna runt Manali, där det existerat filosofkollektiv i kanske fyra årtionden, som stannat kvar och aldrig tröttnat på att fortsätta berusa sig och glömma världen för att bara tänka på betydligt väsentligare saker nämligen sin egen salighet. Världen kan ju inte bli osaligare än den är, och det är helt dess eget fel, till vilket vi som individer är oskyldiga, så varför skulle vi då inte få bli saliga på vårt sätt när vi kan?”

”Du vill alltså hänge dig åt droger?”

”Varför inte? Jag har rökt hasch i hela mitt liv, och det har blivit som en del av mig själv. Det är inte värre än nikotin, som rökare ägnar sig åt med välbehag hela livet trots risken för lungcancer, och många får inte ens vanlig rökhosta av det. Låt oss försvinna upp i bergen och finna vår dal någonstans bortom Manikaran och Malana, det är inte mer än vår mänskliga rättighet att få söka lyckan och begagna oss av den om vi finner den, kom med, min älskade, och låt oss försöka vara lyckliga!”

”Hur gammal är du?”

”37. Hur gammal är du?”

”Jag är betydligt äldre, men det verkar faktiskt som om vi skulle kunna älska varandra. Du skulle kunna återgälda den kärlek som John aldrig gav mig hur mycket jag än älskade honom, och jag kanske skulle kunna kompensera dig för det barn som din hustru stal ifrån dig i samband med att hon själv svek dig fastän du aldrig svikit henne - utom möjligen med din haschpipa.”

”Förlåt mig. Jag vill inte förleda dig till synd.”

”Det har du redan gjort, och jag har ingenting emot den. Drogerna lär vara mer eller mindre gratis där uppe bland bergsbyarna, och jag har egentligen aldrig själv på allvar provat dem. John hade ingenting emot att ta något ibland, men jag ville helst låta bli, då jag kände mig osäker på hur de skulle kunna påverka mig. Men i ditt sällskap är jag villig att pröva på vad som helst. Du tycks ju veta vad det handlar om, och du är man dessutom, och om du vill störta dig ut för en avgrund av vällust så vill jag gärna eskortera dig för att kunna se till att du åtminstone landar mjukt.”

”Tack, Leila. Jag vill pröva dem alla. Jag vill kunna hänge mig fritt åt gränslösa LSD-trippar och gärna kunna pröva på litet datura mellan varven också, allt det andra finns serverat, cannabis växer vilt överallt och kan man plocka direkt från fälten, och även opiater skall inte vara så svåra att få tag i, men sådana behöver vi väl knappast. Det räcker med cannabis och allt det andra.”

”Så du vill glömma allt och även John och Ralf?”

”Vi uppskjuter dem så länge. De har rätt att få klara sig själva. Vi har rätt att få leva för oss själva. Jag älskar dig, Leila. Du är så klok och intuitiv, du kan läsa vilken människas själ som helst som en öppen bok utan att gå vilse i hennes förvillelser, du är varm och god, och jag känner hur du bara vill alla så väl som möjligt och särskilt mig. Du måste ha älskat John väldigt mycket.”

”Jag höll på att bli galen av kärlek till honom. Jag övervägde självmord när det stod klart för mig att han aldrig skulle kunna återgälda min kärlek. Min ensidighet var hopplös. Han var alltför pliktmedveten och fäst vid de damer han redan hade haft och förlorat. Jag kunde inte rubba honom och hans själ ur dess brist på jämvikt. Han var något av en förlorad själ, och han hade accepterat det. Det var väl därför han fullständigt struntade i sitt yttre och lät sitt hår och skägg växa hur vilt som helst, men inget slarv kunde dölja hans skönhet och reslighet som man. Han var för mig näst intill gudomlig.”

”Medan jag bara är en misslyckad musiker och haschmissbrukare.”

”Nej, Staffan, jag vill ge dig en chans. Du har bara haft en kvinna, och hon var falsk. Låt mig få visa att inte alla kvinnor måste vara falska och slarviga och opålitliga och helt utan ordning och konsekvens. Du skall få mig, och jag skall dela dina trippar och dina drogexperiment med dig, och vi skall se om vi kan bli lyckliga. Vi har åtminstone all tid i världen.”

”Jag ser dig redan som något av en äldre syster men utan blodsband, vilket gör att jag kan älska dig desto mera. Överge mig aldrig, Leila. Plötsligt har jag funnit en dam i mitt liv som

faktiskt verkar kunna vara något som man kan lita på, och den chansen vill jag inte missa. Jag är på upphållningen, mitt liv som musiker är över, någon karriär blev det aldrig av, så jag har ingenting att leva för, utom för att möjligen kunna finna nya drömmar att bedra mig själv med. John sade ibland, att man i berusat tillstånd slapp mycket av kroppens sinnliga frestelser och i stället gjorde själen tillgänglig och öppen för andliga upplevelser och intryck, som kunde berika den, och det stämmer precis med mina egna erfarenheter. Om man inte fick bättre kontakt och utlopp med själen så skulle det aldrig vara mödan värt att dricka eller röka eller knarka sig berusad. Just själen berättigar all berusning genom dess krav på att vara oberoende av kroppens fjättrande mekanismer.”

”Jag skall gärna hålla fast vid dig så länge det går. Du har aldrig upplevt någon riktig kärlek, men det tror jag att jag kan ge dig. Så vi tar alltså bussen tillbaka ner till Manali och glömmet Ralf och John så länge?”

”Ja.”

Och det gjorde vi.

Vad har vi med världen att göra? Den har själv misskött sig och ständigt spårat ur utan att vi deltagit däri eller gjort oss det minsta medskyldiga till alla dess katastrofala grymheter och övergrepp mot naturen och den mänskliga integriteten, så varför skulle inte vi ha rätt att få bara tänka på oss själva? Om vi nu en gång älskar varandra och ser en möjlighet att få njuta därav, varför skulle vi förneka oss den? För att världens kapitalister dränker oceanerna och världens oskattbaraste miljöer i olja och exploatering som bara lämnar smuts och förgiftning efter sig? För att världens diktaturer tillåts få fortsätta i all oändlighet med att sprida sin omänsklighet med folkmord och universell miljöförstöring som enda resultat? För att världens politiker inte kan sköta sig men envisas med att göra ett helvete av världen bara för att de ska få större makt och inkomster? Vi har all rätt i världen att skita i dem och bara tänka på oss själva, och alla himmelska makter, som står över de världsliga, skulle ge oss fullständigt rätt i vår filosofiska åsikt att kärleken är viktigare och bättre än all världens ordnings räddningslösa och hopplösa oordning. Vi har rätt att få älska. Varför skulle vi då inte göra det och med all rättvis frihet i världen bara ge oss hän med alla medel?

Min älskade, jag vet att jag varit svag för berusning hela livet och att jag nog aldrig skall kunna upphöra därmed, men du måste inte delta i min förgiftning av mig själv om du inte vill det. Du kan delta i mina drömmar ändå, och när jag flyger bort ur kroppen kan du ändå flyga med mig ut i världsrymdens ändlösa frihet, där allt är ljus hur mörkt det än är i all oändlighet. Å andra sidan är du välkommen att delta i mina trippar, och allt jag begär är att åtminstone få stanna kvar i ditt hår, insnärjd i vår kärlek och fast i din trygghet och moderliga värme, som jag aldrig mer vill leva utan. Tänk att John aldrig kunde nedlåta sig till att acceptera din kärlek. För mig är du den unikaste kvinnan i världen, och din svaghet för att inte säga besatthet i män med långt hår är bara ytterligare ett plus för dig, och jag beklagar att jag aldrig haft särskilt långt hår själv och att det kommer att ta årtal för det att ens bli anständigt långt. Det är en ömklig stackare du har råkat ut för, som inte kunde behålla sitt jobb, inte sin fru och inte sitt barn, och jag ser det mera som mitt eget fel än som deras, då de bara kunde skrota mig och lämna mig då jag måste ha varit dem ovärdig. Jag rökte ju på och njöt av varje sinnlig berusning mer än någon karriär och självbelåtenhet med ekonomisk besuttenhet och stabilitet, som aldrig rörde mig i ryggen, då jag bara ville leva för min berusning med musiken och vilka andra medel som helst. Ja, jag vet att jag är utomordentligt sinnlig, min religion är hedonismen, dyrkandet av den rena skönheten i alla dess väsen och gestalter, som bara ökat med åren och som jag ständigt kommer att vilja driva till högre höjder av intensitet och berusning. Skona dig själv om du vill, vi är båda fria, vi är egentligen båda singlar och har ingen rätt att ställa krav på varandra, och det bästa du kan göra för mig är att låta mig ha min fullaste frihet. Jag är slut som musiker, jag kan knappt spela längre, jag tappade lusten när de inte längre ville ha mig, men drogerna finns kvar, och i lössläpptheten

utanför kroppen finner jag en nästan lika stor lust som jag brukade finna i Beethoven och Chopin, Schubert och Schumann, Liszt och Rachmaninov, som nog alla också måste ha flippat ut genom sin musiks blotta skönhet. Ursäkta mig om jag berusar mig till oigenkännlighet, men jag kommer alltid tillbaka.

Vem är du, min älskade? Jag känner dig icke, och ju mer jag lär känna dig, desto mera gåtfull blir du för mig, men desto villigare försvinner jag in i ditt sköte och begraver mig själv i ditt underbara hårs generositet av värme och vällust, som äntligen får mig att känna mig riktigt levande kanske för första gången i mitt liv. Jag har aldrig mått bra förut. Hur kommer det sig att du, en så sliten och illa hanterad kvinna, kan ha en så sällsamt välgörande inverkan på mig? Min älskade, tror du att du skulle kunna berätta för mig vem du är?

”Det vill du inte veta,” svarade hon, men hon tog fram några gamla dikter som hon hade skrivit, som hon medgav att kanske kunde avslöja någonting av henne själv...

Vänta bara!

En bräcklig mamsell ifrån Wasa
blev till sin utomordentliga fasa
gift i ett främmande land
och slagen av samhällets hand
till ett skarn som fick allting att rasa.

Politikerdiarré

Politiker har ingen heder
där de gormar ifrån sin kateder
och bara spyr nonsens
som om de fått rännmens
och kräver blind lydnad med eder.

Knölarnas promenad

En arg ung dam ifrån Gränna
fick alla gamånger att ränna
hysteriskt som idioter
för att få sina kvoter
i hennes sköte att bränna.

Giftiga tanter

Under belägring en tant
hemsöktes av en usel fjant
som med våld svor henne till tystnad
för att maskera sin lystnad
och kräva med henne som pant
mer makt som politiker – men slant,
för han var och förblev blott en fjant.

Jag vet det!

Nej, det kan jag inte avslöja,
nu måste jag tveka och dröja
med att draga fram denna löja
där han bakom skrivbordets slöja
tror sig komma undan med allt
som han dolt under bordet helt kallt
som en annan som stickat en tröja,
men förr eller senare avslöjas allt.

Den etablerade sanningen

Grovhuggarlater i riksdagen
brukar belönas med avdragen,
annars så finns ju fallskärmsbidragen
medan man skär ner på socialbidragen,
då ingen magnat vill bli dragen
vid näsan - så blir endast populasen bedragen.

Svartskallar

Ingen vill väl jobba svart,
det var ju aldrig så smart
då det var emot lagen
och man kunde bli tagen
för mindre och det rätt så snart
efter svåra konkursen
som tvingat en in på den kursen
att för att blott klara sin skatt
nödgas arbeta svart.

Fuck you!

Tro inte att jag alltid älskat er,
käraste svinbyråkrater,
för er så välsignade tröghet
som går hand i hand med er slöhet
som tillkommer er i er höghet
då ni bara lever på era later.

rakare språk torde erfordras

Det var Tage Danielsson som i sin fromhet
omvandlade myndighetsbegreppet överhet
till mera rakt språk som övermakt
som mest var bra på ren slakt
av allt som blott luktade mänsklighet.

Den levande begravdas röst

Man ska bara lyssna, inte tala,
bara passivt emottaga, inte tänka,
bara vara tyst och snäll och ej agera,
inte säga vad man tänker och helst inte tänka själv,
bara acceptera allt och låta allt passera,
och därför har all världen alltid gått mot undergången,
ty det är politiker som alltid styr den
desto bättre ju mer tyst opposition
mot undergången genom ren passivitet.
Ty den som gjorde något, tänkte rätt och sade vad han tänkte
blev alltid desto mera tystad ju mer rätt det var
och desto mera effektivt begravd uti likgiltighetens kista.
Det finns ingen mera effektiv begravning
än den av allting levande
som råkar veta med sig att ha rätt.

Lärare är till för att förr eller senare ge upp

Låt mig inte vara bitter
Låt mig bara säga som det är
Om det är bittert så beror det på din egen smak
Det är inte mitt fel att allt är så som det är
Tvärtom, den genomskådande är oskyldig,
ty den som ser försöker göra något åt det,
och förintar sig mot ignoransens pansarmur av dumhet
som har inget mer att säga till försvar för sig än "Jaså?"
och begriper ingenting
och fortsätter att bromsa allt ihjäl
till imploderande förstoppning,
ty endast omfattande naturkatastrofer
har någonsin förmått ge mänskan
någon lärdom alls - som hon då genast glömt.

Pinsamt dödsfall

En bitter tant gick ur tiden
och hade ansetts rätt så vriden,
men när en och annan fick spader
som inte gjort den tanten glader
så undrade man: Vad i friden
gick åt denna djävulska tiden,
när alla for ut i tirader
och drog sig ur striden
baklänges i långa rader
när tanten utspökad i siden
förbannade sina bravader
och alla som sett henne i den,
den uttjänta sviden
för nattbruk av siden.

Politiskt manifest

Överhetseländets självmordskurser i retrodestruktivitet
typ obligatorisk depressivitet (annars passar man inte in i systemet)
framtvingar sjukskrivningstvång i ständigt tilltagande anonymitet,
då tjänandet av pengar med lagliga medel inom välfärdssamhället
visar sig förödande i längden
genom skattepliktens automatiserade överdrifters absurditet.
Alltså måste alla svartjobb göras vita
innan folkhemmet kollapsar även i praktiken
utom som det redan gjorde från början ur alla mänskliga synpunkter -
utom den politiska likriktningen, som ju alltid är omänsklig.
Politiken bara är sådan och har alltid varit det.
Det är ett universellt axiom och syndrom.
Vilken idioti som helst är mänskligare och sundare.

Förlagspolitik

Enligt uppgift publicerar ett etablerat resursrikt förlag mindre än 1% av den manusflora som strömmar in.

Det betyder att mer än 99% av alla författare på svenska refuseras och förblir refuserade och aldrig kommer ut.

Alla dessa begravs levande av förlagsvärlden.

Vilka är alla dessa?

Romantiska poeter.

Historiska romaner.

Överkursförfattare (med alltför stort ordförråd, alltför avancerat språk, alltför långa meningar eller alltför tidlöst innehåll). Hit hör alla överkvalificerade författare, vilka tydligen är de flesta.

Alla författare som med någon enda mening kan tänkas kunna såra någon annan människa, läs etablisseman. Hit hör naturligtvis nästan alla.

Sanningssägare, avslöjare och analytiker som träffar alltför mitt i prick och därför upprör.

Alla författare som har någon invändning mot något i samhället. (Vem har det inte?)

Alla negativa, anarkistiska och socialkritiska tendenser är uteslutna från början (med undantag för sådana som uppvisar tillräckligt mycket sex och våld).

Vilka är då undantagen, som trots allt släpps igenom nålsögat? Svaret är enkelt. Alla dom som garanterat säljer.

Kort sagt går all förlags- och utgivningspolitik i praktiken ut på att bortse från allt som över huvud taget luktar kvalitet medan det enda som ges någon uppmärksamhet alls är säljbarheten. Därför domineras alla genrer av sex och våld, för det säljer.

Resultatet är dock det betänkliga, att all litteratur skrotas och icke gives någon chans medan bara dagsländer tillåts leva, och det spelar ingen roll hur kort deras livstid blir, bara de ger pengar för tillfället.

Huvudansvaret ligger dock inte hos förlagen utan hos kulturpolitiken, som inte existerar när det gäller förfördelad kvalitet.

Det som ingen vågar skriva om

Gamla testamentets profeter blev itusågade, slängda ner i brunnar, fick sina tungor uttryckta med glödande tänger, sattes i lejongropar m.m.

Idag nöjer man sig med mobbning, ju tystare, desto effektivare och bättre.

Effektivast är den automatiska mobbningen, som ingen är medveten om.

Allt som inte passar in förpassas till den automatiska mobbningspraxisen.

Ex. en fattig som inte kan försvara sig, som polisen jävlas med och anmäler för en struntsak som leder till åtal och straff och ruiner, bara för att hon var oskyldig och inte kunde försvara sig. De flesta juridiska s.k. "skitfall" handlar om detta. De begravs levande genom automatisk mobbning.

Men det värsta av alla brott är att våga säga sanningen, till exempel att våga påstå att konsekvensen av växthuseffekten faktiskt är utomordentligt kriminaliserande för hela mänskligheten, som måste framstå som en vidrigare skadeinsekt än någon förödande gräshoppsvärm, då faktiskt människorna idag är fler än några samlade gräshoppsvärmar och

mycket glupskare och mer skadliga för allt naturligt liv i världen, då ju människorna milt sagt håller på att döda och uppsluka allt liv på planeten.

Domedagsprofeter som råkar ha rätt avfärdas genast.

Men jag är ingen domedagsprofet utan bara en ensam kvinna mot hela mänskligheten, som vågar ta allt fritt liv i naturen i försvar mot hela mänskligheten.

Och fastän detta är förnuftigt gör jag det inte av rent förnuft utan bara av intuition, då jag fattar (utan förnuftigt resonering) att enda hoppet för allt liv och för människans framtid är att ta naturen i försvar mot människan.

I konsekvens därmed måste jag som en annan kirurg även fatta den ståndpunkten, att om patientens liv skall kunna räddas måste man avlägsna parasiterna/cancern/hjärntumören, även om det inte går att avlägsna tumören utan oöverskådliga skador för hjärnan.

Parallellen är, att om mänskligheten skall kunna överleva, måste man bli av med en stor del av mänskligheten, eller åtminstone en stor del av hennes levnadsstandard.

Men sådant får man inte säga, för då säger man sanningen, och då förpassas man automatiskt till systemet för tyst effektiv mobbning genom begravning levande genom total förträngning och ignorering av allt obehagligt sanningsprat.

I litterära sammanhang kallas det ihjälrefusering.

Kärigen mot strömmen

Strömmen är den allmänna självdestruktiviteten, världsförgiftningen och samhällskorruptionen genom skvalkultur och tröstmedicinering genom medicinbolagens urholkning av samhället med parasitiska miljardrekordvinster på helt legala droger, medan det är lika lönsamt med fördumningen av massorna igenom massmediala monopol, reklamfinansierade förstås, som utesluter all uppbygglig vettig positiv information; men allt detta vet vi alla men är ändå dumma nog att låta oss fortsätta bli fördummade igenom skvalsamhällets destruktiva hjärntvätt medan fler och fler får hjärntumörer av elallergi och spänningsnäten bara intensifieras då ju fler och fler behöver bli beroende av sin mobiltrafik då denna är det bästa medlet till att hålla stressen uppe, odla den och för folkhälsans skull accelerera den, ty stressens fördel är ju att den hindrar folk att känna efter i hur hög grad de mår dåligt, för just vilket ändamål, att döda instinkt, insikt och intuition, det gäller just att dränka mänskligheten i legala droger, genom verklighetsflykt, skvalkultur och ytlighet och flärd och helst av allt så mycket oväsen som möjligt,

så att finstämdhet och känslighet för skönhet och musik
må dränkas i kapitalistisk vinst av skval och hjärntvätt
så att alla blir bedövade och dödade i själen
så att samhället och ordningen må triumfera över människan;
men alla dessa lögners destruktiva nonsens
skiter jag fullkomligt i och vänder mig mot strömmen resolut
då jag som käring vägrar flyta med som alla andra döda fiskar.

Myndighetsdefinition

Myndigheter utmärker sig för att trampa ner alla svagare, och ju svagare, desto bättre, desto effektivare trampningar och förnedringar.

En myndighet som inte trampar ner de svagare är inte myndig och gör inte skäl för sitt namn. Därför måste den hela tiden vara på jakt efter tillräckligt svaga att trampa ner.

Socialbidragstagare hör till de svagaste, då de i själva verket är tiggare som måste blotta sig och förnedra sig för att överleva. Dem älskar myndigheter att trampa ner, i synnerhet ensamstående kvinnor som inte kan försvara sig. Är de då dessutom konstnärer är det ännu tacksammare. Sådana kan lugnt vägras socialbidrag, i synnerhet om de inte kan klara sig själva, saknar sinne för ekonomi och har någon sjuk anhörig att ta hand om. Gefundenes Fressen! Slå ner dom och klå dom! Dom bara ljuger! Dom har det aldrig så eländigt som dom presenterar sina bevis för att de har! Mänskligt lidande är för myndigheterna bara till för att ökas. Lägg sten på börda på alla som dignar under omänskliga bördor! Kan de bära så tunga lass kan de bära mera! Det är vår plikt som myndighet att slå ner dem! Vi får ju inte vara undfallande.

Så fungerar det omänskliga mänskliga samhället. Gör slut på alla myndigheter och överheter och övermakter, och först då kan världen bli mänsklig igen.

Det är inte anarki. Det är rent logiskt humanitärt tänkande.

Lärarens facit

Läraryrket var för mig ett kall lett av ren idealism, som i Sverige bara tvingades till haveri genom skolöverstyrelsens hopplösa robotisering genom inskränkt centralstyrning.

Jag ville undervisa i allt som jag fann det värt att undervisa i, alla ämnen som innebar uppbyggliga kunskaper, kort sagt, i alla bildande ämnen. Naturvetenskaperna var för mig tekniska och själlösa och mänskligt döda, varför jag ratade dem som ointressanta, medan all för människan värdefull kunskap fanns i humaniora: historia (den sanna historien om människorna själva), religion (människans ständiga jakt på det andliga och hennes erfarenheter därav), språk (människans kommunikationsförmåga), konster (hennes kreativitet) och framför allt litteratur (det heliga skrivna ordet om människan själv). Alla dessa ämnen mer eller mindre skrotades, avfördes, kördes över och uteslöts ur det moderna samhället, åtminstone i Sverige, allra värst i Kina, men hela världen har följt i de ledande destruktiva makternas fotspår.

Ett folk med bristande kunskaper i dessa ämnen måste bli dumma, lättare att manipulera, mera inskränkta i sin verklighetsuppfattning, mera låsta i de begränsade värderingar de har, svårare att utbilda och mera enkelspårigt hjärntvättade. Politiker har tenderat att sträva därhän och har därmed förrätt sina egna medborgare och försämrat förutsättningarna för framtiden.

Enda vägen ut ur detta dilemma är att ta initiativ till självutbildning, ta avstånd från statliga och centralt styrda utbildningsanstalter och stänga av skvaldelen av massmedia.

Boken är det viktigaste av allt. All lärdom och kunskap finns i böckerna, ett folks bildningsnivå kan mätas i dess läsning av böcker, och ett samhälles kulturella standards barometer är dess förhållande till boken och den status boken gives. Numera finns dock även Internet som komplement, som därigenom är det enda positiva som hänt i kulturutvecklingen sedan andra världskrigets slut.

En identitetsfråga

Vem är jag?
Ingen vet och ingen bryr sig,
och för resten, spelar det nån roll?
Jag är, och det är huvudsaken,
en i statistiken,
ännu en i utförsbacken,
utbränd och förbrukad,
misshandlad och skrotad,
icke officiellt men desto mera,
sargad till oigenkännlighet
med själen oidentifierbar
då den bara hänger ihålig i trasor.
Glöm mig bara,
jag har aldrig funnits,
samhället har aldrig skrotat mig
officiellt,
jag lever, och det är väl illa nog,
ty helst av allt så skulle jag bli glömd
ej endast av den orättvisa övermakten
men av mest av allt mig själv.

Kvinnorealism

Vi kvinnor är inte fullt så dumma som männen tror.
De tycker vi är veliga och irrationella och opraktiska,
men problemet är att vi tänker längre än männen.
Det är vi som utnyttjar dem och inte tvärtom.
När de tvingar oss till prostitution
och tror sig utnyttja oss sexuellt
är de redan våra slavar utan att de fattar det,

som vi kan krama pengar ur,
och har de bara börjat punga ut
kan vi sedan skaffa bil och villa
för att när tiden är lämplig
ta ut den befriande skilsmässan
med ett underhåll som de aldrig kommer undan
medan barnen ändå alltid mest är våra och aldrig deras.
Inget äktenskap utan skilsmässa,
och inget lyckligt äktenskap utan att det blir olyckligt
och slutar med en lycklig skilsmässa.
Jag vet vilket helvete äktenskapet är,
för jag har varit gift,
och jag vet hur lycklig och befriande
en äntlig skilsmässa kan vara.
Färre och färre gifter sig,
och snart finns det väl inga äktenskap längre,
medan bisexuella partnerskap utan barn blir tidens melodi
när nu Sodom och Gomorra är på glid igen
in i klimatförändringens accelererande globala utförsåkning
som bara kan sluta på ett sätt:
naturens äntliga skilsmässa från den monstruösa mänskligheten.

En som vet

Inte konstigt att fler och fler blir homosexuella
när kvinnorna bär sig åt som de gör
och bara skämmer ut sig i licensierad promiskuitet,
som om kärleken var omöjlig om man inte bedrog den.
I Frankrike har det sedan länge varit kutym
att alla skall bedraga alla oberoende av kön,
då könet ju inte längre spelar någon roll.
Militanta feminister på krigsstigen
som väl snart gör anspråk på att även få bli påvar
skrämmar männen till celibat
och gör vem som helst allergisk mot sex.
Själv ser jag bara män som utnyttjningsbara objekt,
och är de så dumma så de blir kär i en
är det bara att utnyttja dem tills de tröttnar
och sedan skrota dem som värdelösa avfallsprodukter.
Kärleken gick i graven med Anna Karenina
och andra offer som dog för sin kärlek,
varför det aldrig lönar sig att älska,
då ingenting är så dödligt som kärleken.
Fråga alla bögar och knarkare som dör i Aids.
De har bara älskat och fått fan för det.

Den största kvinnliga myten

Den uppfanns faktiskt av en kvinna
som trodde sig känna väl sina systrar
när hon mystiskt delgav dem den hemligheten,
att varje kvinnas innersta frustration
är att hon inte fick bli man.
En man är aldrig bättre än en kvinna,
men väl är han svagare och mer begränsad
om inte fysiskt så psykiskt minsann,
ty vilken kvinna som helst kan lura vilken man som helst,
men en man kan aldrig lura någon kvinna,
för hon ser alltid längre än någon man,
som alltid saknar hennes känslspröt
och vägrar tro mer på sina känslor
än på sina hopplöst självbedragande sinnen.
Endast män som kan tänka sig att vara kvinnor
kan förstå dem och fatta något av vad kvinnan är,
och sådana män kan vi kvinnor alltid respektera,
men de blir inte våra älskare,
ty de är för kloka för att gå i den fällan.
Kvinnor kan däremot aldrig bli som män,
och därför är det lika bra, om inte bäst,
att kvinnor alltid förblir kvinnor
och hopplöst kvinnliga som sådana.

Hos de döda

Emellanåt behöver man göra besök,
eller de besöker dig,
vilket de gör i varje fall,
så du måste ständigt blidka dem,
vilket är nyttigt att göra,
och det är inte bara likbjudningar.
De finns överallt omkring dig
och överger dig aldrig,
där de virvlar och svärmar omkring dig,
dränker dig i drömska hallucinationer
för att aldrig lämna dig ensam,
bara för att påminna dig om,
att även du egentligen bara är död.
Din kropp är bara en blodig köttklump
helt utan betydelse
som en dag ligger där och ruttar
eller förskingras i askfragment,
medan bara dina drömmar återstår,
förvandlar dig till en av dessa döda
som bara är till för att hemsöka

alla dessa så kallade levande
för att aldrig lämna dem i fred,
då de är dina enda sanna vänner
som du någonsin kommer att få behålla,
alla dessa döda,
som aldrig lämnar de levande i fred.

Mitt hår

Mitt hår är mitt skydd och min trygghet
bakom vilket jag döljer mina känslor
som ej kan uthärda att rannsakas och lekas med,
medan jag med mitt hår omhöljer min kärlek
och skyddande sveper in den,
som en moder sitt ömmaste barn
i kokonger av slöjor av trygghet,
varför jag odlar det långt och rikt och varmt
för att skydda min själ från intrång
och bevara mitt sårbara universum
för att kunna odla och utveckla min kärlek
obehindrat i mitt sköte och få den att växa
i härlig expansion som aldrig upphör.
Sålunda bevarar och värmer jag min kärlek för dig
för att alltid generöst kunna överhopa dig med den
som en moder sitt endaste älskade barn.

Tomas Tviularen

Hur kunde du någonsin tvivla på min kärlek,
som alltid bara var ämnad och helgad åt dig,
att det någonsin kunde finnas någon annan man i mitt liv
än den ende som var värdig,
den ende som aldrig svek mig,
den ende som alltid behöll mig i sitt sinne
och aldrig tänkte på att låta någon annan tränga in?
Jag var alltid så säker på dig,
jag visste att du var osvikligt den ende
som man alltid kunde lita på
och den ende man som aldrig kunde bedra mig.
Ändå var din mistrogenhet som en besatthet,
som en obotlig åkomma och mentalsjukdom
som jag aldrig kunde få bukt med
då den inte tillhörde mig själv.
Men min kärlek fanns alltid kvar
och väntade på dig med evig tillit
fastän du aldrig kom,
eftersom du aldrig kunde fatta och tro
att kärleken verkligen kunde vara
just så god att den inte verkade vara sann.

Du ägde mig alltid och gör det alltjämt,
och jag kommer alltid att finnas kvar och vänta på dig
tills min kärlek äntligen kan skingra dina tvivel.

Förförerskan

Låt mig snärja in dig
och hålla dig fången
i garnet av mitt hår,
men mina fångslande armar
är inte som en bläckfisks,
utan alla mina hår är bara kärlek
som skall bevara dig och skydda dig
i det varmaste av mina hemliga sköten
för att ensidigt uppfylla ditt liv med kärlek
och omhulda dig med behag för alltid
bara för att göra livet till en glädje för dig
av bara perfekt och oantastlig skönhet.
Så hur kan du då säga nej till mig?
Hur kan någon man avstå från någon kvinna?
Jag är här och din för dig att ta och äga,
och även om du lämnar mig
skall jag aldrig släppa dig ur mitt hjärta.

Ta fast mig om du kan!

Du har mig bara här och nu,
det finns ej någon ersättning för kärlek,
den inbjuder dig och går vidare,
och den första inbjudan kan vara den enda,
det första tåget kan bli din enda resa.
Jag älskar dig och kommer alltid att så göra,
men jag finns bara här och nu,
och kärleken är det mest flyktiga av ögonblick.
Ta mig, och du kanske kan behålla mig,
eller du kan förlora mig,
och en förlorad kärlek kan bli svår att restaurera,
en ångrad kärlek kan man aldrig komma över,
och särskilt inte om den aldrig togs om hand.

Truism

Det finns ej något mörker här i världen,
ingen tyngd av vinterns kyla
utom i ditt eget sinne,
om du inte låter hjärtat skina.
Människosjälén är en oändlig skattkammare
av outtömlig gyllne glädje,

om du bara släpper ut den och låter den stråla.
Det beror bara på dig själv.
Det går inte an att sitta ensam och gråta,
det är orättvist mot dig själv
och mot det liv som du begåvats med,
som i sig självt är en enastående sol
som du aldrig kan hindra från att skina.

Fallet

Smärtan och extasen,
döden som aldrig kom,
härligheten i självförverkligandet
och i att ständigt få gå under,
att falla utan att nå botten,
vara kriminell men utan synd,
att omfamna hela världen i dig,
och dö av välbehag
i den mest utsägligt njutbara smärta,
den totala självutplåningen
för livets skull,
det sado-masochistiska vältrandet
i den yttersta saligheten,
tortyren och tillfredsställelsen
över att både få vara bödel och offer
och att få dela den outhärdliga smärtan
universellt i den innerligaste intimitet,
dödens sömnlöshet
som är mera levande än något -
kan det beskrivas närmare?
Och ändå, detta yttersta sanningens ögonblick
undviker oss i konsekvent obeskrivlighet
och går snabbt över för att bara lämna kvar
ruelsens beska antiklimax.

Kärlekssjuka?

Nej, min käre, jag är inte sjuk
men bara tvärtom av kärlek,
fastän jag kan verka galen,
men jag är inte svartsjuk alls
och lider ej heller av annan kärlekskrankhet.
Låt mig bara få älska dig och vara lycklig,
var inte orolig för mitt tillstånd,
det är bara jag som bör oroas för dig
och för allting i världen med hela dess liv
då allting i världen angår mig
med allt dess liv och allt som hotar det.
Min kärlek är intakt men tillräckligt stark,

jag försäkrar dig, att så känns det,
att inte bara kunna rädda hela världen
men allt liv i hela universum.

Var fri från mig

Låt mig inte stå dig i vägen.
Min sista önskan är att utgöra något hinder
för någons kärlek,
och allra minst för den jag älskar mest.
Var fri från mig för vem du vill,
jag delar dig gärna med vem som helst
av mina systrar,
din generositet förtjänar även andra utom mig,
då min förmåga är begränsad,
och jag vet att jag aldrig helt
kan tillfredsställa dig.
Var fri att tillfredsställa dig med vem som helst,
och jag skall vara nöjd
med att bara ha dig
inte bara som mitt ideal
men som den man jag vet att älskade mig mest
och som jag är säker på
att ingen kunde älska mer än jag.

Sorgerna

När sorgen går för djupt
så har den inget botten
men bara fortsätter att sjunka
djupare än bottnet
bortom varje slut
för alltid
för att bara fortsätta dra dig ner
i eländets ändlösa labyrint
tills du förlorar dig i dig själv
paralyserad bortom varje gråt.
Men den enda vägen ut är genom.
Du måste genomskåda tomheten,
och om det vacuumet ej kan fyllas
på något annat sätt,
så är vad som helst bättre än ingenting,
och vad som helst kan fyllas
av dina sorger.

Feminism och machoism

De kallar oss fåfänga och flyktiga,
hopplöst ytligt ignoranta och irrationella
och bara på jakt efter att roa oss,
och fastän något stämmer i detta
så är det varken hela sanningen
eller helt och hållet sant,
lika litet som ni män bara är brutala busar
utan känslighet och nyansering
och hänsynslösa egoister som aldrig lyssnar.
Fastän jag föddes emanciperad
var jag aldrig någon riktig feminist
men sökte alltid båda sidor av medaljen.
Därför förstår jag de systrar som älskar homosexuella
och vekare män med långt hår,
och fastän jag aldrig skulle kunna ha en lesbisk syster
förstår jag de män som föredrar mjukare bröder.
Vi saknar tyvärr den förmåga som vissa män har
att kunna vara båda könen inom sig själva
då macho damer bara gör sig löjliga eller vidriga,
medan vekare män med ljuvare drag
kan vara mera attraktiva än kvinnor.
Vår gottgörelse är, att bara vi är riktiga kvinnor
som våra män aldrig riktigt kan klara sig utan.

Pride? Nej tack!

De påstår att festivalen var en stor succé.
Vad är det då för vits med att öppet demonstrera sin sexualitet?
Jag håller den då hellre hemlig och privat
för endast den som älskar mig
och delar mina sexuella vanor blott med honom.
Att skryta med sin sexualitet är för mig blott billig prostitution
helt utan återbäring, en dum provokation och skrytsam vulgaritet,
som om världen därav ej hade haft tillräckligt.
Nej, kärlek är något att vara stolt över
bara när den är besjälad och skyddad av mystik
för endast dem att förstå och vara initierade i
som kan bevara hemligheter.

Bergsdansaren

Han kommer över bergen
ej som vandrare men dansande
och besegrar dem som myrstackar
dansande i uppførsbacken
utan att behöva klättra,
som om han snarare flög över dem,

och det kan vara just hans hemlighet:
hans fötter som hans själ har vingar,
och därför kan han aldrig slå sig ner till ro
men måste hela tiden flyga
särskilt upp för bergen,
där inget pass och ingen höjd kan vara honom för höga,
då han bara kan fortsätta hålla på att dansa
över till och med de allra högsta bergen.

Frestelsen och eftergiften

Vem kan göra motstånd? Aldrig att jag mötte någon,
och om de gjorde anspråk på att vara resistent
gjorde de det i stället i smyg i lönnedom,
som om de skämdes för det,
men det finns ingenting att skämmas för.
Livet består i att ge utlopp för det
och står över varje frestelse,
att ge sig hän åt livet och expandera
och göra någonting utav det.
Så vad moralen än predikar,
det enda anständiga att göra
är att ge sig hän åt livet.
Allt annat är mot naturen,
och allt som är mot naturen
är ett brott mot själva livet.

Maskerad kärlek

Älskade okände främling,
fastän vi känt varandra så många år
vet jag ingenting om dig,
och det är kanske bäst så,
då jag desto mer kan älska dig
för allt det som jag inte vet.
Kanske det är bättre
att vi förblir främlingar
för varandra som älskande
i ständigt stegrad hemlig spänning
tills en dag vi vet lite mer
om hur lite vi vet om varandra,
och blir ännu mer säkra på
att vi inte känner varandra alls
och inte behöver göra det
så länge vi bara älskar varandra.

Oss rivaler emellan

Välkommen, min rival.
Jag överlåter honom åt dig,
för jag älskar honom ändå.
Om du kan älska honom lika mycket,
var så god, jag vägrar hindra dig,
för kärleken är inte kärlek
om den kallas konkurrens.
Den existerar för att bara vara
och förbli och leva vidare
och aldrig sluta leva.
Välkommen att dela den
eftersom jag vet att du älskar honom
varken mindre eller mer än jag,
ty när den väl är där
så har den inga gränser.

Ateranvändning

Jag är din avgrund,
ditt svarta avloppshål –
Vräk bara på
med dina frustrationer och besvikelser
och all din bitterhets förtvivlan –
jag tål vad som helst
och skall konvertera dina besvikelsers alla spyor
till liv av odödligt slag
och outgrundliga mysterier,
då universums svarta hål
blott står för återuppståndelse.
Så skall alla dina nederlag
förbytas till triumfer,
och kärleken skall ensam finnas kvar
strålande i seren upphöjelse,
inför vilken alla skuggor skall försvinna,
då det svarta hålet vänt ut och in på sig själv
och som grodan till en prins
omvandlat sig till motsatsen:
ett ljus som genomsyrar allt.

Aterlösning

Du hjälpte mig upp från rännstenen
genom välvilja och ädelmod,
jag kan inte kalla det kärlek,
för det var långt mer än så,
som om du adopterade mig
som tvillingsjäl och syster

och upptog mig som jämlike
för att aldrig släppa taget.
Det är hela mitt liv,
utan vilket jag vore nere där igen
tillsammans med de utstötta i rännstenen,
där man åtminstone alltid har sällskap.
Jag umgås hellre med vänner i helvetet
än med ensamheten i himmelen,
men ditt sällskap var alltid ljuvligt
utan någon ensamhetskänsla
med endast bästa tänkbara sällskap
med aldrig upphörande hopp
om anständighet för alltid.

Inbjudan

Kom gärna in i mig
och stanna där för gott,
och du skall bli väl omhändertagen,
jag skall aldrig svika dig
men svepa in dig i mitt hår
och hålla dig i gott förvar
förvunnen åt min kärlek
och försvunnen i mitt långa hår.
Min kärlek skall du aldrig slippa,
ty det finns ej någon trognare än jag
när någon kommer till mig för att älskas.
Det sägs att skönheten är ett svart hål
som all hängivenhet försvinner ut igenom,
men genom mig omvandlas den
och multipliceras många gånger om –
det finns ej någon lönsammare affär
än kärlekens affärer,
och jag är en god förvaltare.

Exit ex-et

Gå för fan i säng med vem du vill
bara du inte gör det med mig.
Älska vem fan du vill
men håll mig utanför,
kladda ner vem fan du vill
men håll mig ren.
Du har din frihet –
låt då också mig få ha min egen.
Mitt kärleksliv ska du skita i,
för det har du alltid gjort hittills,
så för mig får ditt kärleksliv
gärna bara vara skit,

som de flestas kärleksliv ju är,
åtminstone när de betraktar det efteråt,
när allt är över
och man står där med ett facit
som egentligen bara är plus minus noll
fastän man själv kommit billigt undan
och åtminstone ingenting har att ångra.

Upplösningstillstånd

Du är som en skadskjuten ängel
störtad i gatsmutsens dystra förnedring,
och jag är som en flaxande kråka
omkring dig med fladdrande läderlappsvingar
som bara fördystrar ditt fall
där du ligger förskjuten i elände
vingklippt och vanärad
som en handikappad berövad sin rullstol,
och ingenting har jag att hjälpa dig med
utom min goda vilja,
som är som ett hån mot din jämmerlighet.
Men en sak kan jag trösta dig med:
det kan faktiskt inte bli värre.
Din rullstols punktering skall lagas,
dess trasiga ekrar skall ersättas
så att dess skeva hjul åter kan snurra
och inte blockera din ringaste vilja,
din vredes förbannelse och vulkanism
skall gå över som varje vulkanutbrott,
och du skall åter en dag kunna gå
utan kryckor och till och med utan min hjälp,
men det är också allt jag kan göra för dig.

Det långa håret

Gud är en långhårig man,
vare sig han kallas Kristus eller Krishna,
Dionysos eller Apollon
eller något annat heligt namn,
det är det långa håret som gör heligheten
och markerar den,
symbol för friheten och alltings obegränsning,
maktens och den andliga suveränitetens frihet,
och ju längre han då bär sitt hår och odlar det,
desto mer framhäver han sin frihet och suveränitet,
och desto mer behärskar han sin andliga makt,
som är vida överlägsen all den världsliga;
ty för män liksom för kvinnor
är det långa håret främst en manifestation för skönhet

och dess frihet, suveränitet och överlägsenhet
mot allt som har med dödliga begränsningar att göra,
ty skönhet finns ej där det ej finns kärlek,
skönheten är kärlekens markering och manifestation,
och ingenting är vackrare hos någon människa
än om hon har ett vackert hår,
som då alltid står för kärleks makt,
dess villighet, kapacitet och oförneklighet.
Skulle jag då inte dyrka alla män med långt hår,
som då är det närmaste som vi kan komma
den gudomliga manifestationen,
dess skönhets makt och kärlek?

Låt oss försvinna

Man har rätt att vara ansvarslös
om man bara älskar,
då kärlekens självklarhet
ger en privilegiet
att strunta i världens gång,
då individen ändå är utan ansvar
för vad alla bestämmande dårar
gör sig skyldiga till,
och kärlekens dårskap
står lika högt över världens
som mänskornas över rättornas.
Så gör vad du vill med mig,
och jag bara följer med dig,
vad gör det om du röker dig fördärvad
och omvandlar dig till en munter flinande idiot
eller beger dig ut på besinningslösa resor
bortom sinnet genom trippar ut i svarta hål
med blottläggande av alla avgrunder,
men du är inget monster,
som så många andra människor är,
då du hör till de få
som ändå kan behärska sig
hur berusad du än blir.
Låt oss försvinna ut i hippieland
och odla vårt hår i gränslös längd
där drogerna växer fritt och gratis
och alla kan få njuta
av att fritt få glömma sig själva
och så sjunka in
i en salig grönskande värld av illusioner,
det ljuvaste självbedrägeriet av alla
och det enda helt berättigade,
där man inbillar sig att fantasin är verklighet,
medan i själva verket sinnets fantasier
och den värld som lurar i det undermedvetna

är långt verkligare
än den förrädiska verklighetens flyktighet.

Vem förförde vem?

Vem var det som förförde vem?
Var det jag som beslagtog dig och trollband din själ,
eller var det du som frivilligt föll för mig?
Var det kärlek eller bara animalisk drift?
Det spelar ingen roll, ty det är nu för sent,
och jag kan aldrig mera släppa dig.
Du har blivit en del av min själ,
och jag sitter fast inne i dig,
så som du har kommit in i mig för att stanna.
Vi har inget val. Vi måste fortsätta älska varandra,
det var allt någon mening med att vi fann varandra,
och jag kan aldrig mera släppa dig.
Lika litet som du kan fly från mig
kan jag fly från dig eller från min kärlek,
den får lov att vara där som en sjuk besatthet,
som inte lär bli mindre av att du blir vacker igen
och låter ditt hår förföra mig igen.
Ja, det var nog bara håret som förförde mig,
mitt livs största svaghet var alltid långhåriga män,
och du blev en av dem, men kanske den siste,
och så som du håller på med dina droger
så lär det knappast bli så väldigt långvarigt.

Jag:

Min älskade, vad har du gjort med mig?
Jag är förbi av trötthet och besatt av dig,
omtöcknad av vår kärleks rus
till oigenkännlighet och slungad ut i universum
bortom tid och rum och sans och vett
så att jag knappast ens vet vad jag heter mer.
Är det vår kärlek som har gjort mig sådan,
eller är det våra droger, som förför mig
och gör mig så självupptagen av vår njutning
att jag glömmer att jag är en människa?
Jag älskar dig och kan ej skuldbelasta dig,
men är det meningen att du skall driva mig från vettet
så att jag ej mer kan hitta hem till stranden,
ännu mindre simma dit och ta mig upp igen?
Förlåt min fråga, men jag är förhåvad,
bergtagen av dig och helt förtrollad
till oigenkännlighet av rusets ångor och dess njutningar,
som ställer mig helt utanför all verklighet
hänvisad endast till min älskade,

som äger att befälla över mig
och råda själsvåldigt och ensam
över allt mitt liv, min själ och kropp,
som hon så framgångsrikt förslavat
i den idealiska kontinuerliga totala njutningen,
som jag ej vet om den är hon själv bara
eller mina droger bara. Jag är fast totalt,
så det kan bara vara bådadera.

Hon:

Bekymra dig ej, älskade. Du är i goda händer,
ty det handlar ej om något annat än om kärlek.
Dina njutningar är dina, vare sig jag ger dig dem
eller det är dina droger som består dem,
men det är ej någon fara. Du är ej fördärvad.
Om du känner dig förvirrad går det över,
ty ej någon drog, ej något rus
kan ge bestående hjärnskador,
och om det till äventyrs dock skulle uppstå sådana
så kan de rehabiliteras alltid.
Även om du tappat minnet kan det återställas,
ty om man förlorar det så finns det ändå alltid
lösa trådar någonstans som man kan återfinna
och så nysta upp allt vad de kommer från.
Men vi har båda trauman som vi helst vill glömma.
Därför bistår jag dig helhjärtat med din berusning,
du får gärna glömma allt, ty det är hälsosamt,
så många sorger, kval och lidanden
som vi har med oss i bagaget,
halvt ihjältorterade av livet, du av ödet,
jag av äktenskapet och min man,
som genom sin groteska impotens
försökte kompensera denna med sadism,
och du har värre sår i själen själv
med obotliga skador liksom jag,
som vi blott kan kurerat möjligen tillsammans
med att sorgfälligt bedöva oss totalt med kärlek
med dess alla medel, lekar och berusningsmedel,
ty i kärlek som bekant är allting tillåtet.
Så rök du bara på och var ej rädd
för att förlora minnet, hjärnan eller själen,
ty du kan ej någonsin förlora dig själv.
Vi har så mycket att förtränga,
och om vi kan lyckas med det
och så endast minnas allt det underbara
i vår kärlek och dess underbara verklighetsflykt,
så är vi lyckliga. Så låt oss leva för den möjligheten.

Ja, hans njutningar som impotent blev mer och mer
med åren sado-masochism, och jag som hans gemål
kunde inte sätta någonting emot hans vilja.
Han fick göra vad han ville med mig,
och i brist på sina naturliga funktioner
tog han till groteska medel för sin njutning,
som att binda mig, munkavla mig och hänga upp mig
bakbunden och naken med förseglad mun,
så att jag inte kunde skrika om det gjorde ont.
Han menade, att det var bäst för mig
om jag ej kunde mer begagna mig av mina sinnen,
och så band han även över mina ögon,
och vad han så gjorde med min kropp
som bragte honom sjuka njutningar
i ständigt värre mer hårresande perversitet,
som om för honom meningen med livet blivit
att mest ägna sig åt utveckling av sådant,
och han kunde lämna mig i sådant tillstånd även
för att återuppta övningarna senare.
Naturligtvis så kunde jag ej fortsätta med honom.
Han var sjuk, och det var blott att skrota honom.
Efter att jag övergivit honom blev han galen
och fullfjädrad alkoholist, och sedan dess
har jag ej mer hört något av honom,
som om han vore död,
vilket kanske vore bäst för honom.
Så illa skadad och torterad blev jag av min man,
att sådana tortyrår aldrig mer kan helas eller botas,
ty de trängde djupast in i själen.
Jag vill glömma liksom du förnedringen och vanäran,
den fullständiga förödmjukelsen och reduceringen
av varje uns av mänskovärde.
Låt oss frossa därför medan vi så kan
i drogers glömska och i kärleks rus
och helt gå upp i våra njutningar
som en sorts medicinsk kompensation
för allt vad vi fick lida.
Låt oss låta håret växa,
så att vi kan helt försvinna in uti varandras hårsvall
och så känna oss befriade av kärleks självsvåld
så att aldrig mer en enda skall få kunna
göra oss den minsta skada.
Vi är invalider, sargade till döds i själen
och har därför rätt att bjuda hela världen avsked
med dess fasors grymhet, orättvisa och fördärv,
som vi ej någonsin bar något ansvar för.

Det blev för honom en ond cirkel,
när hans impotens blev alltför uppenbar,
så måste han istället visa desto större makt

och demonstrera att han ägde mig
till kropp och själ, och genom hans tortyrmetoder
blev jag liksom ständigt mera reducerad,
inkapslad i slaveri och fången i hans sjukdom,
som om han i stället för att konfrontera sanningen
att han ej längre dög till något sexuellt
då måste dra mig ner i hans omedvetna förintelse,
så att jag gjordes till det offer
som han vägrade att acceptera att själv vara.
Hans tortyrmetoder hade endast det som resultat
att jag blev gradvis så pass underkuvad och förintad
att mitt mänskovärde helt höll på att slockna.
Men jag var hans hustru, och det var min plikt
att bistå honom och att göra vad jag kunde för att hjälpa honom.
Därför hade jag ej annat val än blott att samarbeta.
Jag försökte genom empati förstå och delta
i de njutningar han kände själv i sin sadism,
men njutningarna i en ständigt värre sado-masochism
blev överröstade av smärtan och förnedringen.
När jag munkavlad hårt och bunden baktill
med en halsduk mellan tänderna
och dessutom ett plåster över läpparna
för att jag ej ens skulle kunna kvida
så blev lämnad naken medan han missbrukade min kropp
i det oändliga och lät den vara obefriad
efter att ha tillfredsställt sin sjukdom
kom jag fram till, att han tänkte mörda mig,
och att jag inte kunde undvika att möta döden
genom hans behandling, som blev oavlåtligt grymmare
och mer bestialisk hela tiden, även om han inte hade avsikt
medvetet att bringa mig om livet.
Därför var jag tvungen att försvinna.
Jag var utplånad som själ och människa
av årtal av ständigt mer förnedrande tortyr,
så det var bara att bekräfta
att jag inte längre fanns.
Jag fick en skyddad ny identitet
igenom advokater och poliser,
men han gav sig inte utan insisterade
på att jag kom tillbaka, som om han ej kunde leva
utan att förnedra mig och plåga mig.
Men jag var då utom räckhåll för hans smitta.
Han försökte nog minsann ta reda på mitt nya namn,
men aldrig anade han att jag fortsatte att använda mitt gamla,
fastän det ej längre var juridiskt giltigt.
Därför kunde han ej finna ut mig mera någonsin.

Så fann jag på en resa John, som blev hans motsats,
en fullständigt hänsynsfull och öm och idealisk gentleman,
som var för god för att utsätta mig för någon kärlek,
och det var precis vad jag behövde:

bara hederlig och innerlig platonisk nära vänskap.
Inte konstigt då att jag blev som besatt av honom,
mera kär än vad som alls var hälsosamt för mig,
jag hade kunnat göra vad som helst för honom
och utsätta mig för alla de tortyrmetoder
som min man förr brukat använda
av kärlek för den vackre ädle John,
som jag med glädje kunnat gå i döden för.
Men han var så fullständigt juste och hänsynsfull,
att han förstod att jag var kärleksgalen,
skadad bortom igenkännlighet av min frånskilde man,
varför han lämnade mig helt i fred
och övergav mig för sitt kall och sina plikter,
och det var ett lika outhärdligt lidande
att ställas inför den förlusten
som det hade varit att bli missbrukad
så gott som sexuellt ihjäl av maken.

Och så fann jag dig, en skeppsbruten
och övergiven pojke, som berövats sin familj,
sin kärlek och sitt barn, och som precis som jag
var smittad av den utsägliga tillgivenheten
för att inte säga kärleken till John.
Du hade lidit nästan lika djupt som jag
och var förlorad liksom jag,
svårt skadad ända in i själen
genom orättvisa traumans outplånlighet,
och så fann vi varandra
såsom en sorts lindrande men ändå smärtsam tröst.
Om vi kan frälsa och befria oss från våra trauman
och de djupa sår i själen som vi båda lider av
igenom att tillsammans frossa i en utsäglig kärlek
hjälp av njutningar, bedövningsmedel och berusningar
med vilka droger och narkotika som helst
som kunde hjälpa oss att glömma våra sorger .
och de lik i garderoben som de lämnat efter sig,
så måste det oss vara tillåtet,
vi måste ta den chansen och försöka.
Låt oss därför spränga alla gränser
och ej sky alls några skrupler eller medel
för att hänsynslöst fly ut från våra fångelser
av själens fjättrar genom ohyggliga orättvisa lidanden.
Var människa har rätt till frihet,
och än mera så om den med orätt har berövats henne
för att ersättas av lidanden, förnedringar och slaveri.
Min vän, min älskade, du vackre pojke,
gränslösheten tillhör oss, och vi har rätt till den,
så låt oss frossa i den och blott ständigt
häriifrån gå vidare till en oändlig expansion
av oupphörligt högre grader av ytterligheter.

Jag ser inget ont i några droger,
då jag aldrig kunnat ångra något själv.
De gav mig föga lindring, men de hjälpte mig
i djupet av min gravs förtvivlan efter att jag skiljt mig,
då genom dem jag undfick vila och befrielse,
en äntlig sömn och livgivande verklighetsflykt.
Jag prövade allt möjligt, men den drog
som väckte mig till liv och fick avgörande betydelse
var peyote, mera känd som meskalin,
en bitter kaktus som just smakade så övermåttan bittert
som mitt hela liv då gjorde i min undergång,
men följderna blev något av oöverskådlig läkedom.
Jag lärde mig att få distans till kroppen
och bli oberoende av narrspelsvärldens
illusioners falskhet och bedrägliga fördärv,
allt det som binder oss och gör oss till livegna slavar
i den fysiska materiella världens falska krav,
den solidaritet som bara är ett lurendrejeri
för att förslava oss i onaturligt inhumant beroende.
Och samtidigt fann jag i drogens drömmars väsen
något av ett högsta väsen i konkret personlig form,
och det var skönheten, allt det som lever och är vackert.
Det för mig är det gudomliga som existerar överallt
varhelst det alls finns liv och där man trivs på grund av skönhet.
Jag blev skönhetsdyrkare på livstid, och jag lever bara
för den skönheten, att dyrka den och hänge mig åt den.
Och skulle jag förakta droger då och kriminalisera dem,
bannlysa dem och hindra folk från att få tillgång till dem,
när de ändå kan ha så mirakulösa verkningar,
att jag som dock var död i själen
kunde väckas upp igen till nytt liv
med ett kall och i ett rus som varade,
i hälsosammaste och sundaste tänkbara dyrkan
av allt vackert och den eviga gudomligheten i all skönhet?
Kan en verkan och ett resultat bli mera positivt?

Max dök upp medan vi tillfälligt råkade vara i Manali. Han såg härjad ut som vanligt, men han genomskådade oss genast. ”Det syns på en mils avstånd att ni håller på att förbränna er själva. Är det kärlek eller droger eller båda delarna?”

”Har ni aldrig varit kär själv, Max?” replikerade jag, och frågan berörde honom. Han log och tittade ner.

”Jag vill inte tråka ut er med mina erbarmliga kärleksaffärer, men den enda allvarliga var faktiskt något att berätta, då jag aldrig blivit färdig med den. Orkar ni höra?”

Vi var idel öra.

”Det var i Paris på 60-talet. Det var under året 1967, när freds rörelsen slog igenom i hela världen och alla började odla långt hår och göra revolt mot den rådande världsordningen. Det var Vietnamkriget fel, som inspirerade till universell pacifism och verklighetsflykt främst genom droger, vilket medförde en total sexuell frigörelse, kanske särskilt i Paris. Män började bli kvinnor, inte bara klä ut sig till kvinnor och personifiera kvinnor men även operera om sig till kvinnor,

med ibland bättre resultat och ibland sämre. Varietéer för freaks med transsexuella artister dök upp som svampar efter regn på alla underjordiska nattställen i Paris. Jag brukade besöka sådana ställen för att studera alla perversa ytterligheter, som beredde mig en viss sensuell njutning, som för att frossa i de mänskliga dårskapernas ständigt mer överdrivna fåfånga, men på ett ställe uppträdde en artist som inte var som vilken *drag queen* som helst. Han uppträdde som kvinna och gjorde väl ifrån sig med fantastisk sångröst och diktning, som en annan bättre Edith Piaf, som då redan var förbrukad och utbränd, men han brukade avsluta sina nummer med en effektfull *clou* som lämnade alla förstummade av häpnad och rysning, med att dra av sig den kvinnliga peruken och avslöja sig som man. Ingen som såg henne uppträda för första gången kunde ana att hon var en man. Men saken var den, att även det var osäkert.

Jag fascinerades av denna fulländade sångare, som var så fullständigt övertygande både som man och som kvinna, och jag kunde inte förneka för mig själv att jag var kär i varelsen. Därför sökte jag upp henne och försökte odla en bekantskap med henne, men hon höll distansen, även om hon inte hade något emot att jag uppvaktade henne. Mitt mål var att åtminstone ta reda på om hon var man eller kvinna, men hon avslöjade sig aldrig. Jag fick aldrig se henne naken, om hon hade bröst eller snopp, och kunde aldrig komma åt sanningen om hennes biologiska identitet. Hon skyddades rigoröst av livvakter och nattklubben som hon var kontrakterad hos, som inte släppte någon uppvaktande kavaljer in på henne eller honom. Alla avgudade honom, och ingen visste om hon verkligen var kvinna eller man. Hennes peruk var så väl gjord att ingen kunde betvivla att det var hennes äkta hår så länge hon gjorde bruk av den, men när hon i finalgesten slet den av sig i det chockartade avslöjandet av sig själv och hennes manliga kortklipphet visade sig kunde heller ingen betvivla att hon var en man. Hennes röst var för djup för att vara kvinnlig och något för ljus för att definitivt kunna vara en mans. Hon var något mitt emellan och gjorde en konst av att befinna sig precis mitt emellan både som varelse och som identitet.

Hon måste dock i någon mån ha varit svag för mig, eftersom hon gillade att jag bjöd ut henne och uppvaktade henne med middagar och flaskor och buketter, och ju längre hon spelade med i detta, som om vi verkligen kunde ha ett förhållande, desto skickligare höll hon balansen och distansen. Det enda resultatet av mina utfunderingar om hon var man eller kvinna var en djupare mystifikation om saken.”

”Men hon måste ju antingen ha haft bröst eller penis, och du kallar henne hela tiden för ’hon’.”

”Jag önskade att hon var en hon, för jag ville inte ha ett förhållande med en man. Jag tolererar homosexuella och har ingenting emot dem, men jag vill aldrig ha ett sådant förhållande själv, då det bjuder mig emot och går mot min natur. Jag önskade och hoppades att hon var en kvinna, så att jag kanske skulle kunna ha en chans hos henne, men hon släppte mig aldrig in på sig. Hon var konsekvent och höll sitt kön utom räckhåll för allmänhetens spekulationer.

Och det drev mig fullständigt galen. Jag var över öronen förälskad i henne och kunde inte nå henne, hon höll sig alltid på avstånd men gjorde en sport av att ständigt reta mig och egga mig, vilket hon också gjorde med andra, jag jagade henne och försökte finna henne när jag inte fick tag på henne, men då höll hon sig fullständigt borta utan att meddela någonting om var hon var eller vad hon gjorde, och samtidigt måste jag då oupphörligt sväva i den förkrossande ovissheten om hon egentligen var man eller kvinna. Jag visste inte om hon hade andra älskare, jag visste bara att många var kära i henne och försökte uppvakta henne, precis som jag, men jag vet att det var jag ensam som älskade henne mer än alla andra. Jag var den enda som var värdig henne, om hon var en riktig kvinna. Naturligtvis hade hon bröst, men de kunde ha varit artificiella, jag fick aldrig se dem. Jag kunde inte sova på nätterna, hennes koketta avståndstagande bara övergöt min kärlekseld med olja hela tiden, och till slut måste jag ge efter för min sjuka med att hänge mig åt andra. Jag har aldrig varit så galen i mitt liv. Jag gick i säng med vilka fnask som helst, och för hennes skull provade jag också homosexuella prostituerade män, i fall hon skulle vara en man. Vi frossade i droger, jag gjorde allt för att glömma henne, men desto mera drömde jag bara om

henne hela tiden, för att föra sinnen på villospår hängav jag mig till och med åt LSD tillsammans med långhåriga homosexuella män, så att vi inte visste vad vi gjorde, och den jag låg med antog vilka besynnerliga skepnader som helst, så att jag ibland sov med lejon, ibland med gripar och ibland med ännu mer extrema fabeldjur, alltid långhåriga maskulina med bröst. Men jag blev inte fri från henne. Ju mer jag försökte komma bort från henne, desto hårdare hemsökte hon mig i både fantasier, dagdrömmar och nattdrömmar, så att hela mitt liv blev som en mardröm av otillfredsställd kärlek.

Det gick ju inte alls ihop med mitt arbete, och min arbetsgivare märkte att jag inte var normal. Han frågade rakt ut vad jag höll på med, jag förklarade att jag var ett offer för en hänsynslös olycklig kärlek, och då ställde han mig genast ultimatum. Antingen skilde jag mig från ett så hopplöst fall nu och för alltid, eller också var jag arbetslös. Jag valde det första och bad honom om vilken kur som helst. Då skickade han mig till Vietnam. Där avlöstes kärleksfebern av tropiska febrar i stället som malaria, och det är mest sådana febrar jag kämpat med sedan dess.”

”Så du fick aldrig veta vilket kön hon var.”

”Nej,. När jag kom tillbaka till Paris efter några år var hon spårlöst försvunnen och glömd – då var marknaden exploderande av nya *freaks* och transsexuella megastjärnor av modernare tappning enligt nya moden, och jag fick aldrig mera höra ett ord om henne, som om hon aldrig hade funnits. Men risken är att hon en dag plötsligt dyker upp igen, så som du, Leila, dök upp i Leh som från ingenstans just när vi höll på att tala om dig.”

”Något nytt om våra försvunna vänner?”

”Jo, faktiskt, men tyvärr oroväckande nyheter. Vi vet ännu inte vilka två utlänningar som var inblandade. Det var en allvarlig incident vid klostret Rangdum mitt i ödemarken – det finns knappast ett mera ensligt och öde ställe i hela Zanskar. Det ligger mitt ute på en liten höjd på en vidsträckt slätt omgiven av kilometerhöga berg. Dit kom en truck med förnödenheter åt de fyra munkar som levde där, trodde munkarna, så de kom hjärtligt springande ner från klostret för att ta emot trucken. Men den visade sig ha tagits över av militanta muselmaner, som blev förskräckta när munkarna kom springande emot dem och fyrade av. Tre av munkarna mördades, medan den fjärde klarade sig med att lyckas gömma sig i diket. Efter skottlossningen satte trucken gasen i botten och körde därifrån. Men på klostret fanns också två utlänningar, som flydde inför skottlossningen uppåt bergen. Militanterna sköt mot dem också, och man vet inte om de blev träffade, men troligtvis kom de undan. Man vet inte vilka de var, och de har inte återanträffats.”

”Kan det ha varit John och Ralf?”

”Tyvärr så är det troligt att det var just John och Ralf, ty inga andra utlänningar som vi känner till förekom då i de trakterna.”

Max:

Demaskering

Det är över,
föreställningen är slut,
det är nu bara att gå hem
och kasta masken,
lämna puppan för att övergå till intet,
reducerad till ett fladder,
ha blott ensamhetens vingar kvar
helt utan tillgjordheter,
tysta torra tårar utan färger,
den av grämlse och saknad mättade melankolin,
den brustna kärlekens fåfänga nederlag,

besvikelseernas överväldigande beskhet,
och den tysta sorgens allomfattande betryckthet.
Någonstans i detta ödeshav av övergivenhet
så finns dock du, förlorad liksom jag,
fullständigt utblottad och naken
inför världens realistiska okänslighet,
där ingenting är som det borde vara;
och den enda trösten i dess mörka ormgrop
är att vi dock har varandra.

Hon:

Min make

Hur kunde jag låta dig få grepp om mig,
ditt monster av den rena grymhetens inkarnation,
den onda sado-masochismens rena vansinne,
som jag ändå omfattade som den grannaste ängel,
full av all världens mest oemotståndliga charm,
så härlig i din käcka skönhet,
som blott visade sig vara en mask
för en alldeles infernalisk morbiditet
som gav mig ett helvete för livet.
Jag lyckades till slut bli av med dig
efter några traumatiska lyckans vändningar,
men din ondska lämnade mig blödande
med djupa sår som aldrig kan bli helade
av din brutalitet som mördade min själ,
och vars ödeläggande genomborrande svärd
var all min kärleks endaste belöning.

Jag:

Min svarta ängel

Du har generösa änglavingar,
men de äro svarta
liksom hela din förföriskhet
med sitt outgrundliga mörker,
mer en avgrund utan botten,
där i ändan man kan frukta helvetet.
Men lika fullt är du en ängel
fast i svart munderings svarta vingar,
som omfamnar mig med ömhet
men av sådant slag som jag kan bara frukta.
Jag vet ej hur det skall sluta,
men så länge kärleken förblir vår ledning
är det väl att bara fortsätta
och löpa linan ut.

Hon:

Drogers och kärleks berusning

Var inte rädd för mig,
min älskade pojke.
Vi har ingenting att vara rädda för
då berusningen leder oss
ofelbart framåt med stormsteg
i fullständig säkerhet,
då kärlekens berusning varar för evigt,
och det är bara den vi lider av.
Vi kan hänsynslöst hänge oss
åt vilka droger som helst
i obegränsad kvantitet och kvalitet,
ty man kan aldrig droga ihjäl sig
med kärlek.
Låt oss försöka och se om det går.
Vågar du? Jag lovar,
det är fåfängt och omöjligt.
Vi blir bara mer berusade
då kärlekens berusning bara späds på,
så att den i sig själv
faktiskt är mäktigare
och mera berusande än någon drog.
Egentligen behöver vi ingen annan.

Jag:

Jag är beroende av dig,
min älskade farliga häxa,
som jag aldrig mer kan bli fri från,
fastnad i ditt svarta hål av outgrundlighet,
så mörk i din själ och din visdom
att man blott kan misstänka det allra värsta,
som en satanism lömskt maskerad i skönhet
men av sådant slag att den är oemotståndlig.
Du har tagit min själ i beslag
och belagt den med fjättrar
mera fängslande än några fysiska,
och det är inte blott drogerna som du bereder mig,
ej blott din berusning och klokhets och vishet
men fastmer din allt konsumerande själ
som jag hopplöst har drunknat i,
och värst av allt: jag kan endast njuta därav
och be ödet att låta det fortsätta
i morgvidinskt självplågeri
så länge som möjligt
så att jag helst aldrig mer blir fri från dig

Du har lagt mig i kedjor,
och jag älskar dig för det.
Du har belagt mig med fjättrar
med dina droger och din kärlek,
och jag njuter av det
varje natt som du håller mig vaken
i delirium med min oro och mina mardrömmar,
som en osalig andes gatlopp
genom alla eternas helveten
av evighetens mest förtvivlade osalighet,
men jag älskar dig för det
och frossar i min kärlek,
du har bundit mig fast vid sängen,
förlamat mig med dina droger
och fjättrat mig i mitt kött
för att bara leva för dig
i dig med dig
konsumerad av din själ
och förintad till mitt innersta väsen
så att bara du blir kvar.

Hon:

Jag älskar dig, min vän,
och allt jag gör är bara för dig
och för min kärlek för dig.
Låt oss alltid älska varandra
hänsynslöst och ursinnigt
varenda natt
och elda upp vår kärlek
ännu hetare med våra laddningar,
våra befriande droger,
så att vi kan flyga jämt
tillsammans i varandra
till varandra i evig yra
genom hela universum
så att vi aldrig kommer ner på jorden igen.
Du är min, och jag äger din själ,
jag släpper den aldrig ifrån mig,
och det är inget slaveri,
bara kärlekens eviga befrielse.

Jag:

Förinta mig, men älska mig.
Det gör inget om jag dör,
bara jag får dö i dina armar.
Det gör inget om du förgiftar ihjäl mig,

bara du håller mig sällskap.
Låt oss alltid expandera mera
i vårt rus och våra ursinniga passioner,
ty jag vill aldrig upphöra med att älska dig,
att vara i dig och tillhöra dig
och bli en del av din personlighet,
som jag helt underställer min egen
i evigt slaveri hos kärleken själv,
som du är min idealiska inkarnation av,
min älskade vackra demoniska häxa,
som vävt mig in i ett spindelnät
av ditt väsens oemotståndliga magi,
ett nät av oupplösliga knutar
som jag aldrig mer kan befria mig ifrån,
ty jag är bara fri med dig
i din kärleks eviga slaveri.

Hon:

Jag ville dig aldrig något illa,
bara älska dig,
och du kan aldrig tro mig om något ont.
Man har sagt, att jag är en förslavare
av mäns själar och en manslukerska,
en varelse som samlar på själar
bara för att konsumera dem
och låta dem försvinna i ett svart hål
av min omätliga konsumtion av det mänskliga,
som en annan vampyr,
som lever på livet bara för att döda det
för att aldrig kunna dö själv,
med en otillfredsställbar evigt mördande aptit,
men det är blott en myt.
Jag är blott en människa
och dessutom endast en kvinna,
och min skönhet råar jag inte för.
Jag har tagit hand om dig som en moder
men med en större kärlek än någon moder,
ty vi älskar ju som besatta
och kan inte disciplinera oss
eller sluta därmed
med mindre än att vi båda går under.

Jag:

Din uppfinningsrikedom skrämmer mig.
Vad vill du härnäst?
Vi har övergått från vanlig fysisk kärlek
till ner avancerade lekar

för att ytterligare intensifiera vårt begär
och effektivisera våra utlösningar och orgasmer,
men samtidigt når jag aldrig fram till dig,
och ju mer du eggas mig
och får mig att stegra min kärlek,
desto mera fjärran blir du för mig.
Ja, bind fast mig med mina händer
hårt fast vid sängens huvudgärd,
och rid mig så mycket du vill
med hänsynslös galoppering till sken,
men vad hjälper det,
när jag ändå aldrig når fram till dig,
ty du har älskat en annan mer än mig.
Hur mycket jag än älskar dig,
berusad intill maximal virilitet
av dina effektiva droger,
så känns det så futilt
när jag ändå vet,
att den du verkligen har älskat
var en annan än jag
och en som du aldrig övergivit,
allra minst för mig.

Hon:

Det är sant, min älskade,
men du kan inte förebrå mig,
ty han var och är världens vackraste man,
och jag kan aldrig glömma honom
eller sluta leva mest för honom,
den ädle Prometheus i Tibet
med sitt midjelånga gyllne hår
och de stora silveröronringarna,
sitt allvar och sitt pathos
och sin totala självförnekelse,
en buddhist i ordets bästa bemärkelse,
som lever helt endast för att hjälpa livet
och bekrija allt som går det emot.
Han kan befria och frälsa hela världen
med sin personlighet och sitt exempel,
jag gav honom min själ en gång för alla,
och den tillhör bara honom.
Hur skulle jag kunna svika honom?
Fastän jag aldrig fick älska honom
förblir han desto mer den ende
som jag någonsin verkligen har älskat,
och inte ens min mest ursinniga kärlek
för dig kan ens komma i närheten
av vad jag alltid måste känna för honom.
Förlåt mig, men jag älskar dig nog,

och det är inte mer än mänskligt
att jag måste älska ännu mera
den jag aldrig mer kan få eller nå.

Jag:

Jag känner dig nu.
Du är en självplågerska,
och du förråder dig
när du ber mig plåga dig.
Du nästan tvingar mig att lyda
din befallning om ditt plågeri,
och naturligtvis kan jag blott ännu mera
älska dig när du ligger fastbunden,
bakbunden och fotbunden
naknare än någonsin
med hårdaste munkavle
så fullkomligt i min kärleks våld
då du aldrig själv skulle kunna befria dig.
Det är ditt sätt att bevisa
din fullkomliga uppgivenhet till mig,
du skulle kunna offra dig helt för mig,
och jag har all makt över ditt liv.
Vad menar du?
Vill du kurera dig själv och din ångest
genom detta slags självexorcism,
eller är det verkligen bara symboliskt
för att du hänger dig helt åt mig?
Nåväl, då måste du göra mig detsamma,
och så blir våra lekar ständigt grymmare
och vår kärlek ständigt brutalare
och sinnligare och mera ursinnig.

Hon:

Vi har redan överlämnat oss åt köttet.
Låt oss vara konsekventa.
Låt oss överlämna våra själar
åt den enda gudom som befrämjar sådant,
den mest föraktade och förföljde av alla,
som ändå är den som mest behärskar människans liv,
den sinnlige och stolte evigt revolutionäre Satan,
en symbolgestalt som dock mänskligheten aldrig sluppit
men alltid återuppstått från all levande begravning
av förnuft och fåfång rationalism,
ty han är kärlekens driftighets oemotståndlighet själv,
och ingen människa har någonsin sluppit honom.
Låt oss viga våra själar åt Satan,
så är vi hemma och vet vi var vi är,

vi har ju redan våldfört oss på all anständighet
och överskridit alla gränser,
vi har ej några skrupler kvar,
inga droger är oss främmande,
och ingen perversion har vi avstått ifrån,
så låt oss bygga ett altare åt Satan
och förskriva våra själar åt honom,
ty allt vi är är bara kärlek,
och det är bättre att älska honom
än att ha honom till fiende,
vare sig han är reell eller inte,
om man älskar honom tar man inga risker,
ty han kan aldrig skada den som älskar honom.

Det har aldrig funnits någon Gud
som kunnat göra sig konkret,
och Jesus var ju blott en människa
som andra mytifierade i efterhand.
Men Satan var alltid erkänd
som ett alltför reellt begrepp,
en karaktär som alla kände
som den högsta listen
och den yttersta förmågan
som alltid underkuvades.
Det har funnits andra mänskligt påtagliga gudar,
som Apollon, skönhetens och kulturens gud,
jämte alla de andra grekiska gudarna,
men Satans fördel var att han aldrig var en gud
men desto mer en fallen ängel,
som i stort sett alla kan identifiera sig med.
Därför var han alltid så framgångsrik.
Så låt oss hålla oss till Satan
och fira altartjänst till hans ära
med oss nakna i vår kåtaste erotik
och svepa in vår gudstjänst och hans altare
i tjocka söta dimmor av cannabis
och våldta varandra på det heliga altaret,
den ena först och den andra sedan
bunden och munkavlad
till ackompanjering av LSD
i det sataniska rusets yttersta delirium.

Jag har varit med om detta förut,
legat bunden på ett altare,
men det var under tvång,
ej frivilligt som nu.
Det var min man som fick mig med
till en svart mässa
utan att jag informerades

att offret skulle vara jag.
Jag drogades, och under mässan
utsträcktes jag på altaret naken
och bands fast med utsträckta händer,
som i en korsfästelse.
Det var meningen att endast 13 skulle våldta mig,
men de var sjutton, alla svart maskerade,
oigenkännliga, flåsande och grymma,
hänsynslösa animaliska groteska monster,
de kunde ej behärska sig
men råkade i erotisk orgiastisk panik
och kunde inte sluta våldta mig.
Själv låg jag munkavlad och bunden,
ett ofrivilligt offer åt Satan,
till min mans behag.
Jag hämtade mig inte på en vecka,
mitt äktenskap tog slut i detta Satans bröllop,
jag var ju hans brud nu och ej mer min mans,
det gjorde mig oförsonlig mot all satanism för alltid,
men nu kan jag frivilligt försona mig.
Nu kan jag frivilligt lägga mig på altaret
och offra mig med dig
och låta mig munkavlas och bakbindas
och omfatta Satan lika mycket med min kärlek
som jag älskar dig.
Så låt oss frossa i vår kärlek
och göra den så satanistisk som möjligt,
så att vi aldrig mera hämtar oss ifrån den.

Vi hör till underjorden,
vi de undertryckta och förtrampade,
som tvingades till underjordisk verksamhet
av världens orättvisor, kränkningar och övergrepp,
jag offrad av min man på Satans altare,
och du berövad ditt barn av deras moder,
kastad ut i rättslös parastatus
för att du begagnade en hälsoört.
Så har nu världen sedan 60-talet
hänsynslöst förföljt och kriminaliserat
unga människor för ingenting,
för litet välgörande rus
långt mera ofarligt än alkohol och tobak,
och kastat dem i fängelse för detta,
stämplat dem för livet med kriminalitet
och så i lagens namn förstört deras liv
för ingenting, av paranoia och vidskepelse,
som vid en häxförföljelse
av idel unga vackra människor.
Så är vår status underjordisk,
vi är uteslutna från den mänskliga gemenskapen

och har ej någon annan vän än Satan,
den mest störtade i underjordisk limbo av oss alla.
Låt oss alltså hålla oss till honom.
Vi har ju faktiskt ingen annan.

Jag:

Vad skall vi ta oss till, min älskade?
Skall vi droga ihjäl oss och bara försvinna,
flyta ut i det blå till alla andra vilsna skuggor
för att övergå till osalighetens salighets eviga limbo,
eller skall vi låta oss gå under mera?
Du har lagt mig i fjättrar och förslavat mig
i drogernas och kärlekens träsk,
och jag ser ingen annan väg ut än självmordet.

Hon:

Döda hellre mig då, älska ihjäl mig,
bind och knulla ihjäl mig
bedövad av det starkaste vi har,
och lev du vidare i fred för mig.
Kanske att du ännu hittar vår gemensamme vän.

Jag:

Nej, min älskade, jag kan aldrig göra dig något ont.
Jag tål vad som helst och kan lätt självplåga ihjäl mig,
men inte någon annan.

Hon:

Broder, då har vi knappast något annat val
än att fortsätta det eviga lidandets väg
ner i den bottenlösa avgrundens svarta hål
av det orättvisa öde som aldrig kan bli rättvist
och som för evigt bara kan förvärras.
Satan visar vägen,
och det gäller blott för oss att fortsätta falla
i den ständiga och långsamma förintelsen,
vars enda lindring är
ett ständigt mera bindande beroende av droger.

Max:

Satanisterna menar, att Satan är den äldsta kända dyrkade guden eller att han åtminstone började därifrån och sedan har utvecklats genom de äldsta babyloniska gudarna, Bel och Baal och Egyptens och att hans utseende etablerades genom den grekiska guden Pan med gethorn och bockskägg och klövar. Pantheonempel, alltså tempel för alla gudar tillsammans, ansågs stå under särskilt beskydd av Pan. Det är mycket möjligt att Fan är samma namn.

Generellt sett är alltså Satan ingenting annat än ännu ett namn på exakt samma gudom som Jahve, Allah, Gud, Zeus, Brahma, Bel och Baal och alla andra. Det enda gudomliga väsendet är ett och det samma vad du än kallar honom, 'det som dyrkas', den definition som tydligast anger vad Gud är.

Dock intar Satan en särställning genom den speciella mytologi som bildats kring honom. Han var Guds främsta ängel som opponerade sig mot Gud och därför exkommunicerades, som om man kunde bli av med honom på det sättet. Hans karaktär har sedan mer och mer antagit den evige revolutionärens, som alltid gör uppror och alltid blir orättvist bestraffad. Han förlorar alltid men kommer alltid tillbaka med förnyad och större kraft – ju mer han förkastas, desto mer kommer han tillbaka. Karl Marx var satanist, och även revolutionärer som Lenin och Che Guevara var sataniska. Som gudomlig personlighet men utan att någonsin vara en gud, som den evige revolutionären som alltid reser sig i namn av de förtryckta är därmed Satan egentligen en lika sympatisk gestalt som Jesus. Men Jesus var människa, som förbannade fikonträd, talade hårda ord, förhävde sig och tog till våld mot månglare i templet, medan Satan aldrig har antagit mänsklig gestalt och aldrig kommer att göra det. Han förblir för alltid ett översinnligt väsen men med mera distinkta mänskliga egenskaper och drag, framför allt humor, än något annat gudomligt väsen. Han är Gud utan att vara någon gud, han är mänsklig utan att vara människa, och han är alltid närvarande, då han genom sin utpräglade sinnlighet står närmare alla människor än vad någon gud någonsin har gjort.

Jag träffade dem i Manali innan jag for vidare därifrån. De var vackrare än någonsin, och fastän jag visste att de dagligen nyttjade droger slog det mig med förvåning att de faktiskt hade förädlats och verkade yngre, ehuru magrare och något skärrade och slitna. Jag berättade för dem de senaste nyheterna från Ladakh, att man hade funnit den ena av de två som kommit undan intermezzot vid Rangdum. Alla militanterna hade åkt fast och satt nu säkert i fängelse anklagade för mord på många oskyldiga. Staffan och Leila var lättade över att höra, att den som hittats varken var Ralf eller John. Det var en tysk, som av en getherde hade hittats uppe i bergen ihopkrupen i en ömklig ställning där han tydligen hungrat eller frusit ihjäl. Den överlevande munken kunde identifiera honom som en av de två som kommit undan. Den andra var då troligen också tysk, men det var osannolikt att han någonsin skulle hittas, ty nu började redan vintern i Zanskar.

Ralf och John visste fortfarande ingen någonting om. Våldet i Rangdum hade utlöst en kris över hela Ladakh, så att alla butiker i Leh stängde, och den militära uppladdningen blev massiv. Något sådant hade ju aldrig hänt i Ladakh förut. Dessutom hade häftiga regnskurar förstört diverse vägar och broar, så att vägen mellan Leh och Manali stängts av. Troligen hade John och Ralf tagit det lugnt i något kloster någonstans och sedan dragit sig västerut mot Kashmir. Kanske jag skulle stöta ihop med dem igen i Dharamsala.

Jag frågade något oroligt vad Staffan och Leila tänkte ta sig till. De var helt på det klara med sitt program. De skulle dra sig upp mot Parvatidalen och finna sig en tillflyktsort bortom Manikaran och Malana, där världen aldrig mer skulle göra sig påmind eller finna dem, där de helt enkelt skulle ägna sig åt droger och sex. Så enkelt var det. De hade ingenting annat i livet att göra.

De hade funnit sin kärlek och ämnade löpa linan ut med den. Jag tvivlade på att jag någonsin skulle få se dem mera.

Jag fick hand om alla deras papper och därmed ansvaret för hela denna autentiska dokumentation, som jag härmed avslutar för att sedan kunna ägna mig åt min egen ständiga flykt längre bort från mitt liv. Om det någonsin blir något mera att berätta om John och Ralf eller om Staffan och Leila får någon annan göra det. Leila sade rent ut klart till mig, att hon hade släppt tanken på att någonsin mer möta John igen, och Staffan var av samma inställning. ”John har sitt kall och sin mission att ägna sitt liv åt med sin buddhism och fanatiska politiska inriktning på att verka för Tibets befrielse, och det är hans sak. Ingen kan ställa sig i vägen för honom i det, och jag kunde det minst av alla, fastän jag antagligen älskade honom högst,” sade Leila.

Därmed sätter jag punkt och tackar för mig.

Max i Manali

Del V. *John*

Jag hade ingen aning om alla dessa förvecklingar förrän jag kom ner till Manali och nödgades stanna där på grund av översvämningskatastroferna i Ladakh, som var ännu värre i Pakistan och där överträffade tsunamikatastrofen 2004. Hela regionen från Ladakh till Afghanistan var paralyserad, och ingen kunde göra något. Vägarna var brutna överallt, 81 mer eller mindre skadade turister evakuerades från Zanskar, och i Ladakh var halva Leh och nästan hela Choglamsar bortspolat. 20 års utveckling hade strukits ett streck över av bara ett enda massivt regnanfall. Det fick gärna regna hur mycket det ville på platser som Sahara, Kalahari, Kalifornien och Australien men inte i Ladakh, vars känsliga ekonatur och bergsökenstruktur med känsliga oaser inte tål häftiga regn, som inte började komma förrän för tio år sedan.

Jag stötte på Max där han drack whisky på ett av stadshålans värsta ställen. ”Jaså, där är du, som om ingenting har hänt.”

”Tror du inte jag vet vad som hänt? Jag kommer från Ladakh.”

”Vi var ett helt gäng som oroade ihjäl sig över att du var försvunnen, och två har gått under på vägen.”

”Vilka?”

”Staffan och Leila.”

”Leila Holm?”

”De gav upp sitt sökande efter dig och stack upp till Parvati för att knarka ihjäl sig. Men Staffan har kommit ensam tillbaka. Även Ralf är försvunnen på jakt efter dig.”

”Han är kvar i Ladakh. Jag måste komma hit av och an för att sköta om vissa saker. Vad hände med Staffan och Leila? Var de tillsammans? Är han tillgänglig?”

”Ja, men tämligen förstörd av uppgivenhet. Han vet inte själv vad som har hänt.”

Jag mindes Leila. Hon hade hört till mina intensivaste svärmare, så att det nästan blev pinsamt och jag måste säga ifrån och lämna henne bakom mig. Staffan hade jag hjälpt förut och kunde jag hjälpa igen. Men vad hade de varit ute på för tripp? Max var synnerligen tvetydig på den punkten.

”De fick någon inspirerande fix idé och beslöt att göra slag i saken. Jag är rädd att det handlade om någon religiös knäpp av sjukligt slag.”

”Var kan man träffa Staffan?”

Jag fick tag i honom, och han var verkligen illa däran. Han var inte så nerknarkad som jag hade befarat, men han var fullkomligt i upplösningstillstånd.

”Hon är borta,” fick han fram.

”Vad hände?”

Och så framlade han detta märkvärdiga fall, som hör till det mest unika jag någonsin hört talas om.

”Hon sade att det var bäst för mig att jag lämnade henne. Det sade hon gång på gång. Hon försökte övertala mig att lämna henne och rädda mig själv, men jag vägrade. Inte kunde jag ju lämna henne, allra minst som hon bad mig om det. Hon ville inte dra med mig i sin undergång, sade hon, men jag kunde bara uppleva henne som motsatsen. En morgon var hon försvunnen. Vi var uppe i Malana då, och jag fruktade att hon tagit för mycket datura och ballat ur fullständigt. Ingen annan visste något. Hon hade försvunnit under natten. Folk försvinner lätt där uppe. Jag bedrev efterforskningar i veckor men utan resultat.

Och så började jag få uppenbarelser. Hon talade genom mig. Hon fanns i mig. Först tolkade jag det som ett tecken på att hon var död, men jag kunde inte vara säker. Det enda säkra var att hon definitivt kommunicerade med mig och genom mig. Tror du på mig, John?”

”Naturligtvis. Hur yttrade det sig?”

”Hon skrev ju dikter. Nu fann jag mig skriva hennes dikter, med hennes stil, med hennes tankar, och jag fann mig i samtal med henne, som om vi fortfarande var tillsammans och oskiljaktiga som innan hon försvann. Det var som om hon bara lagt in en högre växel och tagit steget från en jordisk tillvaro till en enbart själslig.”

”Vad tog ni för droger där uppe?”

”Alla, men vi var noga med doseringen, aldrig för mycket av något.”

”Jag tror dig. Annars skulle du inte vara här.”

”Vad kan vi göra?”

”Du måste få hjälp, Staffan. Jag känner ett sällskap som kan ta hand om dig, ett slags buddhistiskt brödraskap som ägnar sig åt sociala insatser. Jag skall inte släppa kontakten med dig, ty vad du berättar har jag aldrig träffat på tidigare. Har du hennes dikter? Får jag läsa dem?”

”Jag har dem alla. Försök se skillnaden mellan dem hon har skrivit och de som skrevs av henne genom mig efter hennes försvinnande.”

Han hade rätt. Den skillnaden, om det var någon, kunde man inte märka. Här är de sällsamt mörka och mycket ockulta dikterna:

Blind alley

I thought my passion life was over
after centuries of self-mutilation,
sado-masochistic self-destructiveness
and chaos and defeats throughout,
but instead it only started
from a new beginning
more atrociously than ever.
Someone pointed out to me
the gate and way to hell,
and I went there from sheer curiosity
and found another world
of love and passion and all miseries of sex
so different from our own,

and yet, that hellish world
seemed like a paradise
and at least a better alternative
to what I had come through,
so I decided to prolong my stay
and wallow there in hellish darkness
with so many fallen friends
in worse conditions than my own
to maybe help them out
or at least to learn an entirely new lesson.

On the altar

Play it rough with me
and never let me go,
my chastising and lenient lover,
teach me to endure the torment
of an unexorcised lover of hysteria,
so that I can carry on forever
with my art of self-consuming.
I am not the person that I used to be,
I guess the drugs transformed my personality
and changed me into something more efficient
for the sacrificial altar of outrageous love
that demanded more of me
than just my soul and life and body.
Love me, then, in chains forever,
and I never shall betray you
nor leave any word of protest
against the orgy of our constant rape.

Spiting Satan

I'll never be one of the crowd
of flatterers and quakers making noise
in praise of satan or of anything worse.
Of Jewish family, I am allergic
to the word of 'Hail' in any form,
and I'll never accept anyone above me.
Integrity is only individual,
its loneliness is its mark of sovereignty,
and you are only safe from corruption
as long as you can stand completely alone.
I'll never kowtow then even to Satan,
my respect of him as my equal is quite enough,
although I never can regard him more than as an impersonation
of the rebellion of eternity against injustice.

My oppressed friend

My friend, your oppression is your mark of nobility,
the down-trodden stand above all oppressors,
the wronged and cheated shall always overcome
the irresponsible deceivers, who shall vanish
into nothing. If your fate exiles you to hell,
your existence there is secured for eternity,
while it's much worse to be doomed to mortality,
the bleak oblivion reducing you to nothing
with no hope of ever reaching justice;
but the unrighteously damned
shall never leave the world in peace
but ever be reminding rotting consciences
of the eternal resurrection
of the truth that never dies.

Janus

Who are you, mythical divinity of many faces,
often two-faced like that daemon Janus,
good and bad, like yin and yang,
like day and night and light and darkness,
like the pentacle reversed and straight,
the same symbol denoting opposites,
the devil and eternity, damnation and divinity,
the greatest wisdom with the greatest folly,
and I believe in both.
One-sidedness can not exist,
it is preposterous, impossible and stupid,
there is no coin without two sides,
and I am happy with them both,
the greatest bliss together with the deepest hell,
and it's the extremities that count:
the higher and the deeper the extreme, the better,
and the greater the incompatibility,
the more interesting the inter-dependence.

Brother Satan

Brother Satan, what do you want from me?
Are you my seducer, or the other way?
Who tempted me with drugs in the first place,
or did I choose them by my own will?
If they are good for me, is that a self-deceit,
or is it you hooking me by delusions?
Nevertheless, you are a joker,

and I can never take you seriously.
I smoke when I know it's good for me,
I take a trip when I need some distance to my body,
and as long as you don't kill me
I am happy being on your leash,
or am I pulling you in mine?
I know for sure, though, that I control my demon,
but no man or demon ever controlled me.

Robert Schumann

Whatever happened to you,
the most enlightened of musicians,
generous like no one else,
furthering all your colleagues
more than yourself, treading in the background
of your loved wife, the brave and brilliant Clara,
the ideal wife of an idealistic composer,
who wrote the finest music there is
in his moments of extreme lucidity,
and then, just falling down
to the very bottom of unfathomable misery
without reason, without explanation,
leaving wife and children and all friends
in inconceivable mystification.
Others had their illnesses,
like Beethoven his deafness,
Schubert and Hugo Wolf their syphilis,
Mendelssohn his heart failure and Chopin his consumption,
but you had none, just soared away
on splendid wings of jubilant creation
just to fall from heaven suddenly
down to suicidal mental darkness.
More than any other great composer
you left us with a mystery
that never can be solved,
a tragedy that probably you kept to yourself
and had to do it, maybe that was your tragedy;
and we remain behind
faithfully adoring you for your glorious music
with a tragic mystery of overwhelming depths
that never can be fathomed or resolved.

Lilith

Lilith, the girl that got away,
the second mother who did never fall,
the dark mysterious lady of the moon,
the saviour of feminism and of the female honour,
who did never listen to the worm
nor eat any fruit of the forbidden tree
but came out as an alternative
to the dreadful sin and fall and curse of man
to manage better than poor Adam and his Eve
going along with honour for eternity
to eventually let the best sides of humanity win,
although with some lurid and demonic talent.
There was nothing wrong with her as mother of humanity,
while we perhaps should just forget
all about Adam and his wretched Eve.

The fallen angels

What did the Christians do in history?
They brought the darkest age in history
by enslaving mankind in enforced superstition,
killing everyone who would not willingly submit
and leaving genocides and ruined civilizations
in appalling tracks of blood behind
wherever they brought their Christian church,
especially on their crusading quests,
in Mexico, Peru and southern France,
condemning everyone to death and hell and flames
forever branded and labelled as heretics,
while, of course, Christianity was innocent.
The heretics, the satanists were guilty only,
all the blame was Satan's and the Devil's,
while in fact they never murdered anyone.
The only guilt of witches, sorcerers and satanists
was a florid wild imagination,
but imagination is only creativity.
For that they were condemned to hell as fallen angels,
and let us by all means remain there with our honour
and our innocence as martyrs for the truth,
the right of creativity and conscience to be alive,
remain, survive and keep on crying
in the endless sufferings of life
for the crime of the persistence of existence.

Witches

What is a witch?

A lady, any lady, who does it with the Devil?

Then every lady is a witch, or no one is,
for no one ever did it with the Devil, physically,
while every lady has her naughty dreams.

Shall they be burnt, then, for what's on their mind,
for their imagination, or, as men would have it,
their hysterical exaggerations?

Well, they were for some three hundred years,
that was hysterical indeed,

but that hysteria was only with the men

who did it intentionally and methodically,

while the ladies, brought by torture to confess to their imagination,

never had as much as an excuse

for all their deaths and sufferings

because of men's hysterical imaginations.

My boast

Yes, I know I am wicked

and nothing to be proud of,

I enjoyed seductions from the start

and never had misgivings about any drugs

but tried them all, to learn to handle them,

regarding that as just a part of education,

and I did enjoy most of it,

learning much and to discern the best of it

and was in some ways thus a bride of Satan,

never caring in the least

about what others thought about it;

but I never turned to any form of evil,

never to dependence, guile

and never could fall to addiction

and feel therefore comfortable

and secure to boast of total self control.

Does that make me dangerous?

Well, that's the last thing I shall be,

for in all my wickedness,

I always was completely honest.

Notorious – a hypothesis

So what, if I am loved by the Devil himself?

I still have my work to do

and have to make an ordinary living.

What if people envy my beauty
and scandalize me with a reputation,
like the beautiful widow in "Zorba",
against which not even Satan could protect me?
I never cared and never was disturbed,
it was their problem, never mine,
and I never was afraid of common people,
or else I never would have made a teacher.
But there is one thing I can assure you all:
that even if that would be the case,
that I was Satan's bride and Satan really loved me,
the love and friendship of my mortal friends
means much more to me,
and without them, I never would be here at all.

The endless fall

My dark seducer, handsome angel,
irresistible but gruesome beauty,
I can not regret and even less forget
my fall into the abyss
of your fatal and complete seduction,
when you forced me down the drain with you
in the atrocious vice of hell.
We both knew it was wrong
and therefore the more irresistible,
and we were both so young and beautiful,
we were admired universally
as second in our handsomeness to none,
and you made me forget the ugliness
about our incest by your teaching me
to use and handle thoroughly the pious antidote,
the calming practice of the weed.
The fall was worth the lesson
and has continued all my life,
the start was already the point of no return,
and all since then my life has only been
the art of carrying on the fall.

Underground

The lost souls of the underground
are never to be counted out.
The more buried alive they are,
the more they are alive
and to be counted with,
for there is no more volcanic power
and dynamic force than underground,

the symbolic exile we called hell,
the pariah status from society,
the doomed and forlorn outcasts,
who are never left in peace in their despair,
forever harassed to increased unrest.
We are not many, we who in our exile
have found out each other in the abyss,
but we are small groups of no small significance,
since we know the force of underground
and how eventually volcanoes
are the ones who cause the great eruptions.
I confess to all my weaknesses,
I love marijuana smokers, freaks and satanists
and add them wherever I find them
to my list of intimacies
of brotherhood and sisterhood,
and I am loyal to the fallen ones
since I, myself a fallen angel of some stain,
have this indomitable certainty,
that this doom of hopeless underground existence,
this permanence of exile and injustice
is in fact a mark of honour for eternity.

The fall

The agony, the ecstasy,
the death that never came,
the glory of fulfillment
and of perishing forever,
falling without landing,
being criminal without a sin,
embracing all the world in you,
and dying with delight
in pain the most ecstatic and enjoyable,
the utter self-immolation
for the sake of life,
the sado-masochistic wallowing
in supreme beatitude,
the torture and relief
of being both the torturer and the victim
and of sharing the atrocious pain
universally in supreme intimacy,
the sleeplessness of death
more alive than ever –
can it be more adequately put?
And still, that supreme moment of truth
evades us all as indescribable
and passes quickly to end up in nothing
but the anticlimax of remorse.

The black mass

Make it not a wicked parody
of conventional and boring Christian rites,
but make it real, an orgy of exotic mystery,
a good alternative to all the Christian formalism,
of magic moods and rituals and ceremonies,
with convincing invocations and complete abandon,
like in a synagogue or pentecostal revelries,
and let the bread be substituted with some stronger stuff.
The wine is good but could be stronger,
while the tastelessness of the ignoble wafer
was quite a tasteless joke from the beginning.
Use some LSD instead, to make the people fly,
it would transform the black mass into white,
while I most strongly must advise against cocaine,
or any other drug, the effect of which could be unpredictable.
LSD would be the only decent drug
fitting for the most divine of services;
universally including all faiths and divinities
with a special greeting from the joker Satan.

Defining the Devil

What's wrong with the Devil?
The outcast of outcasts,
the devil of devils and crook of crooks,
the infernal evil in its utmost depth,
the enemy of God and of all world order,
the anarchist of anarchists,
the advocate and leader of chaos,
the seducer of seducers,
the corrupter of everything
and rapist of every human being and soul,
the enslaver and violator of all decent life,
the untouchable demon and spirit
who makes all human life dependent
in bondage to his cruellest tyranny,
there is absolutely everything wrong with him,
while every sensible person always denied him,
his existence and influence at all,
and still he is the dominant dark power
that ever existed and ever will exist.
I reasoned, that it was better to be friends with him
than to risk having him for your enemy,
if he existed, which no one proved he didn't.

And that's his irresistible mystery:
he can't be touched, defined or made apparent,
while no one ever could refute him
except theoretically as a hypothesis;
and thus he remains out of bounds and free forever,
and that, I think, remains his main attraction,
for no human being bound in flesh was ever free.

The black altar

It's veiled in mystery
with secrets of the past,
the altar of eternity,
steeped in blackness,
waiting for its constant sacrifice,
the altar service never being quite fulfilled
but always craving more
devotion of eternity
with the eternal sacrifice from the pious;
but who is this sacrifice
that the eternal holy altar is awaiting
and demanding, craving for
and one day finally must have?
Take it very easy and be calm,
because the soul and life that must be sacrificed
on the eternal altar of the deepest blackness
of the highest mystery of death
is you yourself, sooner or later.

The future of Hell

Man has made his hell already
of the world that he was given
to rule all nature and all animals,
and see what he has done,
the total mess of it,
all animals getting extinct
and all nature polluted to death.
What hell could possibly be worse than that?
So what future else would man have
if any future at all, if not in hell?
So, welcome, hell, and let us make the best of it,
the total damnation, the total darkness,
the definite hopelessness, the truth of the abyss,
the naked facts of life,
that man is good for nothing
but to be burnt in his own hell
of his own perfect making and for good.

The black hole

I never asked of anyone to follow me.
My fall from heaven was quite voluntary,
I simply could not stand authority
or anyone above me, so I blew,
and my eternal fall has since then been
a long night's journey into the black hole
of all the universe, which must eventually
engulf all order in the universe.
The black hole of rebellion,
of denouncement of all authority,
of the refutation of a personal divinity,
of the never-ending self-search
is the magnet and the sucking bottom
of the universe, towards which
everything forever must fall down,
the inescapable black hole of sucking lust,
the disintegrator of all order,
the human factor,
which lets everything be sucked down
only to spew it all out again
in everlasting rebirth and resurrection.
This is the greatest mystery of life,
the everlasting Phoenix cycle
of the tragedy and comedy of life and death,
the black hole dragging all life down
into the silent grave of darkness of eternity,
which I as the first rebel dug
for all that afterwards would follow me –
I am the black hole sucking down the universe,
the eternal fall and doom of life,
the first that turned against myself.

The Wisdom of Broken Wings

Idealists always tried to make themselves angels,
steering boldly blindly for the sky,
like Icarus aiming for the sun,
like Robespierre aiming for dictatorship,
like Napoleon aiming for the world
and like so many other utter fools,
pathetic in their glory,
miserable in their failure,
fallen angels everyone,
while those who fell from the beginning
as hopeless outcasts born to social exile
knew about humility and how to live with it
and using it for better ends

than just the vanity of foolish angels;
for the truth is, never was there any angel
who did not lose his wings by his own hubris,
and only if, like Lucifer, he survived that fall
he could continue as an angel
the more influential for his darkness underground.

Messiah

Satan was right about Christianity from the beginning:
it's all tomfoolery and lies, superstition and deception,
everything that Jesus wanted and intended went completely wrong,
the church as institution was corrupted from the start beyond repair,
and thus Christianity played Devil to the world
for two millennia and was in fact much worse than any Satan.
But one thing has saved the church and could not be corrupted.
Music never can be false,
or if it's false it is not music.
All the masses, oratorios, requiems
of Bach and Handel, Verdi and Berlioz,
Beethoven and Mozart and all the others
will remain the lasting monument of Christianity
and will be played and sung forever,
the purity and truth of music never can be corrupted,
and thus pure music will outlast even Christianity.

Lewd sisters

We are all frauds,
we lewd man-trappers,
vampire man-hunters,
who never can have enough
but get love only to be hungrier
and get men hunted down
only to be the thirstier for blood;
but men can only blame themselves
for being so stupid as to fall for us,
and when they have been fooled of all they had
they can not blame us for fooling them
since they were the ones to get fooled,
not us, who only flattered their vanity.
I know better than to hunt for men,
instead, they hunted me, and I got caught
and was stupid enough to get caught,
but only once, and never more.
I learned the lesson and can love the more
for not being on the hunt for anyone,
and that is my advice to all my sisters:

never try yourselves to catch a man,
for only stupid men are caught,
and if you happen to get caught by any man,
make sure he is not stupid to become dependent.

The Cult

The ideal cult must be free.
No religion or community has any right
to bind its members to any kind of obligation,
which is serfdom, slavery and feudalism
implying brainwash and corruption
as inevitable consequences.
No religion or community is free and sound
which does not allow its members to leave completely
when they want and on the shortest notice.
Of course, the most ideal cult would be the one
that no one would ever want to leave,
where mystery and magic is convincing enough
to sustain perpetual attachment and engagement,
but no established religion has that power.
They are failures all, except buddhism,
which is no religion really, but an atheist philosophy,
but satanism has the potential to become the ideal cult.
We are detached from the follies of Christianity, Islam and Jewry
and looking through them have the right to judge them.
We are more convincing than any superstition,
the god Pan already having had the strange power to cause panic,
and Pan is still alive in satanism, causing quaking awe and panic
without any means by simple magic as its natural resource.
The sex drive is the essence of the power of our cult,
that most inescapable force of nature,
which should be channelled only to creative ends.
Therefore I am against all church burnings,
simply because churches, synagogues and mosques
could be of better use for the cultivation of the Cult.

Satan's worries

Mankind was doomed from the beginning,
and so was I, so I am one with them,
but they can help themselves, while I can not,
that is, help them with their troubles,
which they only caused themselves,
and I did not even help them.
They brought it all upon themselves,
the welfare diseases like cancer and diabetes,
aids and syphilis, drugs and medicine dependency,

the climate running off the rails,
each natural disaster leading to worse ones,
the oil disaster in the Gulf was caused by him alone,
like all the world pollution: man's dirt only, never mine;
and so, what can I do, if man's mishandling
of his earth and climate and even of his oceans
must lead into a vicious circle of disasters
growing ever worse? What do I care
if man in his folly causes death by billions?
I was instituted as his guardian to keep an eye on him,
but all I got was the worst of reputations,
being backbitten and slandered as the enemy of life,
while he himself alone was guilty of his sins.
So if he now goes under in the havoc of his world destruction,
I had no hand in it, I did not lead him on the way;
and all I can do now, as he heads towards universal suicide
from sheer folly, ignorance, stupidity and selfishness
is exactly nothing more and nothing else than nothing.

Satanism as humanism

Christianity conquered the world
by replacing the Roman Empire
with an absolutist dogmatist church
that stamped everything non-mainstream as heretic,
outlawing all personal independent thinking
with only horrible torture and death as penalty.
Thus people all over the world who would not be baptized
were beheaded or committed to the flames,
and there was no choice but acceptance of slavery or death.
Islam followed suit as originally a Christian-Jewish sect
which eventually disposed of the Jews
and then tried to dispose of the Christians,
expanding by 'holy war' against all 'non-believers',
burning and ruining all that would not submit.
Satanism was never like that,
Satan never incarnated, never sent a prophet,
never caused an establishment,
never resorted to violence,
never implemented any conversion by force
but was even content with remaining exiled in Hell,
which ultimately proved a better place than man's hell on earth.
Unlike Christ and Mahomet, Satan always remained a spirit only
like all the other angels, but unlike them
he was a fallen angel and therefore human.
As a pacifist spiritualism opposing all power,
refraining from destructive greed and obsessive possessiveness,
satanism emerges as the sound alternative to Christianity and Islam
and all the dogmatic failures of any human ideology,
and Satan, the most defamed and humiliated of all spirits

appears more human than any other god or angel.
And thus satanism becomes a humanism,
which is proved by Dante Alighieri,
the most accomplished of all poets,
who came closer to Satan than anybody else
but only by his consummate poetry of love.

Be not afraid. You are lost anyway.

Your enemies are not the ones you see,
if you can see a person in the eye,
he never will become your enemy,
while only those who do not know you
and whom you don't know and cannot know
can really do you harm and will do so, eventually,
wether they are aware of it or not,
and usually they are not.
The really dangerous ones are impossible to detect,
and they can only get at you by surprise,
while those who seem to be your enemies
in fact can be your truest friends.
The lesson is: never judge from appearance,
and if at all there is an appearance,
never judge at all, for appearances are always masks
to lure you to fail to see the truth,
which can be fatal only if you do not see it.
So be not afraid
of any visible or known enemy,
and what you do not know and cannot see
you are better off not seeing
and not knowing anything about.

The compelling mystery

The shadows of the moon
compel us to put on our blackest cloaks
and hoods and masks of dire solemnity
to celebrate and worship the darkest powers
of magic and of mystery and of murkiest miracles.
We must not recognize each other
but subordinate completely to the universal force
and let it thoroughly pervade us
so that nothing remains closed
to the secrets of the universe.
Thus we celebrate the cult of cults,
the supreme mystery of creation and death,
our black disguising robes standing for invisibility
to anything but to the all pervading mystery
of the ever live all-powerful creative spirit.

The forced abortion

It's worse than any rape,
since all that any woman wants,
her only true meaning of life,
is to reproduce herself
and leave something behind
which could be better than herself
and something to be proud of.
Nothing could be finer than a child,
and therefore forced sterilization or abortion
is the very worst of crimes against humanity,
and those responsible for such
await a destiny and karma
worse than any hell imaginable –
they have killed themselves as souls.

Black sheets

It's not the filth of sex that we are wallowing in
but the lust of love veiled properly
in midnight darkness and black robes,
and to enhance the decency and the solemnity
of the most pious of all human acts between two persons,
our silken sheets are black to demonstrate the passion
and to increase the lust and the momentum
of the absolute and purest sacredness
of our perpetual love that never can run out of passion.
Let us be hidden from our sights in blackness
in the night in the dark ritual of love,
and veiled in total decent blackness
love achieves its highest purity and light
to shine perpetually in our hearts
which not the densest blackness ever shall put out.

Supremity

Wherein lies the supreme power?
Not with him who is, but who isn't,
the dialogue and dualism is all the life there is,
and therein lies the power,
in the contrary to what you are,
the other side of everything,
the back and the behind of what appears,
the other thou than you,
the other side of what you are,
the shadow of the light

and everything that you are not,
that is, your love and whom you love
and never ever you yourself.

Den enda möjliga förklaringen hade varit att hon skrivit dem innan hon skildes från honom. Han skrattade när jag påtalade detta. ”Ser du inte, att de är alla skrivna med min handstil?” Jag var svarslös, ty det *var* hans handstil, ständigt mera skakig, medan hans kunskaper i engelska var ganska bristfälliga, inte mer än skolkunskaper, medan för henne engelska var som ett andra modersmål.

Jag reste själv upp till Manikaran och Malana för att använda de kontakter jag hade i bedrivandet av egna efterforskningar av henne, medan jag överlämnade den helt utflippade Staffan åt brödraskapet. I bästa fall skulle de åtminstone kunna lugna ner honom, men fenomenet Leila fascinerade mig. Uppenbarligen höll hon telepatisk kontakt med Staffan, och i så fall var hon troligen inte död, då hon i så fall troligen hoppades få återse honom. Annars skulle hon knappast hålla kontakten med honom, och det låg bortom alla tvivel att hon gjorde det.

Jag hade underskattat hennes andliga förmågor, som uppenbarligen hade slagit ut i full blom i hennes gemenskap med Staffan. På den tiden när hon förföljde mig såg jag henne närmast som en pinsam diletterant. Denna nya Leila var en kraft att räkna med.

Mina efterforskningar ledde inte till något resultat. Alltid då och då försvinner någon slarvig utlänning efter en överdos datura och kan vara borta i två år innan han återkommer till sinnevärlden om han gör det alls, och ingen har någon kontroll på dessa levande zombies som är så utflippade att de helt lämnat denna världen, men Leila var inte sådan. Till slut fick jag dock ett spår. Någon menade att hon kunde ha följt med ett sällskap som ämnat ta sig över till Kinnaur genom någon dal. Jag följde spåret men kom inte fram till något närmare än att så faktiskt kunnat vara fallet: en främmande kvinna hade sällat sig till Kinnaurgruppen, som kunde svara mot Leilas beskrivning. Jag drog den slutsatsen att så troligen var fallet.

Men hade hon begivit sig till Kinnaur kunde hon ha tagit sig vidare vart som helst men var troligen kvar där någonstans, ty Kinnaur och Spiti hade detta år förskonats från naturkatastroferna. Hon kunde helt enkelt ha velat ta ledigt från Staffan och velat ägna sig åt en egen tripp, kanske meditation eller reträtt till något kloster. Ju mer jag tänkte på detta, desto mer fann jag denna möjlighet sannolik. Efter orgierna med Staffan kunde hon ha behövt något av motsatsen, och i så fall skulle hennes andliga förmågor verkligen ha skärpts. Troligen höll hon kontakten med honom för att hon kände dåligt samvete för att hon övergivit honom.

Jag återvände till Manali och fann Staffan något bättre men i svår abstinens efter Leila. Han hade inte det minsta obehag av att vara helt drogfri, tvärtom, men hade blivit svårt beroende av denna kvinna och kunde knappast tala om något annat. Han levde bara för sin hemlighetsfulla mystiska kontakt med henne, och han var nästan säker på att hon var död: ”Annars skulle hon inte vara så nästan påtaglig i sin andliga förklaring.”

Han hade fått för sig att man genom vissa droger kunde finna reda på saknade personer och få reda på vad som hänt dem och ville att jag skulle delta med honom i ett sådant experiment: ”Tillsammans kan vi hitta henne genom en gemensam resa med våra själar. Själar är bättre spårhundar än något levande väsen.” Jag tackade nej och föreslog honom i stället att vi gemensamt skulle resa till Kinnaur och se om vi kunde finna henne där. Ett annat förslag var att kontakta polisen och efterlysa henne, men det var han helt emot: ”Vad som helst men inte det! Vi skulle bara åka fast för förhör om allt vårt droginnehav!”

Inte heller ville han följa med mig till Kinnaur. Han ville göra drogexperimentet först. ”Ge det en chans! Hon är kanske närmare än vi tror, och med hennes totala närvaro i min själ tror jag vi kan finna henne den vägen.”

”Genom att sätta kroppen och hjärnans funktioner ur spel?”

”För att aktivera själen! Den har större resurser än kroppen! Fråga Leila!”

Han var hopplös.

”Och om dina drogdrömmar säger att hon är död? Vad gör du då?”

”Omöjligt. Det kan hon inte vara.”

Så lät det nu. Tidigare hade han varit nästan säker på att hon var död, men drogmöjligheten hade nästan gjort henne levande för honom igen.

Jag gick med på experimentet, om han sedan ville följa med mig till Kinnaur. Han gick med på det. Jag hoppades experimentet skulle utfalla resultatlöst och att han sedan skulle kunna återfå sin hälsa under en välbehövlig rundresa i Kinnaur.

För säkerhets skull bad jag bröderna vara närvarande vid experimentet, om något skulle hända, om Staffan skulle bli hysterisk eller om vi båda skulle tuppa av. De gick med på det.

Ingen visste vad som skulle hända. För mig var denna drog och ändamålet okänd mark, det var någon sorts hallucinogen svamp som växte på hög höjd, och de som visste något talade med respekt och fruktan om den. Jag ansåg att det minst av allt fanns någon anledning till fruktan, då drogen var helt naturlig.

Skulle vi träffa Leila? Skulle hon uppenbara sig? Skulle vi kunna finna henne där hon var? Tusen frågor infann sig, vilka gjorde experimentet intressant. Jag hade alltid undrat hur döda själar bär sig åt för att finna nya kroppar, rätt familj att födas i, rätt land och plats och miljö och så vidare, och denna möjlighet kunde kanske erbjuda vissa svar och insikter.

Vi genomförde sessionen på ett enkelt hotellrum, och det var tre bröder som var med oss. De lovade vaka med oss tills vi var helbrädda tillbaka och normala igen.

Effekten av drogen var helt omtöcknande. Man förlorade kontakten med verkligheten genast och ställdes naken med sin själ inför ett universum av förnimmelser, och den första klara förnimmelsen var att jag förlorade all kontakt med Staffan. Han bara försvann. I stället trädde Leila fram.

Hon var vackrare än någonsin. Jag kom inte alls ihåg att hon hade varit så vacker. Hennes inställsamma framfusighet hade ersatts av en varm kvinnlig nästan moderlig mognad, som förlänade hennes väsen en oemotståndlig värme och härlig känsla av naturlig instinkt. Det var en känsla av att ha kommit hem. Och hon log mot mig och sade: ”Det var bara dig jag alltid sökte och levde för. Kärlekens vägar är alltid krokiga, men ju krokigare de är, desto större blir kärleken. Vi sökte efter dig, oroliga till döds över att kanske ha förlorat dig, så att vi kom bort och nästan gick under på vägen, och nu är det ni som söker efter mig. Rollerna är fullständigt ombytta. Är det inte märkvärdigt? Staffan och jag höll på att gå under tillsammans, vi ville bara ha mer och mer hela tiden, och till slut insåg jag att han bara kunde räddas om jag lämnade honom. Han är räddad. Jag vet det, du har räddat honom, men frågan är om du kan rädda mig och om jag vill bli räddad.”

I nästa ögonblick var hon försvunnen, och jag hade förlorat kontakten med henne också. Jag fann Staffan trevande vilsen i dimmorna och visste ingen väg ut eller in. Jag såg på honom att även han fått en skymt av henne och förlorat henne.

Någon geografisk belägenhet för hennes person visade sig naturligtvis inte, men hon fanns någonstans, som om det mest verkade som om hon var någonstans i limbo. Ingen klarhet i saken var möjlig, åtminstone inte på ockult väg genom droger, som bara kunde leda till ökad förvirring. Detta hade jag nästan varit medveten om i förväg.

Men det värsta var att Staffan vägrade följa med mig till Kinnaur. Han ville stanna i Manali, fortsätta söka henne med ockulta medel, fortsätta ha henne ”i sin själ” och umgås med henne där i spektakulär intimitet, som om hon nästan tagit över hans kropp, och fortsätta hålla på med droger. Jag kunde inte hjälpa honom. Det enda jag kunde göra för honom var att lämna honom i brödernas vård. De lovade att se efter honom och ta hand om honom.

En av bröderna sade till mig: ”Vi skall göra vad vi kan för honom. Han är helt ur balans. Han behöver komma in i nya rutiner och få uppleva någon trygghet, så att han kan slappna av. Vi skall

ta in honom i våra ceremonier och aldrig lämna honom ensam, ta med honom till våra gudstjänster och få honom att känna gemenskap. Om vi kan skall vi lära honom meditera på riktigt, så att han kommer in i regelbundna övningar som är bra både för själen och för kroppen. När du kommer tillbaka skall han vara en helare människa och kanske ha blivit av med sitt värsta sjukdomssyndrom, hans fixering vid den där psykopatiska kvinnan.”

Jag var inte så säker på att det var ett sjukdomssymptom och att hon var en psykopat, snarare trodde jag motsatsen, att hon både varit bra för honom och en av de allra sundaste tänkbara kvinnor, trots alla hennes befängdheter, men jag teg om vad jag tänkte. Det var ju min sak nu att ta reda på henne, vilket jag måste göra för Staffans skull. Hon lämnade ju honom inte i fred.

Emellertid var Staffan i ett så oroväckande tillstånd att jag inte kunde lämna honom utan vidare. Bröderna konstaterade, att han inte ville samarbeta med dem och att bara jag kunde få honom någorlunda normal. Samtidigt var jag fascinerad av fenomenet med hans direkta kontakt med Leila i hennes frånvaro, som manifesterade sig på nytt varje dag. Han insisterade på att vi skulle ta en ny drogtripp tillsammans för att upprepa det föga resultatgivande experimentet, men jag vägrade, och han ville inte göra det ensam.

Det visade sig, att han var rädd för bröderna, som jag försökt mobilisera som hans vänner.

”De vill mig inget gott. De vill att jag skall gå in i deras sekt och bli en av dem, och de vill göra mig beroende av deras vanor. De använder även droger som jag inte känner till, och de har ingen förståelse alls för min samhörighet med Leila och det faktum att jag bara lever för den kontakt med henne jag har. Utan den skulle jag dö.”

”Vad är det för droger de använder?” Detta var nytt för mig.

”De vill att jag röker chilum med dem. Det har jag aldrig gjort. De säger att det skall tvätta rent min hjärna från min fixering vid henne, men jag vill inte bli hjärntvättad.” Naturligtvis fann de honom svår att samarbeta med, om det förhöll sig på sådant vis.

Men jag kunde inte stanna kvar och dadda honom. Han måste stå på egna ben eller acceptera bröderna. Jag måste resa vidare, då jag blev galen om jag stannade för länge på en plats.

Jag tog bussen till Simla, stannade över där en natt och fortsatte till Rekong Peo i Kinnaur, där jag hade vänner. Därifrån inledde jag min efterforskning och företog mig en utflykt upp till Sangla och Chitkul, platser som skulle ha passat Leila, men utan resultat. Det hade redan gått någon tid sedan hennes försvinnande, och i Kinnaur kom det dagligen trekkinggrupper ned från bergen som genast försvann vidare igen. Att spåra någon enskild kvinna från någon sådan flyktig grupp var omöjligt, och Staffan hade förbjudit mig att kontakta polisen. Jag tänkte på honom där han var som en fånge i upplösningstillstånd hos välmenande bröder som han betraktade med fasa, där han låg fullständigt trålbunden av sin fixering vid henne och krävde att få berusa sig dagligen med vilka droger som helst bara de inte gavs honom av bröderna, för att i det dagliga nuet återfå kontakten med henne och kunna frossa i dess andliga vällust...

Jag kunde inte hjälpa honom. Jag reste runt och via Nako och Sumdo till Tabo och Kaza, varifrån jag tog bussen över passet till Gramphu på andra sidan, varifrån jag vandrade till Khoksar och tog bussen till Keylong för att återvända till Ladakh och ta i tu med de överväldigande svårigheterna där efter den rekordartade översvämningskatastrofen, som förvandlat halva Pakistan till ett hav av förödelse. Jag påminde mig en av hennes dikter:

Atlantis

The paradise of earth and nature
was intact until man invented fences
around his egoism and self-destructiveness
of greed, materialism and vanity,

and today we reap the end result
of their morbidity and voluntary illness
in the doom of climate change,
the climate having run off the rails
because of man's short-sightedness and ignorance,
his self-destructive greed, materialism and vanity,
and where will this tremendous crisis lead us?
Even Stephen Hawking has turned desperate
and says that man should leave the planet to survive:
"Abandon ship! The planet earth is sinking!"
Shall we take him seriously?
He bloody well is serious
and knows much more than any man
in his egoistic greed, materialism and self-destructive vanity.
Another alternative is simply to let nature
take over once again, reclaiming earth
in restoration of its paradise and freedom
and reducing man to healthier humility to nature.

Jag visste inte om hon eller Staffan skrivit den, men den var hennes dikt, och det var omöjligt att fastställa hur den hade kunnat skrivas efter hennes försvinnande. Problemet var extremt perplex, och jag måste avbryta min brottnings med det, då de myror det satte i huvudet hotade fylla det och krylla ut ur det.

Ralf skulle tillbaka till Sverige och skulle passera Manali, så jag bad honom söka upp Staffan och gav honom noggranna instruktioner om hur han skulle handskas med fallet.

”Staffan är i ett slags kroniskt chocktillstånd och befinner sig hela tiden på gränsen till delirium. Han har svårt för att skilja mellan verklighet och sina egna febrila fantasier, som helt domineras av hans besatthet av henne. Bröderna gör vad de kan för att lugna ner honom, få honom på andra tankar, få honom bort från hans tvångsföreställningar och försöka harmoniera honom med nyttiga övningar, både andliga och kroppsliga, men problemet är att han misstror dem. Han beskyller dem för hjärntvåttsförsök och att de vill tvinga honom in under deras kontroll, medan de bara försöker hjälpa honom. Att de försöker få honom bort från hans fixering vid henne uppfattar han som ett hot mot hans existens, som om bara hon gjorde den möjlig. Jag vet inte om det är utslag av en haschpsykos, sinnessjukdom, nervös överansträngning eller något annat, men det värsta som kunde hända honom vore om han skulle bli tvångsintagen eller omhändertagen av polisen. Han måste få vara fri, men försök göra vad du kan för att hjälpa honom. Rapportera gärna till mig om hur det går.”

Och Ralf reste iväg. Vi var som bröder, vi förstod varandra alltför väl och hade haft nära kontakt nu i mer än 30 år, som bara blev bättre hela tiden, så det var med gott mod jag anförtrodde fallet åt honom, och jag kände mig lugnad över att han tog sig an det.

John skickade mig bort från Ladakh då han ville koncentrera sig på ett omänskligt rehabiliteringsarbete för Pakistan, då 18 miljoner berövats sina hem av vattenmassorna. Han hade ännu mycket kvar att göra i Ladakh, där det också gällde att sätta alla klutar till för att i någon mån få landet på fötter igen, och ville ha ryggen och händerna fria och skickade därför iväg mig. Jag lovade göra vad jag kunde för Staffan, som jag skulle hälsa på i Manali.

Det var inte mycket kvar av honom. Han var ett vrak. Han insisterade på att dagligen vara försörjd med narkotika, antingen det var hasch eller chilum eller något annat, för att kunna fortsätta stå i kontakt med sin älskade. Han var oändligt patetisk, och han magrade för varje dag.

De vänner som John lyckats mobilisera för att ta hand om honom försvarade sitt handlingsätt. ”Han blev ännu sämre när han inte fick sitt dagliga rus. Man kunde då inte vara i samma rum som han, och han hotade med självmord, bara för att få förbli hos henne. Vem vill ha ett självmord på sitt samvete, när man delegerats ansvaret för honom? Vi har invigt honom i våra ceremonier och försökt distansiera honom från hans fixeringar och försökt exercera honom och ta upp honom i bergen, men han är och förblir besatt – av henne, som det verkar, och det är hans salighet, som han vägrar bli av med. ’Hon kommer tillbaka! Hon kommer tillbaka!’ skriker han om natten. ’Nej, hon är redan död! Hon överger mig aldrig!’”

Han var mycket svag, och bara några dagar efter min ankomst måste han läggas till sängs. Han hade då gått ner till kanske mindre än 40 kilo och fortsatte tackla av, mest genom att han aldrig kunde slappna av. Han var hårt spänd i hela kroppen oavlåtligt, och jag förstod att hans hjälpare verkligen hade försökt göra det rätta för honom.

De inbjöd mig att delta i deras ceremonier, och då jag var både öppen och nyfiken hade jag ingenting emot det. Jag lovade följa deras föreskrifter och ceremoniel och väntade mig ingenting särskilt, varför jag blev desto mer överraskad och häpen över vad jag fick uppleva.

Jag måste klä mig i en fotsid svart kåpa och se till att dess luva dolde mitt ansikte eller bära mask, för att dölja mitt anlete inför altaret och dess väsens närvaro. Det visade sig att de var satanister. Men de var inga vanliga satanister. Det förekom inget nonsens med gethuvuden och obegripligt orch-språk eller hysteriska utbrott och hängivelser åt mörkrets krafter, utan allt var mycket enkelt och koncentrerat och utgjorde en verklig andakt med hyllning och respekt för både livet och döden, ungefär som i en frimurarloge. Skillnaden var minimal, men dessa gick mera rakt på sak i en större enkelhet.

”Är du förvånad över att vi är satanister?” frågade mig en av dem efteråt, en välvårdad hippie. ”Brödraskap som vårt håller på att slå upp som svampar efter regn över hela världen i takt med den katolska kyrkans förfall och skandaler och klimatkrisens allt värre katastrofer. Vi är här för att ta över när världen har gått under, och vår huvudsakliga uppgift är att begrava de döda. Det är vi som får städa upp och gräva gravarna när mänskligheten gått under i sin egen egoism, fåfänga och vanvett, ty vi är överlevare. Vi har inte tagit del i den morbida och självdestruktiva utvecklingen. Vi är levnadskonstnärer utan egentligen andra anspråk än att få klara oss tillräckligt för att överleva som oss själva. De flesta av oss är gamla hopplösa hippies som rökt gräs större delen av livet och njutit av det, och alla satanister är först och främst livsnjutare. Därför har vi en så stark överlevnadspotens, då vi i alla stycken bejakar och främjar livet. Det har inte mänskligheten gjort, som mest ägnat sig åt egoism och därför misslyckats med att förvalta världen. Jag hoppas du inte är chockerad.”

Jag var inte chockerad, bara överraskad. ”Men John rekommenderade er åt Staffan, och han är ju i grunden grekisk-ortodox teolog. Jag får det inte att gå ihop.”

”John följer med tiden och är mycket medveten om vilka strömningar som gäller. Han vill samarbeta med alla och visste vad vi gick för och hur välorganiserade vi är. Han är inte satanist själv och kan aldrig bli det, men vi respekterar varandra för vad vi är. Ingen försöker påverka den andra, och när det gäller humanitär verksamhet sitter vi alla i samma båt. Han är vår man, och vi hjälper honom. Dessutom var ju den där kvinnan satanist, och vi kan inte förstå varför Staffan ändå inte kan acceptera oss.”

Jag frågade Staffan om saken där han låg skälvande och svettig i kanske sin sista säng, men han var helt på det klara med situationen. ”Det var naturligtvis hon som sände dem till mig, hon kände ju John och kunde påverka honom som hon påverkar mig, allt är gott så långt, men det enda jag har emot dem är att de vill skilja mig från henne. Det går inte. Det är det som dödar mig.

Ser du också min kärlek som en sjukdom? Vill du också beteckna den som en osund galenskap? Vill du också skilja mig från henne? Det är ingen sjukdom, Ralf, det är kärlek, det

heligaste av allt. Ingen har rätt att trampa på den. Min fru trampade på den när hon bedrog mig och skilde sig från mig och tog mitt barn ifrån mig, vilket lämnade mig som en utkramad trasa, tills Leila dök upp och tog hand om mig. Hon återgav mig min själ och min integritet, mitt självförtroende och min vilja att leva, men hon var för stark. Hennes kärlek förtärde mig och konsumerade mig, för jag var för svag, jag var redan förbrukad, jag var redan förlorad, men hon gav mig inblickar i paradiset och lyckan för första gången i mitt liv. Hon gav mig tillbaka allt det som min fru tog ifrån mig, bara för att jag rökte hasch. Dömer du mig som föraktlig?”

Det gjorde jag naturligtvis inte alls, och det sade jag till honom. Jag försökte på allt sätt lugna honom som bröderna hade gjort, han var ju hela tiden liksom kroniskt ifrån sig, och han kunde inte lugnas. Han förblev högspänd och verkade hela tiden öka på trycket.

”Hon är så mycket mer än bara en kvinna och en kärlek. Hon är en profet, och om hon tog ansvar för satanismen som dess ledare skulle hon kunna göra den till en världsreligion. Nu är den bara en antireligion, men hon är bara kärlek och skulle kunna omvandla den till bara kärlek, en kärlek som den inte skulle kunna missbruka under hennes inflytande, som kristendomen alltid missbrukade Jesus. Jag är säker på att alla satanister som känner henne ser upp till henne som något av en förgrundsfigur...”

Plötsligt blev han alldeles tyst och lugn och fixerade någonting bakom mig och högre upp. Två bröder som stod på andra sidan sängen såg jag att fixerade samma främmande väsen. Det var som om en ängel gick genom rummet med en alldeles påtaglig närvaro. Jag vände mig om – och där stod Leila.

Hon gjorde inget väsen av sig och dominerade ändå fullständigt hela scenen. Alla måste genast ha fattat att det var hon. Stackars Staffan lyfte sin hand och sträckte den mödosamt och ömkligt emot henne, som om han ville ta på en ouppnåelig dröm väl medveten om att den var både ouppnåelig och överklig, men så förstod jag att han helt enkelt bara ville kalla henne till sig.

Hon kom stilla fram till honom utan någon brådska och alldeles ljudlöst och slog sig genast ner på knä på golvet vid hans sida och förde sin hand över hans panna. Han hade aldrig varit spändare och verkade liksom inte veta om han skulle tro på vad han upplevde eller inte. Till slut fick han fram:

”Jag är döende, Leila.”

”Jag vet,” sade hon stilla med en nästan moderlig ömhet och lugn, ”och det är mitt fel. Jag lämnade dig för att jag hoppades att det skulle rädda ditt liv, jag såg mig som den skyldiga som drog ner dig och hoppades att min befrielse från dig skulle rädda dig, men jag tog miste. Du var döende redan när vi träffades, Staffan, döden stod skriven på din panna men ingen såg det, och det var din fru som skrev dit den när hon tog ditt barn ifrån dig. Jag förstod att du var i nöd och gjorde mitt bästa för att ge dig ett nytt liv, men du gled hela tiden ifrån mig och ner i tragiken av ditt öde, som jag inte kunde göra något åt. Men jag är tillbaka. Jag har aldrig släppt dig. Du har aldrig varit en minut från mina tankar.”

”Ja, jag har märkt det,” sade han stilla med ett försök till ett leende.

”Men nu stannar jag hos dig.”

”Det är för sent, Leila. Jag är på glid. Jag tappar greppet. Jag känner livet glida ifrån mig, och de där hemska bröderna som bevakar mig så hårt dygnet runt är här bara för att begrava mig. Jag är rädd för dem. Jag var bara lycklig med dig. Visst hade vi en underbar passion tillsammans? Vilka nätter! De kunde räcka för en hel evighet!”

”Det var meningen.”

”Vem är du?”

”En som borde ha varit död för länge sedan. I stället får jag uppleva alla mina bästa vänner dö ifrån mig. Det är hårt att behöva överleva dem man älskar, Staffan.”

”Jag beklagar att jag inte kan ta dig med mig.”

”Jag beklagar att jag inte kan följa dig. Men jag kanske gör det. Jag släpper dig inte ens fast du lämnar mig.”

”Tack, Leila, för att du kom tillbaka.”

”Det hade bara fattats annat.”

”Din kärlek...”

”Ansträng dig inte, Staffan. Försök ta det lugnt, så kanske du får leva. Vi kan kanske ännu återuppleva något av vår lycka. Vi...” Hon torkade ömt hans panna, men han gled ohjälpligt ifrån henne och verkade med ens äntligen ha fallit i en rogivande sömn. Men han var död. Men i detta ögonblick lägrade sig friden över hans ansikte, och han blev uteslutande vacker. Det var som om han hade blivit förklarad. Vi behövde inga förklaringar. Vi förstod alla vad hans öde var. Hans hjärta hade brustit vid hans skilsmässa, och resten av hans liv hade bara varit en konstgjord andning för att förlänga hans smärta. Han hade dött en oändligt lång och långsam död av kärlek.

Leila reste sig och torkade en tår från sitt öga. Hon var gripen men inte affekterad. Hon hade trots allt återinfunnit sig i tid, och det inte bara hedrade henne, utan det mildrade och välsignade hans död upp till en grad av förklarad sublimitet.

De enda som förblev orubbade av situationen var de tre bröderna som varit med oss. Både Leila och jag var alldeles för tagna och gripna av situationen för att kunna fatta oss och veta vad vi skulle ta oss till, men bröderna var helt i kontroll av läget och tog hand om saken. Han som jag tidigare talat med, som hette Jens:

”Det är bäst att ni två går och lägger er. Broder Gabriel ställer i ordning ett enskilt rum åt syster Leila, och du, Ralf, är ju redan hemma här. Vi vakar hos den döde och tar hand om honom. Vi har våra ceremonier som skall underlätta för honom att ta sig igenom till andra sidan. Syster Leila måste vara trött. Varifrån har hon kommit?”

”Det spelar ingen roll, men jag vill vaka med er och delta i ceremonierna. Så mycket är jag skyldig honom. Jag kan inte lämna honom nu.”

”Det gläder oss, syster, ty du är rätt person att hjälpa honom över tröskeln. Vi ville inte be dig, men vi är mycket glada att du accepterade utan att vara ombedd.”

En av bröderna tillhandahöll genast en svart kåpa åt henne, som hon genast skrudade sig i och fällde ner luvan över ansiktet. Något sade mig att jag inte skulle få se det mera, varför jag gav det en sista forskande granskning. Hennes ålder var omöjlig att bestämma av hennes utseende, då hon kunde vara vad som helst mellan 30 och 50 i ett stramt men behagligt, välformat ansikte, med en något spetsig haka och näsa och mycket sinnliga läppar, som dock var tunna – det var munnen som var sinnligt formad och gav hela hennes ansikte ett läckert drag. Ögonen var intensiva och verkade därför större än vad de var, djupt bruna och nästan svarta och oerhört välformade med en anstrykning av exotisk snedhet: hon hade faktiskt kunnat vara indiska, då hon var oerhört sirligt och delikat formad i hela figuren utan att vara anorektiskt mager, men vad som ingav alla en oemotståndlig beundran och respekt var hennes höga marmorpanna, som kröntes av ett oerhört vackert hår, mörkblont men mera mörkt än blondt med några gråa anstrykningar. Det var uppsatt nu, men man kunde tänka sig hur nästan sinnligt och berusande vackert det skulle vara som utsläppt. Men det skulle jag aldrig få se.

Jag var fullständigt slut och kunde knappt stå på benen efter dagens och de senaste dagarnas oerhört påfrestande känsloupplevelser och kunde därför omöjligt närvara länge. Jens nickade åt mig innan han drog ner sin luva över ansiktet som sitt godkännande av att jag försvann, och det sista jag såg var att de hade intagit sina positioner, en vid fotändan, en vid huvudgården och de andra två på ömse sidor om den döde i nivå vid hans bröstorg, så att de bildade ett kors. Då slog det mig att jag inte längre kunde urskilja vem som var vem. Det var som om de fullständigt hade utplånat sig själva, så att ingenting fanns kvar av den egna personen. Alla skillnader dem emellan var utplånade, kön, ålder, personlighet, medan de helt uppgick i den gemensamma uppgiften att helt koncentrera sig på att hjälpa den döde till rätta. Jag var slut och vacklade bort till mitt rum och stöp i säng utan att klä av mig och somnade omedelbart.

Jag fick träffa henne följande morgon. Hon verkade utvilad och mera avslappnad, men vi hade inte mycket att säga varandra. Dock var det som om vi var gamla vänner som alltid hade känt varandra.

”De tar hand om honom,” sade hon. ”De sköter allt, kremeringen, begravningen och kontakten med hans familj. Han hade en bror som stod honom mycket nära men som jag aldrig har träffat. Brodern tar hand om urnan hemma i Sverige. Vi behöver inte göra någonting.”

”Vad har du för planer?”

”Så fort vägen kommer i ordning efter regnen far jag tillbaka till Ladakh och söker upp John. Han har ett stort arbete framför sig i det enorma hjälparbete som nu kommer att krävas i Ladakh och Pakistan, och jag ämnar hjälpa honom, om han låter mig. Han kanske tar nådigare emot mig den här gången.”

”Vart tog du vägen när du lämnade Staffan?”

”Jag slog följe med en grupp kanadensiska *trekkers* som ville gå över till Kinnaur, och det passade både dem och mig att jag följde med dem, då jag kände vägarna dit upp. Det högsta passet är bara på 4800 meter.”

”Som Mont Blanc.”

”Litet mindre.”

Det var allt. Jag hade hållit kontakt med John i 30 år vilket jag av allt att döma skulle fortsätta med, varför jag såg fram emot att även få hålla någon flyktig kontakt med henne. Det gick hon med på.

Hon och bröderna ägnade sig åt de sista åtgärderna för den bortgångnes vidare begängelse medan jag bara hade att bege mig vidare på min resa. Efter några korta prosaiska farväl vandrade jag iväg med min ryggsäck och tog första bästa buss till Dharamsala.

Där började ett nytt kapitel.

Dharamsala 17.8.2010